BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN ~ JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

15 HAZİRAN 1988
400 TL
Nº 43

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

(TKP/ML(B) Merkez Komitesi'nin elimize geçen bir açıklamasını olduğu gibi yayınlıyoruz.)

Sınıf bilinçli işçiler için esas görev Parti inşasının tüm görevlerine sarılmaktır!

1988 baharı sınıf mücadelesinin her alanında yeni atılımları beraberinde getirdi. 12 Eylül askeri faşist rejiminin yaratmak istediği 'dikensiz gül bahçesi' hayallerinin boşluğu, giderek yükselen bir grafik çizen sınıf mücadelesinin gerçekliği karşısında bir kez daha kanıtlandı; her geçen gün yine kanıtlanıyor.

TÜRKİYE'DE YÜKSELEN SINIF MÜCADELESİNİN EKONOMİK TEMELİ

Ezilenler, sömürülenler, her geçen gün genişlik kazanan ve çeşitlenen eylemlerle hoşnutsuzluklarını dile getiriyor; faşist zorbalıkla ve 'can güvenliğini sağlama' vb. demagojilerle yıllardır susturulan insanlar, şimdi seslerini yükseltmeye, öfkelerini açıkça ortaya koymaya başladılar. (Devamı 2. sayfada)

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!

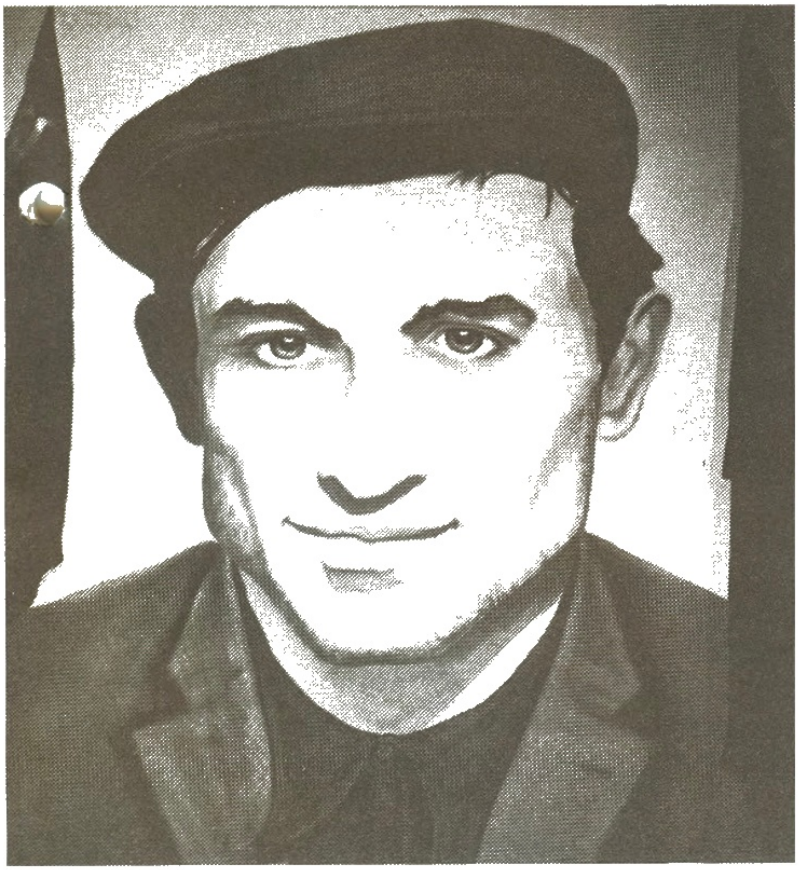

Yazısı s. 27'de

İÇİNDEKİLER

"Devrimci sorumluluk" adına önümüze sürülen bazı sorumsuz tavırlar üzerine bir açıklama S. 14
1 Mayıs 1988 S. 17
İşçi sınıfı hareketi ve sendikal mücadele S. 22
TKP/ML Menşevikleri ideolojik mücadele kaçkınları olduklarını bir kez daha kanıtladılar! S. 25
İbrahim Kaypakkaya yoldaş TKP/ML(BOLŞEVİK)'in mücadelesinde yaşıyor, yaşayacak! S. 27
Gorbaçev'vari Ekim yorumu S. 29
Yaşasın 8 Mart Enternasyonal Proleter Kadınlar Günü S. 32
B. Berlin'deki Enternasyonal Kadın Yürüyüşü üzerine S. 39
B. Almanya'da yapılan bir kadın toplantısı üzerine S. 41
Paris Komünü şehitlerine S. 44
ÇKP revizyonistlerinin vardığı yer S. 45
Okuyucu Mektupları S. 46

İşçi sınıfı, tüm emekçiler, tüm ezilenler bir karabasan gibi üzerlerine çöken 12 Eylül rejiminin marifeti sonucu korkunç bir ekonomik yıkım yaşadı, yaşıyor. 12 Eylül öncesinde sınıf mücadelesinin zorlaması ile kullanılan bir dizi demokratik hakkın, sınıf mücadelesinin en azılı faşist terörle geriletildiği ve bastırıldığı bir ortamda kullanılamaz hale getirildiği bir durumda, gerçek ücretlerde görülen yarıya yakın düşüşler, boyutları daha da büyüyen işsizlik, 12 Eylül öncesinde de zar-zor geçinen ücretlileri kelimenin gerçek anlamı ile açlık ile karşı karşıya bıraktı.

Üç-beş büyük toprak ağası, beyi dışında köylülüğün 12 Eylül sonrası ekonomik durumunun en kısa ifadelendirilmesi de "yıkım"dır. Tarımın bütün girdilerinde (gübre, tohumluk, tarım aletleri, yedek parça, mazot vb.) 12 Eylül öncesi fiyatlara göre 15-20 kat artış varken; tarım ürünlerinin fiyatlarındaki artış 2-3 katı geçmemektedir. Özellikle küçük üreticilerin tefecilere, ve modern tefecilik yapan bankalara bağımlılığı gün geçtikçe artmaktadır. Yoksulların içinde en yoksullar durumunda olan topraksız köylülerin, yoksul köylülerin karşısında açlık hayaleti gerçek bir tehlike olarak durmaktadır.

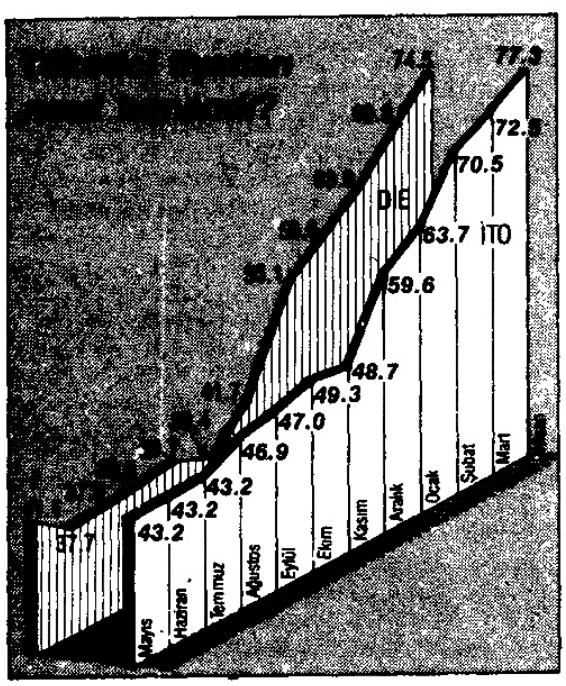

(Mayıs ayı itibarıyla son bir yıldaki tüketici fiyatlarındaki artışlar)

Ama ücretlilerin ve yoksulların durumu çöküntü içinde iken, Türkiye'nin emperyalizme uşaklık eden egemenleri, bir avuç komprador, büyük sermaye ve büyük toprak sahibi en kârlı dönemlerinden birini yaşamaktadır. Bankaların, büyük tekellerin kârları %100'ün çok üstünde seyretmektedir. Büyük bürokratlar, emperyalizme bağımlı büyük tekellerin "yönetim kurulları"nda pastadan "pay"larını alarak, doğrudan hakim sınıfların bir bölümünü oluşturmakta, siyaset-bürokrasi-ekonominin içiçe geçmişliği her dönemden daha açık bir biçimde gözler önüne serilmektedir. Türkiye, hakim sınıfların bugünkü hükümetinin başının "çağ atlama" deyimi ile ifadelendirdiği emperyalizme bağımlı bir kabuk değiştirme yaşamaktadır. Emperyalizme bağımlılığın bütün çarpıklıklarını en aşırı uçlarda sergileyen bir kabuk değiştirme! Gerçek üreticilerin, milyonların daha da yoksullaşması, ve her geçen gün emperyalist sermayeye daha da fazla bağımlılık pahasına bir "ilerleme" sözkonusudur. Bu "emperyalist sermayeye daha fazla bağımlılık" ile; emperyalist sermaye büyüdükçe onunla işbirliği içindeki Türk büyük burjuvazisinin sermaye birikiminin büyümesi de birbiriyle çelişmiyor.

Bir yanda bir avuç büyük sermaye ve toprak sahibinin, bürokratın, tefecinin, vurguncunun elinde sürekli artan, ve görgüsüzce teşhir edilen —kalkınmanın ifadesi olarak da gösterilen— zenginlik; diğer yanda bu zenginliğin yaratılmasında baş rolü oynayanların, emekçilerin artan yoksulluğu.

İşte emekçilerin, ücretlilerin, ezilenlerin şimdi eylemlere dökülmeye başlayan hoşnutsuzluğunun ekonomik temeli budur. Bu ekonomik temel bugün Türkiye'de emperyalizme bağımlı hakim sınıfların tümünün varlık nedenidir. Bu temelin ortadan kalkması, onların ortadan kalkması demektir. Bu yüzden, siyasi alanda lafta ne savunurlarsa savunsunlar, tüm hakim sınıf temsilcileri için bu ekonomik temel dokunulmaz 'kutsal inek'tir. Aralarındaki dalaş ("Devlet işletmeleri ağırlıklı mı?", "Özel sermaye ne kadar teşvik edilmeli?", "Karma ekonomi hangi ağırlıklı olmalı?", "Yabancı sermayeye ne kadar teşvik" vb. vb.) aynı özün varyasyonları üzerine dalaştır. Esas mesele, "pasta" diye adlandırdıkları toplumsal üretimden hangi kesimin daha fazla pay alacağı sorunudur. Ve onlar bu dalaşlarını, "yığınların çıkarlarını savunma" dalaşı olarak yutturmakta, yutturabilmektedir.

Hakim sınıfların hiçbir kesimi, varolan ekonomik temele dokunmaz, dokunamaz. Yapılacak reformlar, reformcuklar öze ait olmayan; yüzeydeki bazı değişiklikler olabilir.

Mesela asgari ücretin yükseltilmesi; emekli aylıklarının yükseltilmesi; taban fiyatlarının yükseltilmesi; belli yörelerde

göstermelik tarım reformları vb. gibi. Emekçilerin eylemlerinin boyutlarının kontrol edilemez biçimde gelişmesi karşısında; ya da bir seçim kazanmak için emekçilere hoş görünmek amacıyla, vb. nedenlerle, şu veya bu rötuş yapılabilir. Ama temel aynı kalır.

Ve bu temel aynı kaldığı sürece ve ölçüde de, emekçi yığınların, ezilenlerin sınıf mücadelesinin gelişmesi, yükselmesi kaçınılmazdır.

Bu, sınıf mücadelesinin —yani ezilen, sömürülen sınıfların, ezen, sömüren sınıflara karşı mücadelesinin— ekonomik temelinin ne olduğu sorusu ile ilgili yanıdır.

SİYASİ TEMELLER

Ama ezilen ve sömürülenler, yalnızca ekonomik baskı altında değil. Onların ekonomik olarak sömürülüp, ezilebilmesi; siyasi iktidarın ezenlerin, sömürenlerin elinde olmasına bağlı. Bütün devlet çarkı, yasama, yargı, yürütme organları ile; parlamentosu, mahkemeleri, hükümeti ve herşeyden önce de ordusu-jandarması-polisi ile ezenlerin, sömürenlerin elinde olmasa; işçilerin-köylülerin, tüm emekçilerin ekonomik sömürüsünün sürdürülmesi mümkün değildir.

Siyasi iktidar sorunu, ekonomide de neyin ne olup biteceği açısından da anahtar sorundur. Siyasi iktidarın emperyalizme bağımlı sınıfların, asalak sömürücü sınıfların elinde olması, tüm hakim sınıf kesimleri açısından yine varlık sorunudur. Lafta ne söylerse söylesinler; hakim sınıfların hiçbir kesimi, kendi sonları demek olan gerçek bir demokrasiyi savunmazlar. Çünkü gerçek demokrasi, ancak tüm sömürücülerin sömürücü olarak varlıklarının son bulmasını öngörür. Herkesin yeteneğine göre topluma katkıda bulunduğu ve topluma katkıda bulunduğu ölçüde de toplumun ürünlerinden pay aldığı sosyalist bir toplumda, asalak sömürücü sınıflara yer yoktur. Bu anlamda gerçek demokrasinin en belirgin özelliği —(hakim sınıfların bizi inandırmaya çalıştığı gibi belli periyotlarla verilen oylar değil)—, insanın insan tarafından sömürüsünün ortadan kaldırılmasıdır. Sömürü üzerine kurulu, temeli insanın insan tarafından sömürüsü olan bir toplumda, bu yüzden gerçek anlamda bir "halkın kendi kendini yönetimi", "halk iktidarı" ("demokrasi" nin sözcük anlamı) mümkün değildir.

Feodalizme karşı mücadele sırasında kendi ihtiyaç duyduğu için bayrağına "özgürlük-eşitlik-kardeşlik" şiarlarını yazmış olan, kendi gelişmesinin önündeki engelleri aşmak için siyasi demokrasi talep etmiş olan burjuvazi, emperyalizm çağında hiçbir ülkede bu hedefleri son sınırına kadar gerçekleştirecek yeteneğe sahip değildir.

Bu şiarlar artık yalnızca proletaryanın önderliğinde devrimlerle gerçekleştirilebilir.

Güdük bir anti-emperyalist devrim yaşayan, "demokratik devrim" adına ise göstermelik reformcuklar yaşayan ülkemizde hakim sınıfların yığınlara demokrasi diye yutturduğu şey, her dönemde emperyalizm çağındaki açık terörcü diktatörlük olan faşizmin şu veya bu biçimi olmuştur.

12 Eylül ile hakim sınıflar, geçici bir süre, sınıf mücadelesini bastırabilmek ve gelişme açısından gerekli hale gelen bazı düzenlemeleri daha da rahat yapabilmek için, faşizmin suratındaki parlamenter demokratik maskeyi kaldırıp atmışlar, doğrudan askeri tipte, açık faşist bir diktatörlüğe geçmişlerdir.

Bu dönemde, zaten olağanüstü derecede sınırlı olan bir dizi burjuva hak ve özgürlükler, yeni yapılan anayasa ve yasalarla büsbütün kısıtlanmıştır. Bu noktada, ekonomik hak mücadelesi ile, bu mücadelede bile başarılı olabilmek için siyasi haklara ve özgürlüklere sahip olma, bunları kullanabilme arasındaki bağ çok açık görülmüştür.

Eğer işçinin en basit ekonomik hakkını elde etmek için yürüteceği bir mücadelede gerekli örgütsel araçları yaratma hakkı yoksa; eğer çıkarılan yasalarla diyelim ki ekonomik hak arama mücadelesinin aracı olarak bile bir grev 'imkansız hale getiriliyor' denebilecek kısıtlamalara uğratılmışsa, o zaman o siyasi yasanın aşılması — ekonomik mücadelenin başarısı açısından da— temel sorun haline gelir.

Bugün Türkiye'de burjuva anlamda bile siyasi demokrasi yoktur.

Siyasi demokrasinin en temel unsurlarından olan "örgütlenme özgürlüğü", yalnızca hakim sınıflar için, ve düzenle temelde sorunu olmayanlar için vardır. Ülkemizde emperyalizme bağımlı hakim sınıfların, işçiler, köylüler üzerinde yeniden kaba bir parlamento maskesi ile örtülmüş faşist sınıf diktatörlüğü hüküm sürerken; 'bir sınıfın bir diğer sınıf üzerinde tahakkümü'nü yasaklama adına, komünist propaganda ve örgütlenme yasaktır.

Gerçekte yasaklanan, proletarya diktatörlüğü düşüncesinin propagandası ve bu temelde örgütlenmedir.

"Komünizm propagandası"ndan dolayı yasaklanma tehdidi, demokratik kitle örgütlerinin kurulmasının önünde büyük bir engel olarak durmakta; kurulanların tepesin-

de Demokles'in kılıcı gibi sallanmaktadır.

Proletarya diktatörlüğü düşüncesi ile uzaktan yakından ilgisi olmayan legal "sosyalist"lerin bile, yalnızca adı "sosyalist" olan bir parti kurma girişimi engellenmeye çalışılmaktadır.

İşçilerin bağımsız sınıf sendikacılığı temelinde sendikal örgütlenmesi —kanunlarla— yasadışı edilmiştir. İşçilere sendikal örgütlenme alanında çizilen —ama sınıf mücadelesinin daha bugünkü gelişme seviyesinde bile dar gelen— yasal çerçeve, "devletle bütünleşmiş sendika" içinde örgütlenmedir.

Ücretlilerin önemli bir bölümünü oluşturan memurların örgütlenmesi yasal alanda zaten en baştan yasaklanmıştır.

Köylülerin, küçük üreticilerin çeşitli tipte örgütlenmelerinin önünde bir dizi yasal engeller vardır.

Örgütlenme özgürlüğü, Anayasası ile "Türk" olduğu vurgulanan Türkiye Cumhuriyeti'nde, Türk olmayanlar için, ezilen Kürt ulusu için, Ermeni, Arap, Rum, Çerkez ve Türk olmayan tüm milliyetler için en baştan yasadışında bırakılmıştır.

Faşist Türk hakim sınıfları demokrasi adına(!!!) 14 yıldır Kıbrıs'ın kuzeyini askeri işgal altında tutmaktadır.

Kişi hak ve özgürlükleri ülkemizde Anayasa ve yasalarla olağanüstü sınırlandırılmıştır. Uygulama o sınırların bile gerisindedir.

Türkiye'de milyonlarca kişinin, Türk olmayanların kendi anadilinde konuşma özgürlüğü ve eğitim imkanı yoktur.

Türkiye'de, şu veya bu şekilde hakim sınıfların yasaları ile çatışmaya girmiş kişinin kişi dokunulmazlığı, karakol kapısından içeri girdiğinde ortadan kalkmaktadır. Devletin sözcülerinin tüm tersi açıklamalarına ve imzalanan "anti-işkence açıklamaları"na rağmen, işkence olağan uygulamadır.

Türkiye'de yüzbinlerce kişinin seyahat özgürlüğü —(ekonomik açıdan onmilyonlarla emekçinin seyahat özgürlüğünün zaten ortadan kaldırıldığından burada söz etmiyoruz)— resmen, yasalara dayanarak elinden alınmıştır.

Anayasada sözü edilen "çalışma hakkı", çalışacak işyerinin olmadığı yerde, milyonlarca işsiz-emekçi için uygulamada yoktur.

Türkiye'de "kişilerin yasa karşısında eşitliği", ezilen millet ve milliyetler nezdinde; genelde işçiler ve emekçiler nezdinde; kadınlar nezdinde; müslüman olmayanlar nezdinde, —bunların aleyhine— sadece lafta vardır.

Hatta birçok halde, yasalar birbirleri ile çelişme içinde, bu eşitsizliği ifade de ederler.

Burjuvazinin çok sözünü ettiği "fikir özgürlüğü" ülkemizde resmen, sözkonusu fikirler bugünkü düzeni kabul ettiği ölçüde vardır.

"Vicdan özgürlüğü", "din özgürlüğü"nün nasıl uygulandığı en açık olarak Yezidilerin ve Süryanilerin şahsında görülmektedir. "Ermeni"lik küfürdür. Esasında tüm müslüman olmayanlar aşırı baskılarla karşı karşıyadır. 6/7 Eylül yağmacılığı(*), müslüman olmayanların Türkiye'de linç boyutlarına kadar varabilecek tehditler altında yaşadığının örneklerinden yalnızca biridir. Müslümanlar içinde de, hakim olan Sünni mezhebine dahil olmayanlar, yer yer —Çorum/Kahramanmaraş'ta olduğu gibi— katliamlara kadar varan saldırı ve tehditler altında yaşamaktadır.

"Basın özgürlüğü" konusunda, özgürlük kesinlikle düzen savunuculuğu ile sınırlıdır. Zaten hakim sınıfların elinde olan bütün kitlesel basın-yayın araç ve kurumlarında tekseslilği sağlayabilmek için otosansürün işlemediği hallerde, çeşitli kılıklarda ortaya çıkan sansür işlemektedir. Türkiye her yıl düzinelerce kitabın, gazetenin, derginin toplattırılıp, yakıldığı, yok edildiği bir ülkedir.

Demokrat-devrimci bir yayını çıkaranlar, bunu ancak yüksek hapis cezalarını göze alarak yapabilmektedirler.

"Sanat özgürlüğü", sansür izin verdiği ölçüde vardır. Türkiye'de kimi "sınıf tahakkümü yanlısı", kimi "muzır" gerekçeleriyle, kimi "dini duygularımıza ters" gerekçesi ile kitaplar toplatılıp yakılmakta (son olarak 30 baskı yaptıktan sonra Duygu Asena'nın "Kadının Adı Yok"u, Ahmet Altan'ın "Sudaki İz"i vb.), festivallerde film gösterileri yasaklanmakta (A. Özgentürk'ün "Su Da Yanar" filmi, J.J. Beineix' in "Betty Blue" filmi vb.), Yılmaz Güney' in "Yol", "Sürü" vb. filmlerinin kasetlerini evinde bulunduranlar gözaltına alınmakta vb.dir.

"Bilim özgürlüğü", devletin oluşturduğu faşist YÖK kurumu tarafından sınırları çizilen bir "özgürlük"tür.

"Tüm milliyetlere tam hak eşitliği"nin yasalarda lafı bile yoktur; çünkü faşist Türk devleti için Türkiye Cumhuriyeti'nde zaten Türkten başka milliyet yoktur."T.C. vatanı-milleti-toprağı ile bölünmez bir bütündür."

Türk hakim sınıflarının faşist ordusu Türkiye'deki "demokrasi"nin nasıl birşey olduğunu en iyi sergileyen kurumlardan biridir. Bu ordu içinde erler —herşeyden önce de 18 aylıklar— insan muamelesi görmemektedir. Disiplin sağlama adına sadist

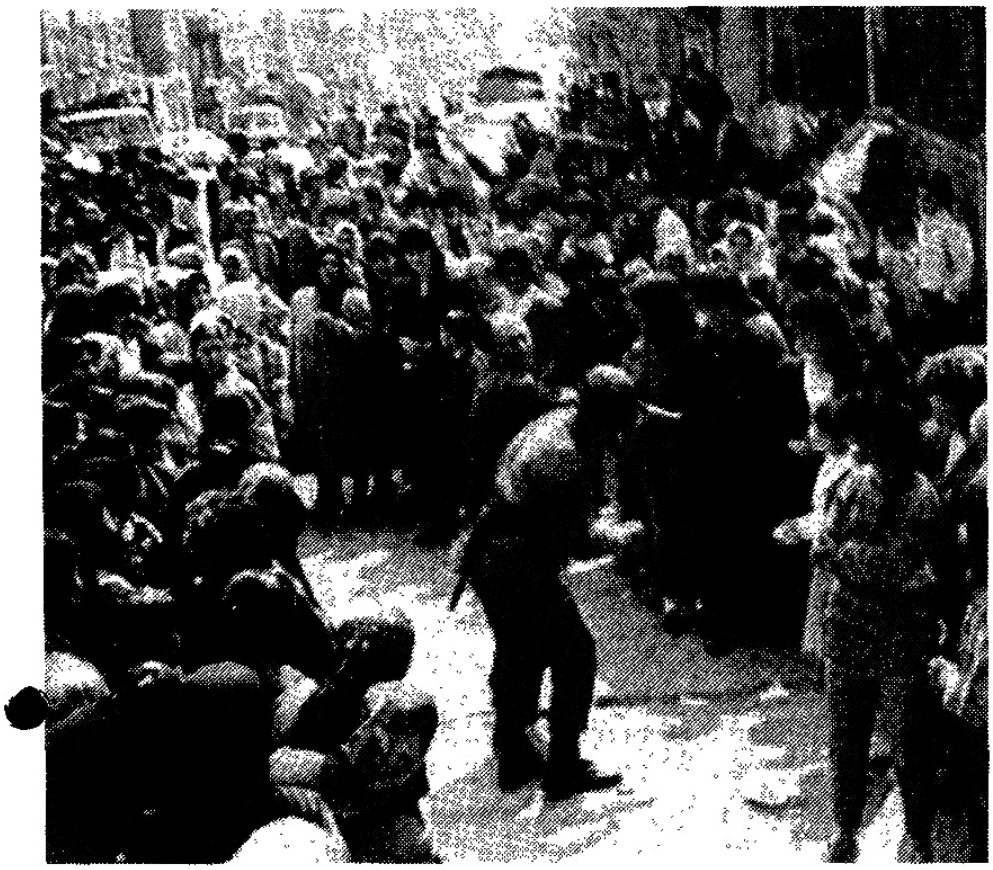

Meydan dayağı

işkenceler, kişinin en basit özgürlüklerinin ayaklar altına alınması, bu ordunun gündemindedir.

Bu ordu bugün Kürt milletine karşı savaşa sürülmekte; Kuzey Kıbrıs'ta işgalcilik görevini yerine getirmektedir.

*

İşte demokrasi açısından, ve burjuva-demokratik hak ve özgürlükler açısından Türkiye'de durum kaba hatları ile budur.

Böyle bir durumda, en basit ekonomik hak ve talepleri için mücadele edenlerin, ya da mücadele amacıyla yola çıkanların, çok kısa süre içinde siyasi yasak-sınır duvarına çarpmaları kaçınılmazdır.

Buna bağlı olarak, ekonomik talep ve amaçlarla yola çıkan mücadelelerin de süreç içinde siyasi niteliğe bürünmesi kaçınılmazdır.

Kaldı ki, daha şimdiden, "İş yasalarının değiştirilmesi", "İşkenceye son", "İdamlar kaldırılsın", "Sansüre son", "YÖK kaldırılsın" gibi doğrudan siyasi talepler, birçok kitle eyleminin talebi haline gelmiş durumdadır.

Bugün işçiler eylemlerinde bir yandan "Açız!" seslerini yükseltirken, diğer yandan "Genel grev hakkımız, söke söke alırız", "İşçiler elele genel greve" şiarlarını yükseltiyorlar.

Burjuva muhalefet partilerinin mitinglerinde, Türk-İş mitinglerinde "İş-Ekmek" ile beraber "Özgürlük", "Kahrolsun faşizm" şiarları yükseliyor.

Kadınlar "Dayağın çıktığı cenneti istemiyoruz" şiarlarını yükseltiyor.

Hakim sınıfların ellerinden gelse takvimlerden sileceği 1 Mayıs'ta tüm tehditlere rağmen —bugün yarınki onbinlerin, yüzbinlerin habercisi— binlerce emekçi sokaklara çıkıyor.

Kuzey Kürdistan'da, bütün "Yok ettik, ezdik" palavralarına rağmen, bir yanı ile bir milletin milli haklarının alçakça gaspedilmesine karşı başkaldırıyı temsil eden PKK'nın, devletle savaşı sürüyor.

Faşist devlet, zindanlardaki onurlu direniş karşısında, yok saydığı Kürtlerin, yok saydığı Kürtçe ile konuşmasını kabul etmek zorunda kalıyor.

Tek tip elbise, zindanlardaki onurlu direnişle yırtılıp atılıyor.

Bütün bu mücadeleler, var olan objektif olguların tabii sonucu olan, ve kaçınılmaz olan; bu objektif olgular değişmedikçe de gelişecek olan mücadelelerdir.

Bu objektif olgu ve verilerin ise —şekilde yapılacak bazı değişiklikler mümkündür— bu düzen çerçevesi içinde özde bir değişikliğe uğraması mümkün değildir. O halde, siyasal alanda da sınıf mücadelesinin giderek siyasi iktidar sorununu da gündeme koyacak bir gelişme ve sertleşme çizgisi izlemesi, objektif bir kaçınılmazlıktır.

SINIF MÜCADELESİ YÜKSELMEYE DEVAM EDECEKTİR!

Önümüzde, Türkiye'de sınıf mücadelesinin her alanda daha da gelişip güçleneceği yıllar vardır. Hakim sınıflar, bu gelişme ve güçlenmeyi çeşitli tedbirlerle geçici olarak geciktirebilirler; ama objektif olarak temeli değiştirmeleri —bu sonları demek olduğundan— mümkün olmadığından, engelleyemezler.

Açıktır ki, gelişme hızının ve boyutlarının ne olacağını belirleyecek olan yalnızca Türkiye'nin kendi iç durumu değil, aynı zamanda uluslararası emperyalist sistemin durumu, bu sistemin içindeki çelişmelerin sonucu sınıf mücadelesinin durumu, uluslararası konjonktürdür de. Bu bağıntıda özellikle Ortadoğu'daki gelişmeler, bu gelişmenin hızı ve boyutları açısından çok önemli rol oynayacaktır.

Öyle ya da böyle; 12 Eylül faşist askeri rejiminin "gül bahçesi"nde dikenler artık bir anda budanıp atılamayacak biçimde kendini göstermiştir. Ve bu, şu veya bu insanın, şu veya bu grubun iradesinden bağımsız varolan ekonomik ve siyasi koşulların tabii sonucudur.

SINIF MÜCADELESİ ve onun gelişmesi objektif bir olgudur. Komünistler ve sınıf bilinçli işçiler açısından, objektif olarak gelişen sınıf mücadelesi karşısında esas sorun şudur: İradi olarak, hangi araç ve taktiklerle nasıl mücadele edilmelidir ki, bu sınıf mücadelesi Sosyalizm-Komünizm hedefine yönlendirilebilsin?

SINIF MÜCADELESİNİN GELİŞMESİ KARŞISINDA TAVIRLAR

Bu noktada, Türkiye'de sınıf mücadelesinin son gelişmeleri ve buna karşı hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcilerinin tavırları; ve Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi oportünist-revizyonist örgütün tavırları ilginçtir.

Hakim sınıfların tüm kanatları açısından temel sorun, ezilen ve sömürülenlerin nefret ve öfkesinin bizzat düzenin temellerine yönelmesini önlemektir. Ama bu temel amaç birliği yanında, tabii ki her kanat, "pastadan daha fazla pay alabilme" dalaşında; emekçi yığınların, ezilenlerin mücadelesini kendi yedeğine almaya çalışmaktadır.

Bugünkü —12 Eylül rejiminin doğrudan devamı niteliğindeki— Özal hükümeti, şimdi özellikle ekonomik yıkıntı noktasında gelişme eğilimi içinde bulunan işçi sınıfı ve emekçi yığınların hareketinin sertleşmesini engellemek için, bir yandan vadesi gelmiş dış borç/faiz ödemelerini ertelettirme çabaları, diğer yandan "iyi hava-iyi mahsul" beklentileri içindedir. Türk-İş'in sendika ağaları ile; patronların temsilcileri ile; emperyalist devlet ve tekel temsilcileri ile yapılan görüşmeler ertesinde, emekçilere, ücretlilere kozmetik bazı ücret artışları; ve bunun yanında iş yasalarının ILO standartlarına göre yeniden düzenlenmesi vb. ile, sınıf mücadelesinin boyutlarının daha da yükselmesi önlenmeye çalışılacaktır. Bunun yanında, aba altından gösterilen ve ikide birde ortaya çıkartılan sopa, yani doğrudan şiddetle bastırma da kullanılagelen diğer yöntemdir. Ama salt bu yöntemin, yeniden seçilmek diye bir derdi olan "sivil" (!) hükümetçe kullanılması beklenmemelidir.

Özal hükümetinin şu anda hakim sınıf kampı içinde alternatifi durumunda olan SHP-DYP gibi muhalefet partileri, şimdi bir yandan kendi iç sorunları ile uğraşırken; diğer yandan da gelişen emekçi muhalefetini kuyruklarına takmaya çabalıyorlar. Onların taktikleri, ANAP hükümetinin 5 yıl hükümet olma olanağını —onu bir erken seçime zorlayarak— almak üzerine kurulu. Bu taktiğin işleyip işlemeyeceği önemli ölçüde ANAP hükümetinin işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınların talepleri karşısında ne ölçüde taviz vereceğine bağlı. Şimdilik tüm gürültülere rağmen, ufukta bir erken seçim filan gözükmüyor. Bu burjuva muhalefetin işçi sınıfı hareketini ve emekçi yığın hareketini kendi kuyruğuna takmak için kullandığı klasik yöntem, "ekonomik çıkarları savunur görünme" ve "demokrasi havarisi kesilme" yöntemi. Öyle ki, M.C. hükümetlerinin mimarı faşist Demirel bile bugün lafta demokrasinin en has savunucusu olarak ortaya çıkabiliyor.

O Komünist alternatifin, geniş yığınlar
O nezdinde görülmediği, geniş çapta bur-
O juva muhalefetin teşhir ve tecrit edile-
O mediği bir ortamda, işçi sınıfı ve emek-
O çi yığınların bugünkü hareketliliği, şim-
O dilik burjuva muhalefetin kuyruğuna ta-
O kılma durumunda.
O Açıktır ki bu kuyruğa takılmada, var
O olan sınırlı olanakları da, yığınları bur-
O juva muhalefetin kuyruğuna takma için
O kullanan oportünizm-revizyonizmin rolü
O de önemli.

Bunlar Marksizm-Leninizm adına konuştukları için ve o ölçüde, özellikle yığınlar içinde Komünizme en eğilimli olan ve fakat

gerçek Komünizm ile, Komünizm adına savunulan oportünizm-revizyonizm arasındaki farkı bilmeyen kesimi etkileyerek, öncelikle onları hakim sınıfların kuyruğuna takma işlevini görüyorlar.

Bunlar içinde en sağcıları olan ve önemli bir bölümü doğrudan karşı-devrimin parçası, karşı-devrimci olan çeşitli legal "sosyalist" odaklarla; Rus sosyal-emperyalizminin has uşağı TB"K"P revizyonistleri açıkça burjuva muhalefetin kuyruğuna takılma çağrısı yapıyorlar. Düzen ile gerçek anlamda bir dertleri olmadığı için bunlar legalizmi savunuyorlar.

Bu odaklar açısından bugünkü taktiğin ne olduğu, "Yeni Yol"un 1 Mayıs 1988 tarihli 13. sayısında yayınlanan "Gelişmeler ve demokrasi güçlerinin olanakları" başlıklı yazıda açıkça ortaya konmaktadır. Yazıda diğer şeylerin yanında şu tespitler yapılıyor:

Önemli olan, şimdi gerek iç gerekse de dış koşulların hükumet üzerinde etkide bulunmak için eskiye oranla daha elverişli olduğudur, bu hükümet ve meclisin varlığı koşullarında bile, demokratikleşme yolunda ilerleme sağlama olanaklarının artmasıdır

Bu saptamayı gerçekçi kılan bir diğer etmen de, hangi konuyla ilgili olarak olursa olsun son genel seçimlerden bu yana meydana gelen her tartışmada varlığını hissettiren, egemen politik çevreler arasındaki artan çelişme ve çatışma eğilimidir. Dun, cumhurbaşkanlığı seçimi, Vuralhan olayı ve MİT raporu tartışmasında olsun, bugun, basınla ilgili tartışmada olsun kimi askeri çevrelerle başbakan Özal ve yeni hukumet arasında bir tartışma ve kapışmanın doğrudan ya da dolaylı izlerini, golgelerini gormemek olanaksızdır. 12 Eylul'le konumlarını güçlendirmiş olan askeri çevrelerin, Özal'in inisyatifi ele alması ve sozkonusu çevreleri geleneksel etki alanlarının da dışına itmeye yonelmesi karsısında, mevzi çıkışlara, çatışmalara niyetlenmesi gibi bir olay sozkonusudur

Bu koşullarda, demokratikleşme, demokrasının kazanılması konuları muhalefet güçleri açısından politik gundemin başlıca konusudur. Bu konu, butun demokrasi güçlerinin işbirliğini bugunden saglayacak şekilde yapıcı bir politika yurutmekle bağlı ele alınırsa, gercekci ve sonuc alıcı bir içerik kazanacaktır. Bu açıdan komunistlerin gercekci cozum onerileri belirgin onem kazanıyor. TBKP Program Tasarısındaki "anti demokratik otoriter rejimi demokratikleştirme yonunde değiştirmek için bugunden mucadele verme" anlayışı doğrulanıyor

Bugunku durumda da militarist gerici politikaları geriletme, bircok konuda hukumete baskı uygulayarak onu adım atmaya zorlamak olanaklı gorunuyor. Sendikal hakların genişletilmesinin yanısıra, Kurt halkının varlığının kabulu ile baskı ve terorun durdurulması insan haklarının eksıksız yaşama geçirilmesi ile duşunme ve orgutlenme uzerindeki çağdışı yasaklara son verilmesi, guncel durumda ilk akla gelen mucadele konuları oluyor

Şimdi onde yerel seçimler var. Şu ana kadar, tum taktiklerini salt hukumetin oylarını yuzde 30'un altına indirerek erken seçimlere zorlama politikası temeline belirleyen yasal muhalefet partileri, eğer demokratik gelişmenin en temel konularında, birbirleriyle ve bunları kabule yanaşan kendileri dışında herkesle diyalog ve işbirliklerini geliştirebilirse, demokrasi mucadelesi, yerel seçimlerin sonuçlarından bağımsız olarak, mutlaka ama mutlaka güç kazanacaktır

("Yeni Yol", 1 Mayıs 1988, sayı 13, s.10)

Burada TB"K"P revizyonistlerinin "demokratikleşme" dediği şey, gerçekte 1980 12 Eylül öncesi tipinde bir "demokrasi"; gerçekte, üzeri bugünkünden biraz daha iyi bir biçimde örtülmüş, "Avrupa Topluluğu standartlarına uygun" biçimde örtülmüş bir faşist diktatörlüktür.

Bunu kazanacak güçler hiç sınırlamasız "yasal muhalefet partileri"dir. Kastettikleri de öncelikle DYP ve SHP'dir. TB "K"P'nin teslimiyeti "savaşım" diye yutturmaya kalkan önderlerinin bugünkü taktiği, SHP-DYP'ye muhalefetlerinde akıl vermek ve onların kuyruğuna takılma çağrıları yapmaktır. Bu onların Kruşçev'ci parlamenter-barışçı yol'un kararlı savunucuları olmasının bir işaretidir.

*

Yükselen hareket karşısında, bu hareketi hakim sınıfların kuyruğuna takmanın daha "sol"cu görünümlü çeşitleri de vardır. Bu konuda en tipik örnek, şimdi Rusya'ya uşaklık yarışını "resmi"lere kaptırdıktan sonra, orada iyice "revizyonizm" keşfeden T"K"P/İşçinin Sesi'nin tavrıdır.

Bunlar bir yandan çok "sol" görünümlü devrim laflarını dillerinden düşürmezken, diğer yandan gelişen hareket karşısında bunların somut tavırlarını belirleyen, kendiliğinden hareket önünde secdeye yatmak, "en büyük işçi sınıfı" yaygaracılığı ile, ona önderlik etmek adına, kuyruğuna takılmaktır. Bu kuyruğa takılma, kendini Türk-İş'i adeta devrimci bir araçmış gibi görme, ya da Türk-İş'i devrimcileştirmek mümkünmüş gibi bir siyasetin yayıcılığında açıkça göstermektedir.

Burada tüm oportünist-revizyonistlerin bugünkü siyasetlerini kabaca da olsa incelemekle yer ve zaman kaybetmek istemiyoruz. Çünkü bunu birçok diğer yazılarımızda yaptık. İster sağ, ister "sol" olarak çıksınlar, bunların hiçbirinin "Marksist-Leninist olma" iddiası gerçekle bağdaşmamakta; işçi sınıfı ile sosyalizmi birleştirme iddiaları, uygulamada, işçi sınıfı hareketi ile oportünizmin-revizyonizmin çeşitlerini birleştirme, böylece bu hareketin burjuvaziye bağlanması işlevinde konaklamaktadır.

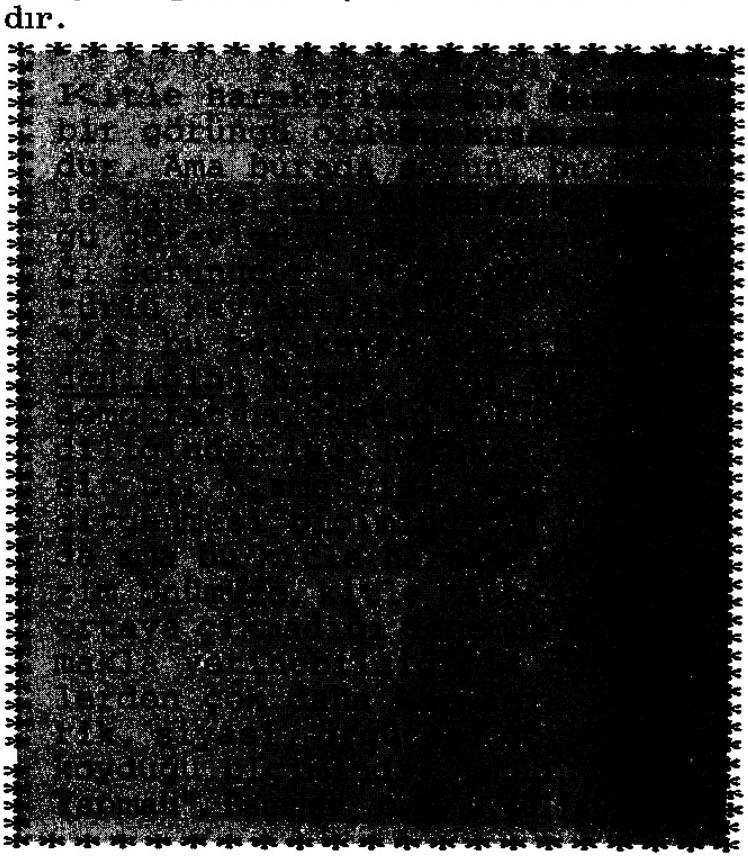

GELİŞEN HAREKETİN ÖNÜMÜZE KOYDUĞU ACİL GÖREVLER

Tek tek oportünistleri inceleyecek yerde, bugün gelişen sınıf hareketinin gerçek komünistlere, sınıf bilinçli işçilere yüklediği acil görevlerin ne olduğunu olumlu olarak tespit etmek istiyoruz.

İşçi sınıfının yükselen sınıf mücadelesi, küçük üreticilerin hoşnutsuzluğu eylemlere dönüşme eğilimi gösteren, emekçi yığınlar arasında, gençlik arasında, öncelikle öğrenci gençlik arasında yükselen hareketler, Kürt ulusunun gelişen hareketleri... bütün bunlar bugün henüz düzeni sorgulayan hareketler değil; düzen çerçevesi içinde hareketler niteliğindedir. Bu hareketler henüz bir bütün olarak düzeni; hakim sınıfların devletini karşısına alan; hedefini bugünkü devlet düzenini devrimle parçalama olarak çizen hareketler değil; düzenin şu veya bu parçasında tadilat, düzeltme isteyen hareketlerdir.

Ve bu hareketler, bugün burjuva hakim sınıf muhalefetin kanatları altına alınabilmektedir. Harekete geçen yığınlar, bugün esas olarak ekonomik ve siyasal alanda reform talepleri ileri sürmektedir. Ve Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi oportünist-revizyonist grup, hareketin olduğu seviyede, onu bir adım ilerletmeyen tarzda bir ajitasyon-propaganda-örgütlenme çalışması yürütmektedir.

Bu hareketlerin çok büyük çoğunluğu, bugünkü yapı, konum ve özellikleri ile, bugün hakim sınıfların çeşitli kanatları arasındaki hükümet-çıkar dalaşının kaldıracı olarak kullanılan reformist hareketler olma durumundadır.

O REFORMLAR UĞRUNA MÜCADELEYİ,
O REFORMİST BİR MÜCADELE OLMAK-
O TAN ÇIKARTIP, DEVRİMCİ MÜCADELE-
O NİN BİR PARÇASI HALİNE GETİRMEK-
O TİR GÖREV.

Bu ise, bu alanda bugün herşeyden önce bu düzen çerçevesi içinde uygulanması pratikte imkansız olan reform taleplerinin (sendika örgütlenmesi önündeki tüm engellerin kaldırılması; sınırsız örgütlenme özgürlüğü; tüm milliyetlere tam hak eşitliği; Kürt ulusuna ayrılma hakkı; Kıbrıs'ta işgalin kaldırılması; lokavtın yasaklanması; kadınlar üzerindeki tüm eşitsizliklerin kaldırılması) merkeze konması; bunlar için mücadelenin devrim mücadelesi olduğunun propagandasını gerektirir. Bu düzen çerçevesi içinde elde edilebilecek tüm reform taleplerinde ise (ücret artışları; şu veya bu iş yasasının değiştirilmesi; Anayasanın şu veya bu ikincil maddesinin değiştirilmesi; YÖK'ün kaldırılması, vb.) savunulurken, işçilerin köylülerin durumunda bu değişikliklerle özde değişen birşey olmayacağının; gerçek bir değişikliğin ancak devrimle olacağının propagandasının merkezde durmasıdır.

Reformizm batağına karşı ancak böyle bir devrimci propaganda ve ajitasyon, bugün işçi sınıfının ileri kesiminin daha da ilerletilmesine ve komünist saflarda toplanmasına; orta ve geri bilinçli kesimin ise, kendi siyasi tecrübesi ile —sınayıp doğruluğunu gördüğünde— komünist önderlik altında ilerde birleşmesinin şartlarını yaratmaya hizmet eder.

Ancak böyle bir ajitasyon-propaganda çalışmasıdır ki, süreç içinde kendiliğinden sınıf mücadelesini, hakim sınıfların hükümet ve çıkar dalaşındaki kaldıraç olmaktan kurtarıp; emekçi yığınların kendi iktidarları doğrultusunda gerçek tarihi bağımsız eylem haline getirir.

Ve görev tam da bunu başarmaktır. Başarılacak görev, bir başka deyişle, kendiliğinden hareketin komünist

önderlik altında birleştirilmesidir.

Peki ama bu nasıl olacaktır? Bu işi kim, hangi araç ve yollarla gerçekleştirecektir?

O BU İŞİ GERÇEKLEŞTİRECEK OLANLAR,
O MARKSİZM-LENİNİZM BİLİMİ İLE Sİ-
O LAHLANMIŞ; HAREKETİN GELİŞME
O YASALARININ BİLGİSİNE SAHİP; SI-
O NIF MÜCADELESİ ATEŞİ İÇİNDEN ÇI-
O KAN VE O ATEŞ İÇİNDE ÇELİKLEŞEN
O KOMÜNİSTLERDİR. AÇIKTIR Kİ, TEK
O TEK KOMÜNİSTLER DEĞİL. KOMÜ-
O NİSTLERİN ÖRGÜTLÜ BİRLİĞİ; İŞÇİ
O SINIFININ MARKSİZM-LENİNİZM TEO-
O RİSİYLE DONANMIŞ, EN FEDAKÂR,
O EN GÜVENİLİR, EN MÜCADELECİ,
O İLERİ UNSURLARININ ÖRGÜTÜ, BOL-
O ŞEVİK BİR KOMÜNİST PARTİSİDİR.

Bolşevik bir Komünist Partisi bugün ülkemizde, TKP/ML(B)'nin şahsında, henüz küçük bir çekirdek olarak vardır. Henüz bu Parti Komünizmi sınıf hareketi ile birleştirmeyi ve sınıf hareketini bir bütün olarak yönlendirmeyi bırakalım, sınıfın en ileri unsurlarını bile bağrında toplama işini başaramamış; bu işin henüz başında bir durumdadır.

Ama bu iş başarılmadıkça; işçi sınıfının ve diğer ezilen sınıf ve tabakaların eylemlerinin burjuva düzeninin çerçevesi dışına çıkması mümkün değildir.

O O HALDE BUGÜN ÜLKEMİZDE TÜM
O KOMÜNİSTLERİN, TÜM SINIF BİLİNÇ-
O Lİ İŞÇİLERİN ESAS GÖREVİ, HER-
O ŞEYDEN ÖNCE BUGÜNÜN MERKEZİ
O GÖREV HALKASI OLAN "BOLŞEVİK
O BİR PARTİYİ YARATMA/İNŞA ETME"
O HALKASINA SARILMAKTIR.
O SINIF MÜCADELESİNİN TÜM SORUN
O VE GÖRÜNTÜLERİNE, BU MERKEZİ
O GÖREVİ DAHA İYİ ÇÖZME, BU GÖ-
O REVİN ÇÖZÜMÜNE EN İYİ HİZMET
O ETME BAKIŞ AÇISI İLE YAKLAŞIL-
O MAK ZORUNDADIR.

SAPMALARA DİKKAT

Bu bağıntıda, pek çok varyasyonu olan iki temel sapmaya dikkat edilmek, bunlardan sakınılmak zorundadır:

Birinci sapma, sanki yetkin bir Komünist Partisi yaratılmış da, öncü Komünizm için kazanılmış da, esas sorun milyonlarca kitlenin devrimci mevzilere yerleştirilmesi imiş gibi davranan; pratik ajitasyon-propagandada geri ve orta kesime ajitasyonu temel alan; taktik adına sonuçta hakim sınıfların yedekliğinde konaklayan sapmadır.

Kendiliğinden hareketi herşey, amacı adeta —bayramdan bayrama hatırlanan, veya bildirilerin sonuna neden sıkıştırıldığı bile belli olmayan, içerikle bağı olmayan 'sosyalizm' propagandası seviyesine— "hiçbir şey" seviyesine düşüren bu sapma, bugün Marksizm-Leninizm adına konuşan kesim içinde esas sapma, esas tehlike durumundadır.

"En büyük işçi sınıfı, başka büyük yok" yağcılığı da; AEP'ci TD"K"P'nin açık reformculuğu da; TKP/ML menşevizminin "halk savaşı" naraları da çok değişik görünse de, hepsinin çıkış noktası ortaktır: Parti —öncünün kazanılmış olması anlamında— yaratılmıştır. Görev kitleleri devrimci mevzilere yerleştirmektir! (Bunlar için zaten iki aşamalı parti inşası öğretisi gerçekte Marksist-Leninist bir ilke vb. de değildir.)

İkinci sapma, Bolşevik Parti inşası görevlerini sınıf mücadelesinden kopuk bir biçimde ele alan; teori-kadro-örgüt'ün ancak sınıf mücadelesi içinde, ona bizzat katılarak çözülebileceğini kavramayan; kendiliğinden hareketi adeta hiçbir şey gören sapmadır. Bu sapma, Marksizm-Leninizm adına konuşanlar içinde —Türkiye'de— yaygın olmamasına rağmen, özellikle 12 Eylül sonrasında, özellikle de yurtdışında gelişme eğilimi gösteren bir sapma olmuştur. Bizde de,bizim bazı hatalarımızı da kendilerine çıkış noktası ve dayanak alan geçici bazı yol arkadaşlarımız içinde, ve onlarla tutarlı mücadele yürütmediğimiz ölçüde kendimizde, belli etkileri, yansımaları olmuştur.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI GÖREVLERİ BÜTÜNLÜK İÇİNDE ELE ALINMALIDIR!

Bolşevik Parti yaratılması/inşası merkezi görevi:

* Teorinin yaratılması (Marksist-Leninist teorinin bütünlük içinde ve en temel özellikleri içinde kavranılması, savunulması; Marksist-Leninist teori ışığında uluslararası komünist hareketin platformunun yaratılması ile bağ içinde, ülke devrimi programının ortaya konması, Marksist-Leninist teorinin ilerletilmesi, geliştirilmesi)

* Kadroların yaratılması (Marksist-Leninist teoriye vakıf, her biri kendi alanında uzman, kendi başına inisiyatifle parti gibi çalışacak kadroların yaratılması)

* Örgütün yaratılması (En zor şartlar altında bile işleyen, mesleği devrimcilik olanlardan oluşan, sürekliliği sağlanmış istikrarlı bir çekirdeğe sahip, illegal sağlam temeli olan, ama legal her türlü imkandan da sonuna kadar yararlanmasını bilen bir örgütün yaratılması)

gibi, birbiriyle diyalektik bir bütünlük içinde ele alınıp çözülmesi gereken üç temel görevi içerir.

O İÇİNDE BULUNULAN ANDA BU ÜÇ
O GÖREVDEN ŞU VEYA BUNUN ÖNE
O ÇIKMASI, HİÇBİR ŞEKİLDE, BÜTÜN
O BU GÖREVLERİN, AYNI ANDA BİR-
O BİRİ İLE BAĞ İÇİNDE ELE ALINMA-
O SINI DIŞTALAYACAK BİÇİMDE KAV-
O RANMAMALIDIR.

Bunlardan birinin bitirilip, diğerine ondan sonra başlanacağı biçiminde bir öncelik-sonralık ilişkisi kurmak idealizmdir. Ağırlığın içinde bulunulan anda bunlardan birine verilmesi, hiçbir şekilde diğerlerinin, o bitirilip ondan sonra ele alınacağı anlamına gelmez, gelmemelidir.

Ne yazık ki, bizde geçmişte sorun yer yer böyle kavranmış, parti inşası görevleri içinde, içinde bulunduğumuz dönemde öne çıkarttığımız "teorik inşa", "teorinin yaratılması" görevi, bir yazıda bütün birinci inşa aşamasında esas görev olarak ortaya konmuş; görevler arasında diyalektik birliğin vurgulanması yerine; biri bitecek, öteki ondan sonra başlayacak yorumlamasına açık kapılar bırakılan tavırlar da içimizde savunulabilmiştir.

Nasıl ki, parti inşasının görevleri içinde bir "esas görev" tespiti, "önce bu görev çözülüp bitecek, diğerleri ondan sonra ele alınacak" biçiminde yorumlanıp uygulanamaz ise; böyle bir uygulama yanlış, idealist bir anlayışın ürünü bir uygulama ise; aynı biçimde "Parti inşası esas görevdir" tespitinin de, önce "Partiyi inşa edeceğiz", parti inşası bitecek, ondan sonra "sınıf mücadelesine müdahale edeceğiz" biçiminde bir yorum ve uygulaması da yanlıştır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, daha önce de birçok yazımızda özellikle vurguladığımız gibi; sınıf mücadelesine doğrudan katılmadan bir parti inşası Marksizm-Leninizm açısından düşünülemez.

Sorun, bu bağıntıda sınıf mücadelesine katılıp katılmama sorunu değil; nasıl, hangi propaganda ve ajitasyonla, nasıl bir amaçla, öncelikle kimleri ne temelde örgütleme planı ile sınıf mücadelesine katılındığı; kendiliğinden mücadeleye nasıl müdahale edildiği, edileceği sorunudur. Ve bu sınıf mücadelesinin durumuna olduğu gibi, partinin içinde bulunduğu duruma, tespit edilen hedefe ve görevlere de doğrudan doğruya bağlıdır.

*

Biz geçmişte, her türden oportünist-revizyonist karşısında günün esas görevi olarak "Parti inşası görevini" ısrarla savunduk. Bu dün doğru idi, bugün de doğrudur.

Parti inşası görevleri içinde de, özellikle teorik inşa sorunları üzerinde ısrarla durduk. Bu sorunları öne çıkardık; ve 7 yıllık pratiğimiz içinde bu alanda tespit ettiğimiz belirli sorunları çözdük, diğerlerinin nasıl çözüleceği konusunda ne düşündüğümüzü ortaya koyduk. Ve onları da çözme yoluna koyulduk. Parti inşası görevleri içinde teorik inşa sorunlarını öne çıkartmamız da; gerek içinden geldiğimiz TKP/ML'in bu konudaki durumu, gerekse Marksizm-Leninizm adına konuşan hareketlerin teorik sorunları "çözdük" avunması içindeki küçümseyici tavırları gözönüne alındığında ve uluslararası komünist hareketin durumu gözönüne alındığında, bütünüyle doğru idi, doğrudur. Bugün de, teorik inşa sorunları olağanüstü önemdedir. Kim görevlerin birlikteliği adına teorik inşa görevlerinin ağırlığını gözlerden gizleyen tavırlara girerse; o bizim saldırı hedeflerimizden biri olur. Bugün "Devrimci teori olmadan, devrimci eylem olmaz" şiarı güncel görevler açısından öne çıkartılması gereken şiardır. Biz geçmişte bunu yaptık, bugün de yapıyoruz.

Fakat biz, teorik inşa sorunları üzerinde ısrarla durma doğrusunu savunurken, yer yer, görevleri bütünlük içinde ele almayan, ve teorik sorunların güncel önceliğini, inşada önce bu sorun çözülecek biçiminde yorumlayan sapmaya karşı yeterli ve tutarlı bir mücadele yürütmeyerek, mesela teorik sorunların doğru dürüst çözümünün de diğer görevlerin paralel çözümünü gerektirdiğini vurgulamayan bir konum da durduk. Buna paralel uygulama da, parti inşasının diğer görevlerine yeterli önem vermeyen bir uygulama oldu.

Mücadele içinde, özellikle de kendi içimizdeki sapmalara karşı mücadele içinde, parti inşasının bütün halkalarının içiçe, bütünlük içinde ele alınması gerektiği, bizzat uygulamada bunun tek doğru yol olduğu, kendi başarı ve başarısızlıklarımızdan da çıkardığımız ders ve sonuç oldu. Daha TKP/ML içindeki menşeviklerle ayrılık sırasında savunduğumuz bu teorik önermenin uygulamada ne anlama geldiğini süreç içinde kendi tecrübelerimiz temelinde de daha derinlemesine kavradık.

Bu bakış açısı ile bugün Parti inşası görevleri içinde örgütsel inşanın bazı sorunları üzerinde durmak; ve bunlarda açık tavır takınmak; direktifler vermek, ilerleme açısından hayati bir sorun haline gelmiştir.

*

İKTİDARI ELE GEÇİRME MÜCADELESİNDE PROLETARYANIN ÖRGÜTTEN BAŞKA HİÇBİR SİLAHI YOKTUR.
"SBKP/B Tarihi — Kısa Ders."

BOLŞEVİK BİR PARTİNİN YARATILMASINDA ÖRGÜTSEL İNŞA GÖREVLERİNİN BAZI SORUNLARI

I. ÖRGÜTSEL YAPI/İŞLEYİŞ KURALLARI SORUNU:

Bu noktada sorun şöyledir:

Biz de dahil olmak üzere, Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm grupların örgüt kurallarını ortaya koyduğu tüzükleri vardır. Bu doğrudur da.

Ancak dışımızda Marksizm-Leninizm adına konuşan grupların bir bölümünün örgüt tüzüklerinde, ya da örgütlenme ilkelerini ortaya koydukları belgelerinde, lafta savunulmasına rağmen, özde Demokratik Merkeziyetçiliğin en önemli kuralları birçok halde tersyüz edilerek savunulmaktadır.

Bazı oportünist-revizyonistler, zaten en baştan Demokratik Merkeziyetçilik ilkesini örgütlenme ilkesi olarak açıkça reddetmekte; bir bölümü ise (şimdi "Ekim"de konaklayan DHB İleri/Devrimci Kanat gibi) "ideolojik akım döneminde" uygulanamaz ilan etmektedir.

O halde herşeyden önce Marksizm-Leninizmin örgütlenme ilkesi olarak, Demokratik Merkeziyetçiliğin ne olduğu ortaya konup kavranmalı; bütün çarpıtmalara karşı tavizsiz bir mücadele yürütülmeli; örgüt —en başından itibaren— bu temelde inşa edilmelidir.

İkincisi; tüzükler, birçok halde, örgütsel kurallar dışında, ahlaki çağrılar niteliğinde, tüzük yorumu niteliğinde, yer yer program açıklaması niteliğinde maddeleri de içermektedir.

Bütün bunların tüzükte işi yoktur. Tüzük gerçekten örgütsel işleyiş kurallarının bir belgesi haline getirilmelidir.

Üçüncüsü; tüzükler, birçok halde, örgütün durumundan yola çıkılarak kaleme alınmadığı için, birçok maddesi işlemez, kullanılmaz maddeler olarak kalmaktadır. Böylece tüzük bir bütün olarak gerçek anlamda bağlayıcı bir belge olmaktan çıkmaktadır.

O halde, tüzük örgütün gerçek durumu temelinde —tabii ki bu gerçek durum Marksist-Leninist ilkelerle birleştirilerek— kaleme alınmalıdır.

Dördüncüsü; birçok halde, öngörülen ve uygulanan inşa, yukarıdan aşağıya piramit tipte, ve tüm halkalar arasında doğrudan bir ilişki bulunan bir inşadır. Bunun sonucu, piramit bir noktasından içeri girildiğinde —diğer bazı faktörler de birleşince; buna aşağıda değineceğiz— diğer halkaları da ortaya çıkarmak, ve örgütsel yapıyı çökertme noktasına getirmek mümkün olmaktadır.

O halde, bu tipte bir örgütlenmeye son verilmelidir. Her biri kendi başına örgüt programı ve merkezi direktifler doğrultusunda çalışma yürüten ve birbirleri ile doğrudan (iki örgütte de çalışan kişiler aracılığıyla doğrudan) bağı olmayan bir örgüt yapısı, şartlara uygun olandır.

EN AZ da olsa, kim ki ille[illegible]
lite zamanlarında Bolşevi[illegible]
rin disiplinini ihlal eder[illegible]
o ister istemez düşmanımı[illegible]
burjuvaziye yardım edecek[illegible]
([illegible] "Ne [illegible]")

II. İLLEGALİTE SORUNU:

Bizim Partimiz de dahil olmak üzere, ülkemizde Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütlerin hakim sınıflardan ağır darbeler yemesinde, örgütlerin illegal çalışma açısından amatör, vurdumduymaz tavrı belirleyici rol oynamıştır.

Bu bağıntıda belirleyici olan, "legal imkanlardan yararlanma" adına, illegal çalışmanın legal çalışmaya uydurulması sapmasıdır.

Bugün yeniden legal imkanların belli ölçülerde ortaya çıktığı; ve bir bölüm devrimle ilgisi kalmamış dönek "solcu"nun açıkça legalizm övgüsü yaptığı bir ortamda; geçmişin bu alandaki hastalıklarını sürdürmek, yine hüsrana yolaçacaktır.

Küçük-burjuva devrimcisi örgütlerin, Dev-Sol vb.nin son dönemdeki gelişmeleri, bu bölümün bu alanda en küçük bir ders almadığının açık işaretidir. Biz Komünistler bu alanda kesin ve tutarlı bir tavır takınmak zorundayız.

İllegalite, illegal örgütlenme, örgütlenmenin en temel ilkelerinden biri olmak, bu alanda kesin kurallar tespit etmek, uygulamayanlara karşı acımasız olmak, örgütsel

inşanın en önemli sorunlarından biridir.

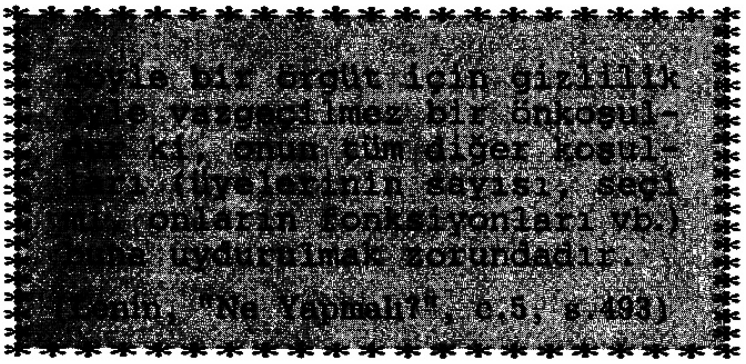

III. POLİSTE/TUTUKEVİNDE/MAHKEMEDE DEVRİMCİ TAVIR SORUNU

Polis, tutukevi, mahkeme, sınıf mücadelesinin en sert sürdüğü alanlardan biridir. Bu alanlar, komünistler açısından sınıf mücadelesinde en önemli sınav alanlarındandır.

Bu alanda Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm örgütler açısından, korkunç bir teori/pratik uyumsuzluğu sözkonusudur.

Teori, hemen hepsi açısından "Ser ver/sır verme" biçimindedir.

Pratik ise çok büyük çoğunluk açısından —her örgütten yakalananların çok büyük çoğunluğu açısından— "Karakolda doğru söyler/Mahkemede şaşar" türküsünde ifade edildiği biçimdedir. Yani pratik, poliste işkence altında bildiklerini —yer yer bilmediklerini de!!— parça parça veya toptan anlatma; ama daha sonra savcılıkta ve mahkemede tavrını değiştirmektir.

Ve yine uygulama, poliste tavırları rezil olanların, yeniden örgüt yöneticisi denebilecek mevkilere gelmeleri, ya da bu yerlerinde kalmalarıdır.

Yer yer bu uygulamaya teorik kılıf da bulunmuş; "Örgüt sırrı vermek, örgütlüler hakkında bilgi vermek ihanettir" şeklindeki kesin komünist direktif bir kenara konup, "ihanet" yalnızca devletin yanına geçenlere atfedilir, diğerlerininki "hata" olarak görülür teoriler geliştirilmiştir.

Bu rezil uygulama ve ona kılıf edilen teoriler ile hesaplaşmak; sağlam bir örgütsel yapı oluşturmak için belirleyici önemdedir.

Komünist bir örgütlenme içinde, "Karakolda doğru söyler/Mahkemede şaşanlar"ın yeri olmamalıdır.

Bu bağıntıda bir de provokatörler sorunu vardır. Bu noktada uygulama; birçok devrimci örgüt açısından, bir kişi örgüt içinde bulunduğu sürece gözü kapalı güven; ve her türlü "kuşku"nun bir kenara konması; siyasi ayrılık vb. çıktığında ise ispatsız "ajan" suçlamalarının ortalığı sarmasıdır. Genel yaklaşımda bu iki tavır da örgüt içine sızmaları kolaylaştıran tavırlardır. Bu alanda dünya komünist hareketinin tarihinden öğrenecek çok şey vardır.

IV. BAZI YÖNETİM SORUNLARI:

Şu noktalar, sağlam bir örgüt yaratılmasında belirleyici önemdedir:

* Örgütlenme faaliyetinin her an için esas yönü doğru tayin edilmek zorundadır.

Örgütlenme faaliyeti, bir dizi alanı kapsayan, kendi başına bir görevler bütünlüğünü kapsayan karmaşık bir faaliyettir.

İçinde bulunulan anda bu faaliyette esas yönün ne olduğunu bulup çıkarmak, ve güçlerin esasını —örgütsel faaliyet açısından— bu yöne kaydırmak, başarı için belirleyici önemdedir.

* Örgütsel faaliyette de —diğer faaliyetlerde olduğu gibi— esas olan dağılmamaktır. Aynı anda dört bir yana yumruk sallayıp, hiçbir görevi doğru dürüst çözmemek; görevler bütünlüğü içinde öne çıkanı tespit edip, güçlerin esasını bir süre bunun üzerine yoğunlaştırarak bu görevi doğru dürüst çözmek alternatifleri, her zaman yaşadığımız alternatiftir. Ne yazık ki, birçok halde, ikinci alternatifi seçmiyoruz.

* Bir kez hedef kondu mu, konulan hedefler ısrarla takip edilmeli, inatla gerçekleştirilmelidir.

Başlanılan iş bitirilmelidir.

Bu açıktır ki, planlı çalışmayı, görevler arasında doğru bir ilişki kurmayı bilmeyi gerektirir.

* Sadece doğru plan yapmak yetmez. Aynı zamanda bu planda öngörülen işleri yapacak insanları doğru seçmek (doğru kadro seçimi/görevlendirmesi) ve uygulamanın denetlenmesini sağlamak gerekir.

Bu alanda da biz kendi örgütsel yapımızdan, bu alanda durumun iç açıcı olmadığını görüyoruz.

Doğru bir denetim için tabii ki

* Görev verilen her kişiye, işin tam olarak belirlenerek verilmesi; çözüm yolu konusunda yol gösterici olunması ve verilen işin çözümü için de kişisel sorumluluk verilmesi şarttır.

Denetimin yalnızca raporlar üzerinden olmaması, bizzat yerinde denetim de yönetim açısından belirleyici önemdedir.

Ama bu hiçbir şekilde, sağlam bir rapor sisteminin doğru dürüst işletilmemesi anlamına gelmez. Tersine, düzenli sağlam bir rapor sistemi, sağlam bir örgütsel yapı için belirleyici önemdedir. Bu alanda da önemli eksikliklerimiz vardır.

*

Açıktır ki, burada örgütsel inşanın bazı sorunları başlığı altında kabaca adlandırıp geçtiğimiz bütün bu sorunların her biri, kendi başlarına ele alınıp, üzerinde tartışılması gereken, ve her biri kendi başına geniş birer yazı konusu olabilecek sorunlardır.

Ama burada amacımız, bu sorunları tek tek derinlemesine incelemek değil, yalnızca tüm yoldaşlarımızı, Marksist-Leninistleri, sınıf bilinçli işçileri, örgütsel inşa sorunları üzerine kafa yormaya; bu alandaki hataları tespit edip, onları aşma mücadelesine katılmaya çağırmaktır.

O BİZE ÖRGÜTSEL ALANDA DA BOLŞE-
O VİK BİR YAPI GEREKLİDİR. BU YA-
O PIYI YARATMAK BİZİM GÖREVİMİZ-
O DİR. BİZİM ELİMİZDEDİR.
O ŞİMDİ YÜKSELEN, VE ÖNÜMÜZDEKİ
O DÖNEMDE DE YÜKSELMEYE DEVAM
O EDECEK OLAN SINIF MÜCADELESİNİ,
O HAKİM SINIFLARIN HÜKÜMET VE ÇI-
O KAR DALAŞINDA KULLANILAN BİR
O GÜÇ OLMAKTAN ÇIKARIP ÇIKARMA-
O YACAĞIMIZ; BU MÜCADELE İÇİNDE
O BUGÜNÜN ESAS GÖREVİ OLAN BOL-
O ŞEVİK PARTİ İNŞASININ BÜTÜN GÖ-
O REVLERİNİ BÜTÜNLÜK İÇİNDE NE
O ÖLÇÜDE ÇÖZDÜĞÜMÜZE BAĞLIDIR.

Bütün yoldaşlar, Marksist-Leninistler, sınıf bilinçli işçiler bunun bilincinde davranmalı, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in inşası çalışmasında yerlerini almalı, görevlerini hakkı ile yerine getirmelidir.

10 Mayıs 1988.

TKP/ML(BOLŞEVİK)
MERKEZ KOMİTESİ

(*) 6/7 Eylül 1955'te Kıbrıs konusunda, Türk hakim sınıflarınca "Kıbrıs Türktür, Türk kalacaktır" şiarları ile kışkırtılan, Yunan/Rum-yabancı düşmanlığı ile körüklenen yığınlar, M. Kemal Atatürk'ün Selanik'teki doğduğu eve bomba koyulduğu kışkırtması ile, İstanbul, İzmir ağırlıklı yağmalama eylemlerine giriştiler. Rumlar başta olmak üzere, tüm müslüman olmayanların dükkanları tahrip ve yağma edildi. Yalnızca İstanbul-Beyoğlu ve çevresinde 5000 işyeri yakılarak-yıkılarak tahrip edildi. Kilise ve mezarlar tahrip edildi. Müslüman olmayan onlarca kişi linç edildi.

Tüm olaylar doğrudan hakim sınıflar tarafından kışkırtılmış ve planlanmıştı.

İllegal Çalışmaya Övgü

Güzeldir...
sınıf mücadelesinde söz almak
yüksek sesle, dobra dobra kitleleri mücadeleye çağırmak...

Ezmek ezenleri,
ezilenleri kurtarmak...

Zordur ve yararlıdır günlük küçük işler...
zordur patronların silah namluları gölgesinde
Parti ağını
gizlice, yorulmadan örmek...
Zordur...
Konuşmak, ama
Konuşmacıyı gizlemek...
Yenmek, ama
yeneni gizlemek...
Ölmek, ama
Ölümü gizlemek...
Ün için kim ne yapmazdı?
Ama ya susmak için?

Ama işte o daracık,
ve nerdeyse yıkılacak gecekondudan
çıkan yoksul seni yemeğe çağırıyor...
Burda büyüklüğün engellenemez...
Ve ün boşuna,
büyük eylemin eylemcilerinin kim olduğunu öğrenmeye çalışır.

Bir an için çık öne,
bilinmeyen, yüzünü gizleyen,
ve sana teşekkürümüzü kabul et!

Bertolt Brecht

ÇEVİRİ DİZİSİ NO: II

Komünist Enternasyonal Belgeleri:

«İllegal çalışma» ve «Provokatörlere karşı mücadele» üzerine

★

BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI

(Aşağıda elimize geçen, TKP/ML(B) Merkez Komitesi adına yapılan bir açıklamayı aynen yayınlıyoruz.)

«Devrimci sorumluluk» adına önümüze sürülen bazı sorumsuz tavırlar üzerine bir açıklama

Yoldaşlar, sınıf bilinçli işçiler,

Son dönemde TDKP MK imzalı, "Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin M. Asal ile İlgili Açıklaması" başlıklı bir açıklama devrimci çevreler içinde yayılıyor.

Dokuz imzalı bir mektup ise, TDKP MK'ne gönderilmek dileği ile, 31.4. tarihli bir ek mektupla, "Sosyalist İşçi" tarafından "sol" örgütlere, dergilere gönderiliyor.

Sözkonusu mektupta TDKP'nin, TDKP'den ayrılan "Sosyalist Birlik" adlı gruba "içsel ve parasal sorunlardan dolayı fiili saldırılarda bulunduğu" ve bunun kınanmadığı bildirilmekte; TDKP'ne mektup gönderilerek onların "devrimci sağduyu ile davranmaya" çağrılması istenmektedir.

Mayıs ayının başında ise, Dev-Sol'un kurucularından Paşa Güven evinde silahlı saldırıya uğruyor; o ve Ayşen Yılmaz adlı kadın vuruluyor.

Bunların birbiriyle bağı, tümünün "devrimcilik" adına yapılmasıdır.

Sondan başlarsak:

Paşa Güven eğer polis tarafından, ya da provokatörler tarafından vurulup, bunun devrimciler üzerine atılması sözkonusu değilse; eğer bu eylem gerçekten de burjuva boyalı basına yansıdığı ve devrimci çevreler içinde dedikodu biçiminde yayıldığı gibi Dev-Sol içindeki bir iç anlaşmazlık sonucu, Dev-Sol'cuların bir kesimi tarafından gerçekleştirildi ise; Paşa Güven ve Ayşen Yılmaz adlı kadın "devrimcilik" adına vuruldu ise; bu eylemin yalnızca adının devrimci olduğunu hiçbir yanlış anlamaya meydan bırakmadan açıklarız.

Dedikodu biçiminde yayılan; "Para yemiş de, onun için" vb. gerekçeler de hiçbir şekilde devrimciler ve devrimci gruplar arasında (Paşa Güven'in karşı-devrime iltihak ettiği konusunda hiçbir açıklama ve belge tanımıyoruz!) şiddet kullanımına meşruluk kazandırmaz. Kaldı ki, bu gibi gerekçelerin ne menem gerekçeler olduğunu, Türkiye devrimci hareketi içinde siyasi hasımlara karşı bu gibi gerekçelerle "mücadele"(!!!) yürütüldüğünü bildiğimizde, bu eylemin rezilliği büsbütün ortadadır. Paşa Güven'in ve Ayşen Yılmaz'ın vurulması, devrimci değil, karşı-devrimci bir eylemdir. Bu eylem yalnızca karşı-devrime yarayan, onu güçlendiren bir eylemdir. Aslında böyle bir eylem karşısında, ilk anda kesinlikle bütün devrimci çevrelerin: "Bu polisin, provokatörlerin işidir" diyemediği bir ortam içinde bulunmamız bile, devrimciler arasındaki ilişkinin rezilliği ve devrimci "sorumluluk" adına nelerin mümkün görülebildiğini gösterdiği ölçüde, ibret vericidir.

*

"Devrimci sorumluluk" adına kendine komünist diyenlerin bazılarının neler yapabildiğinin bir örneğini de "M. Asal Hakkında Açıklama"sı ile TD"K"P MK sergiliyor.

"Devrimci sorumluluk" adına anlatılanlar kısaca şöyle:

– M. Asal adlı kişi, TDKP MK üyesi olarak polisin eline geçer. Birlikte yakalandığı kişi, onun TDKP MK üyesi olduğu bilgisini verir. M. Asal buna rağmen işkence görmeden, yakalandıktan bir ay sonra serbest bırakılır.

– Aynı kişi, serbest bırakıldıktan kısa süre sonra yeniden yakalanır. Siyasi polis bu yakalanma sırasında, M. Asal'ın sahte kimliğindeki ismine de sahiptir. O sahte kimlikli kişinin TDKP MK üyesi olduğu bilgisine sahiptir. Bu bilgiye rağmen, M. Asal siyasi polisin direktifi üzerine serbest bırakılır.

– M. Asal'ın iki kez yakalanıp, serbest bırakılması, MK üyesi olduğu konusunda bilgi polisin elinde olduğu halde serbest bırakılması, TDKP'nin bilgisi dahilindedir.

– Buna rağmen, M. Asal TDKP üyesi, ve evet MK üyesi olarak görevinde tutulur. Tek tedbir, yurtdışına çıkarılması ve Türkiye ile ilgili örgütlenme görevi verilmemesidir. TDKP bu tavrı:

"Soruşturma kısa bir sürede ve yeterli kanıt bulunamadığı gerekçesiyle kapandı"

şeklinde gerekçelendiriyor.

– Daha sonra bu tedbir de bir yana konur. (Eğer bilinçli tedbir olarak alındı ise tabii; ki o da yalnızca iddiadır.)

Ve "en gelişmiş çalışmanın bulunduğu iki bölgenin ilişkisi" M. Asal'a verilir. Ki bunun ardından yeni tutuklanmalar gelir.

– 1986 yılında M. Asal ve bazıları TDKP'den siyasi görüş ayrılıkları nedeniyle ayrılırlar. Bundan önce siyasi görüş ayrılıkları ortaya çıkmıştır ve bunların tartışılması süreci içinde, yeniden M. Asal hakkında araştırma talebi gelmiştir.

– Araştırma, M. Asal ayrıldıktan sonra sonuçlandırılır. Araştırma, birinci araştırmanın sonucunun doğru olmadığını ortaya koyar TDKP MK'ne göre.

Kısacası, M. Asal polisle işbirliği içindedir, veya polistir. TDKP MK de devrimcileri, devrimci sorumluluğu gereği uyarmaktadır!

Biz, TD"K"P MK'nin sözkonusu yazıda sergilediği tavrı, devrimci sorumluluk adına sergilenen bir soytarılık olarak değerlendiriyoruz.

Şöyle ki: Verilen bilgiler DOĞRU İSE:

* M. Asal'ın —en azından— polisle işbirliği içinde olduğu kesindir.

Böyle bir kişiyi, 1980-1986 yılları arasında, o kişi örgütten kendi isteği ile ve siyasi görüş ayrılıkları nedeniyle ayrılıp, siyasi hasım olarak ortaya çıkana kadar örgüt içinde tutmak; evet onu Merkez Komitesi içinde tutmak, "devrimci sorumluluk" değil, burjuva faydacılığıdır; Marksist-Leninist tavır değil, rezilliktir.

* M. Asal'ın iki kez yakalanıp, serbest bırakıldığı olgusu, hem de Merkez Komitesi üyesi olduğu bilgisi polisin elinde olduğu şartlarda, devrimci sorumluluğu olan bir örgüte yalnızca bir görev yükler: Bu kişi ile örgütsel ilişkisini kesmek, ve diğer devrimci örgütlere de bilgi vermek, uyarmak.

Ola ki, böyle bir durumda, M. Asal'ın kişiliğinde haksızlık yapılmış olabilir. Çok az bir ihtimal de olsa, belki gerçekten de polisin uyuması, tesadüf vb. sözkonusu olabilir. Ama devrimci sorumlu tavır, siyasetini tesadüfler üzerine kuramaz. Bu yapılacak yerde, bu kişi 6 yıl TD"K"P Merkez Komitesinde kalıyor; anlı şanlı! TD"K"P'nin siyasetinin üretilmesine, örgütlenmesine sorumlu olarak önderlik ediyor; bütün bu dönem içinde "güvenilir yoldaş", örnek, önder oluyor! Ne zaman ki siyasi görüş ayrılıkları başlıyor, o noktada yeniden "araştırma talepleri" yükseliyor!

Ve daha sonra araştırma:

"M. Asal hakkında duyulan ciddi kuşkuların bu soruşturmayla daha da pekişmiş olması, M. Asal'ın polisle işbirliği yapmış olabileceği, bu işbirliğinin partiye ağır darbeler vuracak düzeye çıkabileceği olgusunun son derece ciddi bir olay olarak mevcudiyetidir. M. Asal'ın durumuna polis ajanı ihtimali dışında hiç bir açıklama açıklık getirmemektedir. Bugünkü verilerle yapılabilen tek tutarlı açıklama, M. Asal'ın polis örgütüyle işbirliği yapmış olabileceği olgusudur. Partimizin vardığı sonuç budur"

sonucunu veriyor. Ve bu sonuçla TD"K"P devrimci sorumlu özeleştiri yapmış, "devrimci sorumluluğunu" yerine getirmiş oluyor!

* Gelişme bu olduğuna göre, bu kişinin TD"K"P'den ayrılmamış olduğu şartlarda, sözkonusu araştırmanın burjuva faydacı yaklaşımlarla, yine birinci araştırmanın sonucunu vermeyeceğinin garantisi nedir? Öyle bir durumda M. Asal'ın bugün de TD"K"P'nin merkezinde oturuyor olmayacağının garantisi nedir?

* Ya da tersine: Bu kişi şimdi siyasi hasım olduğu için, araştırmanın bugünkü sonucu vermiş olmadığının; siyasi hasım olma olgusunun bu kişi hakkında bilgi verenlerin verdikleri bilgilerin yönelimini belirlemediğinin garantisi nedir?

İkisinin de garantisi olmadığı, TD"K"P'nin tavrı gözönüne alınınca, ortadadır.

Bizim açımızdan, böylesi ilkesiz, faydacı yaklaşımlar sergileyen TD"K"P'nin inanılırlığı, güvenilirliği yoktur.

TD"K"P'nin sergilediği tavır, "devrimci sorumluluk" adına da yapılmış olsa, onun devrimci sorumluluktan nasibini almadığının göstergesidir.

TD"K"P Merkez Komitesinin açıklamasında dikkat çeken bir başka tavır da, polisteverilen ifadelerle ilgili tavrı, daha doğrusu tavırsızlığıdır.

TD"K"P MK açıklamasında, M. Asal ile birlikte birinci yakalanan kişinin M. Asal hakkında polise, onun MK üyesi olabileceği bilgisini verdiğini, yakalanan bir başka kişinin, M. Asal'ın sahte kimliğinin ne olduğu bilgisini verdiğini açıklıyor. Bütün bu bilgileri verenlerin bu tavrı hakkında tek kelime ile tavır takınmıyor. Hatta birinin verdiği ifadeyi haklı çıkarmak çabası içinde getirdiği açık olan: "... özellikle M. Asal ile ilgili hiç birşeyi zapta geçirmek istemedikleri belliydi. Bu tutumlarını dikkate alarak, ben özellikle zapta geçirttim..." vb. gibi ifadeleri de, hiç eleştirisiz propaganda ederek, devrimci sorumluluk adına sorumsuzluğunu sergiliyor.

Komünist Enternasyonal'in parti, partili yoldaşlar hakkında verilen bilgiyi "ihanet" olarak niteleyen tavrı, bu naylon komünistler için herhalde yanlarından geçmemiş bir tavır olsa gerektir! Aksi taktirde, devrimci sorumluluk adına takınılan böyle bir ta-

vırda, poliste bildiklerini anlatanlar güvenilir "tanıklar" olarak piyasaya sürülmezler!

Biz TD"K"P'nin bu açıklaması temelinde, bugün ancak şunu söyleyebiliriz:

* TD"K"P'nin "devrimci sorumluluk" adına sergilediği tavrın, yukarıda açıkladığımız nedenlerle gerçekte devrimci sorumlulukla ilgisi yoktur.

M. Asal hakkında suçlamalar getiren yazıda, TD"K"P Merkez Komitesi hiçbir yazılı belgeden doğrudan alıntı yapmamaktadır. Bu durumda anlatılanların doğruluk derecesini denetlemenin —yalnızca bu açıklamaya sahip olanlar açısından— imkanı yoktur.

Sorumlu tavır, burada anlatılanların doğrudan belgelerinin en azından devrimci örgütlere verilmesi, onlara doğrudan denetim imkanının sağlanmasıdır.

Bu bağıntıda bizim talebimiz, burada tanık gösterilenlerin polis ifadelerinin ve M. Asal'ın polis ifadesinin en azından ilgili bölümlerinin en azından devrimci örgütlere verilmesidir.

(Bu bilgileri yaygınlaştırıp siyaset yapanların aslında bunu devrimci kamuoyuna açmaları en doğru yoldur. Sonuç olarak ifadeler zaten hakim sınıfların elindedir. Bunların devrimci kamuoyuna açılması ile hakim sınıflara verilecek bir ek bilgi sözkonusu değildir.)

Bunun ötesinde, M. Asal'ın ilk araştırma sırasında verdiği ifadenin de devrimci kamuoyuna açılması, bu suçlamaları getirenlerin yapması gereken şeydir.

İspat zorunluluğu, suçlamayı getirene aittir. Akti taktirde "Çamur at, izi kalır" yöntemi ile herkes, herkese istediği suçlamayı getirir.

* Bu suçlamalar karşısında tavır takınmak M. Asal'ın ve onun içinde bulunduğu —varsa— örgütsel yapının da görevidir aynı zamanda.

* Suçlamaların —ki bunlar bizim açımızdan şu anda ispatlanmamış iddialar düzeyinde suçlamalardır— doğruluğu halinde, M. Asal en azından polisle işbirliği içindedir. TD"K"P MK'nin görevi, "Biz söyledik, inanan inanır" şeklinde bir tavır takınmak değil; ya getirdiği iddiaları, bu iddiaları dayandırdığı doğrudan belgelerle ispatlamak, ya da iftira olarak geri çekmektir. Devrimci sorumluluk bunu gerektirir.

*

"Sosyalist İşçi"nin bize, TD"K"P Merkez Komitesi'ne göndermek talebi ile ilettiği açıklamaya gelince:

Biz 1981'de, tüm devrimci örgütlere, birlikte açıklama yapmaları için 10 maddelik bir öneri getirdik. Bu öneri şöyleydi:

"1. Bütün devrimci gruplar, devrimci gruplar arasındaki çelişmelerin barışçı yöntemlerle, şiddet kullanılmadan çözülmesini ilkesel bir sorun olarak gördüklerini açıklamalıdır.

2. Bütün devrimci gruplar, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlatsın, devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşı-devrime hizmet ettiğini ilkesel olarak kabul etmeli ve açıklamalıdır.

3. Bütün devrimci gruplar, bu sorunu "ilkesel bir sorun olarak görmeyen" gruplara karşı ortak tavır almalı; onları en geniş çevrede eldeki bütün araçlarla teşhir ve tecrit etmelidir.

4. Tüm devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalarda da tavır takınmalı; çatışan grupları çatışmaya son verme yönünde zorlamalıdır.

5. Herhangi bir devrimci grubun, bir diğer devrimci gruba; ya da herhangi bir devrimci gruptan kişilerin, bir diğer devrimci gruptan kişilere karşı yaptığı fiili saldırılar karşısında; bizzat saldırı sırasında saldırıya uğrayanların kendini koruması, savunması en tabii hakkıdır. Saldıranlar, saldırı içinde karşı-devrimci konumdadırlar. Saldırı esnasında olan olayların sorumlusu, saldırıyı düzenleyenlerdir. Ancak saldırıya, intikamcı bir şekilde karşı-saldırı ile cevap verilmesi reddedilmelidir.

6. Devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci grup ve kişilere fiili saldırılarını haklı çıkarmak için; saldırılanlar hakkında "ajan", "ajan-provokatör", "MİT'le işbirliği", "ajan-provokatör örgüt", "karşı-devrimci" vs. gibi değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirmeler genellikle gerekçelendirilmemekte, en iyi halde sözü geçen kişi veya örgütün, bu değerlendirmeyi yapanlara yaptığı saldırı gerekçe olarak gösterilmektedir. Bu tavır reddedilmelidir.

İlke olarak, ispatlanmayan iddialar red edilmeli; ispatlanmayan iddiaları yargı olarak ileri sürüp, bunun üzerine siyaset inşa edenler, iftiracı ve gayri-ciddi olarak değerlendirilmeli, bu tavır içinde olanlara karşı ortak tavır takınılmalı; bunlar teşhir, tecrit ve mahkum edilmelidir.

7. Herhangi bir teşkilat veya kişinin "karşı-devrimci", "ajan-provokatör" vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli karşı-devrimci eylemler yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de karşı-devrimci nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur. (Devamı s. 24'te)

1 MAYIS 1988

1988 1 Mayıs'ında Türkiye'de işçi ve emekçilerin ileri kesimleri, 1 Mayıs'ı çeşitli alanlarda, çeşitli eylemlerle mücadelelerinde yaşatmaya kararlı olduklarını; hiç bir faşist baskı ve demagojinin uluslararası işçi sınıfının birlik-mücadele-dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı bilinçlerden söküp atamayacağını, 1 Mayıs bilincinin şu veya bu biçimde eylemlere dönüşmesini engelleyemeyeceğini bir kez daha kanıtladı.

İstanbul'da SHP il merkezi önünde 1 Mayıs sabahı —tüm yasaklara ve tehditlere rağmen— toplanan 3000 kişi, 1 Mayıslarda büyük şehirlerin büyük meydanlarının hakim sınıfların faşist ordusu ve kolluk güçlerince işgal edilmesinin er geç kırılacağının somut işaretlerini veriyordu.

SHP'nin, şimdiki işlevleri işçi ve emekçi muhalefetinin radikalleşmesini önlemek, bu potansiyeli SHP kuyruğuna takarak düzen çerçevesi içinde eritilmesini sağlamak olan "sol" milletvekilleri, bu üç bin kişinin önüne geçerek, Taksim 1 Mayıs alanına doğru yürüdüler. Ön sıra dışındaki göstericiler faşist devletin kolluk kuvvetlerinin saldırısına uğradı. Yüzlerce gösterici gözaltına alındı. Ama bütün bunlar daha saatlerce 1 Mayıs alanı çevresinde küçük gösterileri engelleyemedi. SHP'nin "sol" milletvekilleri, kitle coplanırken, "dokunulmaz" milletvekilleri(!) olarak Taksim alanına "1 Mayıs/İşçi Bayramı" çelengini koyarak, ve tabii sonra yaptıkları basın toplantısında göstericilere saldırılmış olmasını protesto ederek, 1 Mayıs'ta "görevlerini yerine getirdi"ler.

SHP'yi hakim sınıfların bir partisi olarak görmeyenler, ya da en azından onun içindeki "sol" kanadı hakim sınıfların parçası saymayanlar, SHP hakkında umutlar besleyenler, bu umutlarının boş olduğunu görmelidirler. SHP bütün kanatları ile düzen partisidir. Ve her kanadın kitlelerin belirli bir kesimini düzen içinde tutma fonksiyonunun ayrılığı öze ait bir ayrılık değildir.

SHP il merkezi önünde toplanıp, ister SHP'yi zorlamak, isterse onu 1 Mayıs'ı gerçekten kutlayacak bir parti olarak değerlendirmek yanlışlığı içinde, SHP milletvekillerinin en önünde yürüdüğü bir yürüyüşte 1 Mayıs'i kutlamaya çalışan işçi ve emekçiler; —oportünist-revizyonist koro şefleri ne derlerse desin— SHP'nin düzen partisi olduğunu kavramadığı sürece ve ölçüde, 1 Mayıs onun gerçek anlamında, devrimci bir 1 Mayıs olarak kutlanamaz. Ve niyetler ne olursa olsun, eylem ne kadar militan olursa olsun, 1 Mayıs da burjuva muhalefetinin bir alanı olma durumunda kalır.

Bu 1 Mayıs'ta İstanbul'daki gösterinin bu iki yanı; yasağa rağmen, sayıları henüz binlerle de ifade edilse, kitlesel bir eylemle 1 Mayıs'in yasak zincirinin kırılma kararlılığının ifadesi olumluluğu; SHP'yi —en azından onun bir bölümünü— objektif olarak önder konuma koyma olumsuzluğu birarada ele alınmalıdır.

Görev bu bağıntıda SHP'nin gerçek yüzünün teşhiri; ve devrimci işçi ve emekçileri —SHP'den yararlanma elma şekeri ile aldatan— oportünist-revizyonist mihrakların etkisinin kırılmasıdır.

Komünistler, bu 1 Mayıs 1988'de Türkiye'de çıkan şu bildiride ortaya konan görevleri yerine getirme mücadelesi içinde, 1 Mayıs'ları kitlelerle birlikte devrimci bir tarzda kutlamanın geleceği günleri hazırlayacaktır. Açıktır ki, yapacak iş çoktur. Ve özellikle iş günü olan 1 Mayıs'ta, fabrikalarda ve işçi sınıfı semtlerinde yapılacak iş çoktur! O işler başarıldığı ölçüde 1 Mayıs yasak zincirleri gerçekten kırılacak, ve 1 Mayıs işçi ve emekçi kitlelerin elinde gerçek anlamına kavuşacaktır.

KÖYLÜLER,

SİZİ YOKSULLUĞA, HER GEÇEN GÜN DAHA FAZLA YOKSULLUĞA İTEN, SİZE ÖRGÜTLENME HAKKINI YASAKLAYAN; SİZE DEMOKRASİ ADINA FAŞİZMİ SUNAN, EMPERYALİZME BAĞIMLI HAKİM SINIFLARIN FAŞİST DEVLETİDİR! KURTULUŞU NUZ; TÜRKİYE'YE GERÇEK DEMOKRASİYİ GETİRECEK, TOPRAK SORUNUNU DEVRİMCİ TARZDA ÇÖZECEK, AĞALIĞIN, TEFECİLİĞİN KÖKÜNÜ KAZIYACAK OLAN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNDEDİR. İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİNE SARILIN!

KÜRT ULUSU,
ERMENİ, ARAP, ÇERKEZ, VB. TÜM EZİLEN MİLLİYETLER,

SİZE YAŞADIĞINIZ HAYATI CEHENNEM EDEN, SİZİ AŞAĞILAYAN MİLLİ ZULÜM UYGULAYAN; ERMENİ MİLLETİNİN KANINDA ELİNİ YIKAYARAK YÜZYILIN İLK TOPLU KIYIMINI GERÇEKLEŞTİREN; KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKINI ALÇAKÇA GASPEDEN VE BUGÜN KÜRT ULUSUNU YOK ETME SAVAŞI YÜRÜTEN, TÜRK-OLMAYAN TÜM MİLLİYETLERE AKLA GELMEDİK MİLLİ BASKININ HER TÜRÜNÜ REVA GÖREN, 1974'TE KIBRIS'IN KUZEYİNİ FAŞİST İŞGAL ALTINA ALAN, EMPERYALİZME BAĞIMLI HAKİM SINIFLARIN FAŞİST DEVLETİDİR. SİZİN GERÇEK KURTULUŞUNUZUN YOLU; KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKINI ÖZGÜRCE KULLANABİLECEĞİ ŞARTLARI YARATACAK OLAN, VE TÜM MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİNİ SAĞLAYACAK OLAN İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNDEN GEÇER. KURTULUŞUNUZ BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİNDE DEĞİL, PROLETER ENTERNASYONALİZMİNDEDİR.
1 MAYIS'TA DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ BAYRAĞINI YÜKSEKLERE KALDIRIN!

SINIF BASKISININ YANINDA,
BİR DE CİNSİYET BASKISI ALTINDA EZİLEN EMEKÇİ KADINLAR!...

ÇİFTE KÖLELİK ZİNCİRİNİ KIRACAK OLAN, SİZİN ÖZGÜRLEŞMENİZİN YOLUNU AÇACAK OLAN, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR. 1 MAYIS'TA DEVRİMİN KIZIL BAYRAĞINI, BULUNDUĞUNUZ HER ALANDA, HER ARAÇLA YUKARI KALDIRIN!

SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER!...

DEVRİMDE İŞÇİ SINIFININ ÖNDERLİĞİ, DEVRİMİN YARI YOLDA TAKILIP KALMAMASI İÇİN MUTLAK GEREKLİLİKTİR. İŞÇİ SINIFININ DEVRİMDE ÖNDERLİĞİNİ SAĞLAYACAK OLAN İSE, ONUN MARKSİZM-LENİNİZM SİLAHI İLE SİLAHLANMIŞ; İŞÇİ SINIFININ EN BİLİNÇLİ, EN FEDAKAR, ÖNCÜ KESİMLERİNİ İÇİNDE BARINDIRAN B O L Ş E V İ K P A R T İ OLACAKTIR.

BU PARTİYİ, MARKSİZM-LENİNİZM ADINA KONUŞAN HER SOYDAN VE BOYDAN OPORTÜNİZME, REVİZYONİZME KARŞI; RUS SOSYAL EMPERYALİZMİNİN İDEOLOJİSİ MODERN REVİZYONİZME, DÜZENİ AYAKTA TUTMAYA YÖNELİK REFORMİZME, TROÇKİZME, ÖYRO-KOMÜNİZME, BUGÜNKÜ ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ ÇİZGİSİNİ MARKSİST-LENİNİST GÖSTEREN OPORTÜNİZME, "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ"Nİ SAVUNMA ADINA LENİNİZME SALDIRAN OPORTÜNİZME; MİLLİYETÇİLİĞE, YENİLGİCİLİĞE, İNKARCILIĞA KARŞI KESİNTİSİZ VE KARARLI BİR MÜCADELE İÇİNDE İNŞA ETMEKTİR BUGÜNÜN ESAS GÖREVİ!

1 MAYIS'I DEVRİMCİ GELENEĞİNE UYGUN KUTLAMAK, SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER AÇISINDAN HER ŞEYDEN ÖNCE BU GÖREVE SARILMAK, **TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST BOLŞEVİK**'İN İNŞASINA OMUZ VERMEK DEMEKTİR.

1 MAYIS'IN KIZIL BAYRAĞINI YUKARI KALDIRMAK İÇİN İLERİ!

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/
MARKSİST-LENİNİST BOLŞEVİK

BIJI 1 GÛLANÊ ŞOREŞGERÊ!

1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YAŞATACAĞIZ!

TÜRK, KÜRT, ERMENİ, ARAP... TÜM MİLLİYETLERDEN ERKEK VE KADIN İŞÇİLER!.. TÜM EZİLENLER, SÖMÜRÜLENLER!..

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI BİRLİĞİNİN-DAYANIŞMASININ-MÜCADELESİNİN SİMGESİ; BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ MÜCADELESİNDE BİRLİĞİNİN SİMGESİ 1 MAYIS'TA SİZLERE SESLENİYORUZ!

12 EYLÜL ASKERİ FAŞİST CUNTASININ İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALK YIĞINLARINDAN KORKUSUNDAN "BAHAR BAYRAMI" OLARAK BİLE KUTLANMASINI YASAKLADIĞI VE NORMAL İŞ GÜNÜ İLAN ETTİĞİ 1 MAYIS, DÜNYA İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ İLE HAKİM SINIFLARDAN SÖKE SÖKE KOPARDIĞI MÜCADELE GÜNÜDÜR!

GÖREV BU MÜCADELE GÜNÜNÜ, BULUNULAN HER ALANDA ONUN DEVRİMCİ GELENEĞİNE UYGUN OLARAK KUTLAMAKTIR! GÖREV, GÜNEY AFRİKA'DA EN AŞIRI IRKÇILIĞA KARŞI SİYAH EMEKÇİLERLE; FİLİSTİN'DE SİYONİZME KARŞI DİRENEN FİLİSTİN ARAP HALKI İLE VS.; BÜTÜN ÜLKELERDE İŞÇİ SINIFI VE EZİLEN HALKLARLA OMUZ OMUZA; PROLETER DÜNYA DEVRİMİ CEPHESİNİN NEFERLERİ OLARAK HAREKET ETMEKTİR.

İŞÇİ ARKADAŞ,

HAYATI HER GEÇEN GÜN DAHA ÇEKİLMEZ KILAN, ZAM ÜSTÜNE ZAM, VERGİ ÜSTÜNE VERGİ İLE SENİ SOYAN; SENİ EN AĞIR ŞARTLARDA UCUZ ÜCRET KÖLESİ OLARAK ÇALIŞTIRAN, GREV HAKKINI, SENDİKAL ÖRGÜTLENME HAKKINI FAŞİST YASALARLA OLAĞANÜSTÜ SINIRLAYAN; SANA SİYASİ ÖRGÜTLENME HAKKI TANIMAYAN EMPERYALİZME BAĞIMLI HAKİM SINIFLARIN FAŞİST DEVLETİDİR.

SINIRLI TALEPLERLE YÜRÜTTÜĞÜN GREV MÜCADELELERİNLE, DİRENİŞ EYLEMLERİNLE GÜCÜNÜ GÖSTERDİN; HAKİM SINIFLARIN KURMAK İSTEDİĞİ ÖLÜM SESSİZLİĞİNİ PARÇALADIN. AMA SINIRLI EKONOMİK VE DEMOKRATİK TALEPLERLE YÜRÜTTÜĞÜN MÜCADELE KURTULUŞ İÇİN YETERLİ DEĞİLDİR. SENİN GERÇEK KURTULUŞUN, ÜCRET KÖLESİ DURUMUNUN DEVRİMLE ORTADAN KALDIRILMASI İLE OLACAKTIR. SENİN GERÇEK KURTULUŞUN, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ŞARTLARINDA ÜRETİM ARAÇLARI ÜZERİNDEKİ ÖZEL MÜLKİYETİN YOKEDİLMESİNDEDİR. KURTULUŞUN SOSYALİZMDEDİR. BÜTÜN DÜNYA ÜLKELERİNİN PROLETERLERİ İLE OMUZ OMUZA SINIF MÜCADELESİ YOLUNDAN VARACAĞIN K O M Ü N İ Z M D E D İ R.

İNSANIN İNSANA KULLUĞUNUN YOK EDİLDİĞİ SOSYALİZME, KOMÜNİZME GİDEN YOLDA, FAŞİST T.C. DEVLETİNİ PARÇALAYACAK, EMPERYALİZME BAĞIMLILIK ZİNCİRİNİ KOPARACAK, FEODALİZMİN BÜTÜN KALINTILARINI TASFİYE EDECEK, EMEKÇİLER İÇİN, HALK İÇİN GERÇEK DEMOKRASİYİ KURACAK; SOSYALİZME GİDEN YOLU TEMİZLEYECEK OLAN D E M O K R A T İ K H A L K D E V R İ M İ MÜCADELESİ; 1 MAYIS'TA, ONUN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YAŞATMAK İÇİN, MERKEZE KOYMAN GEREKEN MÜCADELEDİR.

SENİN MÜCADELENİ DÜZEN SINIRLARI İÇİNDE TUTMAYI MESLEK EDİNMİŞ, EMPERYALİZME VE ONUN UŞAKLARINA UŞAKLIK EDEN SENDİKA AĞALARININ SENİ ÜCRET MÜCADELESİ, EKONOMİK HAK MÜCADELESİ, DÜZEN SINIRLARI İÇİNDE SAHTE DEMOKRASİ MÜCADELESİ LAPASI İLE ALDATMASINA İZİN VERME. DÜŞMANIN BİR BÜTÜN OLARAK EMPERYALİZME BAĞIMLI HAKİM SINIFLARIN FAŞİST DÜZENİ, FAŞİST T.C. DEVLETİDİR. KURTULUŞUN YOLU, BU DEVLETİ PARÇALAYIP, İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ-DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KURMAKTAN GEÇER. 1 MAYIS'TA DAHA İYİ ŞARTLARDA ÜCRET KÖLELİĞİ İÇİN DEĞİL, ÜCRET KÖLELİĞİNİ YIKMAK İÇİN DEVRİM MÜCADELESİNİN KIZIL BAYRAĞINI KALDIR YÜKSEKLERE!

DUISBURG-RHEINHAUSEN'DE 1 MAYIS 1988

Rheinhausen'deki çelik işçilerinin mücadeleleri, 1 Mayıs 1988'de kesinlikle gözönünde bulundurulmak zorundaydı. Bolşevik Partizan olarak, bu bölgede 1 Mayıs'ın devrimci bayrağını yükseklerde tutmak görevi ile karşı karşıyaydık. Bolşevik Partizan'ın Devrimci 1 Mayıs için çağrısına hiçbir örgüt kulak vermemişti. ATİF, Dev-İşçi ve TKP(B)'den gelen bir çağrı vardı. Biz de bu toplantıya katıldık. Bu çağrıyı yapanlar, bu 1 Mayıs için geç kaldıklarını söylüyorlardı...

Fakat diğer yandan da DGB (Alman Sendikalar Birliği)'nin Duisburg için eylem kararı çıkmıştı. DGB 1 Mayıs eylemini Rheinhausen'de değil; oradan en azından 20 km. uzaklıktaki Hamborn semtinde yapacaktı. ATİF, Dev-İşçi ve bazı diğerlerinin korkusu, işçilerden kopmamak için, DGB'nin kuyruğundan ayrılıp ayrılmama noktasında idi. Bu korku, onları Nisan'ın son günlerine kadar, kararsız bıraktı. Şayet Duisburg-Rheinhausen'e çok kimse katılırsa, buraya geleceklerdi!..

Eylem birliği toplantılarında, —şayet Rheinhausen'de ayrı bir 1 Mayıs eylemi yapılırsa— eylembirliği toplantılarına katılan bütün örgütlerin, eylemi Rheinhausen'de yapma eğilimleri vardı. Ancak TKP(B) bir sorun oluşturmakta idi. TKP/ML-TİKKO (DABK), "Maoist" merkez ve Bolşevik Partizan açıkça TKP(B) ile bir eylem birliği içinde yer almayacaklarını belirtiyordu. 1 Mayıs'ın devrimci bir şekilde kutlanmasının, "Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türden gericilik" temel şiarı üzerinde yükselmesi gerektiğini savunuyorlardı. Ve bu temelde de zaten eylembirliği görüşmeleri ayrıldı. "Mücadele Bayrağı" temsilcisi, uyarılara rağmen, TKP(B) ile diğerlerinin birliğine tavır almadı ve zaten iki eylemde de yer almadılar. Önce Bolşevik Partizan, TKP/ML-TİKKO ve "Maoist" merkez'in oluşturduğu eylem birliğine, sonradan TKP/ML Hareketi de katıldı. Bu eylem birliği içinde yer alan devrimci örgütlerle iki tip el ilanı çıkarıldı. (Bunlar ektedir.)

Eylem birliğimiz, propaganda ve ajitasyonda özgürlük temel ilkesi çerçevesinde gerçekleştirildi. Ve tüm eylem boyunca da, birbirine saygı temelinde gerçekleştirildi. İzleyebildiğimiz kadarıyla, ortak tespit edilen sloganların bazıları da hep bir ağızdan atıldı. Yürüyüş güzergahı çok iyi ve yoğun işçi semtlerinden seçilmişti. Bu süre içinde ise, Almanca hazırlığı az olduğu için TKP/ML Hareketi dışında, diğer üç örgüt defalarca, hazırladıkları konuşmaları ortak kiralanan arabadan okudular, propaganda ve ajitasyonu gerçekleştirdiler. Bizim hazırladığımız yazı, en az dört kez okundu (sadece Almancası böyle...)

Eylem birliğini oluşturan örgütlerin sloganları sıraladıkları el ilanında eksik bırakılan, unutulan "Faşist Türk Ordusu Kıbrıs'tan Degol" sloganı da eylem içinde çeşitli kereler atıldı. Hata, eylem içinde düzeltildi.

*

Yürüyüş şöyle gerçekleşti: Krupp fabrikasının 1 No'lu kapısında toplanan çeşitli gruplar, burada bizim eylem birliği içinde yer alan örgütlerin konuşmalarını dinledikten sonra yürüyüş kollarını oluşturdular ve yürüyüş başladı. Buradan başlayan iki yürüyüş vardı. Biri, yürüyüşün iznini alan Rheinhausen Halk komitesi ve MLPD'nin disiplinini kabul eden ATİF, DİDF, Dev-İşçi, TKP(B); diğeri ise eylem birliğini oluşturan Bolşevik Partizan, TKP/ML-TİKKO (DABK), "Maocular" ve TKP/ML Hareketi. Birinci yürüyüşü yapanlar, TKP(B)'nin de kışkırtmalarıyla, bizim eylem birliğinin bir dizi etkinliğine karşı çıktılar, aptalca engellemelere giriştiler ve sonuçta hepsi boşa çıkarıldı. Örneğin, 1 No'lu kapının önünde, eylembirliğinden örgütler konuşmalarını yaparken, sürekli olarak birtakım Almanlar, diğer tarafta bir program yürütüldüğü, bizim ise konuşmalarla bunu sabote ettiğimiz, konuşmaları bırakmamız gerektiğini söylediler. Yürüyüşe geçtiklerinde bizim onlarla aramızda mesafe bırakıp yürümemizin olamayacağını, FAP'çıların (Nazi bozuntuları) olası bir saldırısına karşı, disiplinli hareket etme adına, belirttiler. Güçlü bir ses cihazı ile donatılmış olan eylem birliğinin arabasını yürüyüş bloku içine sokamayacağımızı, polisin izin vermediği gerekçesiyle, belirttiler.

Bizim bu yürüyüşle ilgimizin olmadığını, onların disiplinini tanıma şeklinde bir sorunumuzun olmadığını, bizim Rheinhausen'li işçilerle dayanışma sorunumuz olduğunu, 1 Mayıs'ı devrimci bir şekilde

kutlamak istediğimizi söyledik, savunduk ve bu dayatmacılığımız, eylem açısından olumlu oldu.

Yürüyüş iznini alan bu "sorumlular" dışında, Batı Alman polisi defalarca, eylem birliği blokunun aralarına arabalarıyla girmek, bloku bölmek ve arabamızı engellemek için çabalar sarfetti. Her seferinde, bu çabaları geri çevrildi.

Yürüyüş, iki saati buldu. Geniş bildiri dağıtımı yapıldı. Geniş bir propaganda ve ajitasyon yürütüldü. Tek tek eylem birliği içinde yer alan örgütlerin yaptıkları konuşmalar içinde yeralan bir dizi slogan dahi ortaklaşa haykırıldı. Miting alanımız, diğerlerine çok yakındı. Burada tekrardan eylem birliği içinde yeralan örgütler miting konuşmalarını okudular. Ve Enternasyonal söylenip, eylem bitirildi.

Bunlar eylemin, eylem birliğinin olumlu yanlarıydı.

Eylemin bütünü açısından ele alındığında olumsuz olan yanı, Krupp'lu direnişçi işçilerin Rheinhausen'deki 1 Mayıs eylemine hayırhah bir tutum içinde kaldıkları ve bu yürüyüşe çok az sayıda (birkaç yüz) katıldıklarıydı. Eylem öncesi yapılan etkinlikler, Rheinhausen'de direnişçi işçilerin binlerle katılımı için yeterli olmadı. Bunda en önemli faktör, DGB aygıtının bütün imkanlarını kullanıp, Krupp'lu işçileri Hamborn'a çekmesi, çekebilmesi idi. Çünkü onlar, eyalet başkanı Rau'nun Rheinhausen'in "kaderi" hakkında önemli laflar edeceği palavraları ile, işçileri Duisburg-Hamborn'a çekebildiler. Sadece bu bile, Rheunhausen'de hareketin ne düzeyde olduğunu en güzel şekilde gözler önüne sermeye yetmektedir. İşçi sınıfı içinde çalışmada komünistlere çok ağır görevler düşmektedir. Ancak bu görevleri Batı Almanya'da esas olarak kavrayacak olanların da Batı Alman komünistleri olduğu ortadadır.

Bu eylem birliği, bütün yanlarıyla, hem içimizde ve hem de eylem birliği içinde yer alan örgütlerle birlikte değerlendirilmek zorundadır. Bu eylem birliği, içinde olumlu filizleri barındırmaktadır. Biz Bolşevik Partizan olarak, bu filizleri gözbebeğimiz gibi korumaya ve onun gelişmesi için elimizden geleni yapmaya hazırız, yapacağız da.

Bu eylem birliği için ortak tespit edilen sloganların biri veya ikisi için, verilemeyecek hesabımız yoktur. Siyasi açıdan geri bir düzeyde de olsa, devrimci temelde, ciddi, sorumluluk duyularak hazırlanan bir eylem birliği sözkonusudur. Sorun, şimdi bu ortaya çıkartılanı, hatalarını da aşarak, daha ileri düzeyde, devrimcilerin kazanıldığı, devrimci platformlar temelinde 1 Mayıs'lar ve çeşitli diğer eylemlerdir.

Yeter ki, III. Konferansçıların, HK'cıların, TKP(B) gibi revizyonistlerin, Dev-İşçi gibi ne idüğü belirsizlerin gerçek yüzleri devrimci kitleler içinde teşhir edilsin; kapalı kapılar ardındaki kutsal ittifakları parçalansın, ATİF sözcülerinin, TKP(B) sözcüsünün söylediklerine ağzı açık kulak vermesi sona ersin; işte o zaman sapla saman daha da belirgin ortaya çıkacaktır.

Yıllardır devrimci hareket içinde, karşı-devrimcilikleri yıllanmış olanları, yıllanmış ve değer kazanmış şarap gibi yanlarına alanlar, Perinçek'lere burjuva-demokrat ünvanını taltif edenler; TKP(B)'nin —nerdeyse hık deyicinin tokmakçısı haline gelip— her dediğine varolanlar; kendilerine gelmek zorundadırlar. Yok böyle değilse; devrimci kitleler, işçiler onlara layık oldukları cevabı mutlaka vereceklerdir. Bolşevik Partizan da bu süreci hızlandırmak için elinden geleni ardına koymayacaktır.

Görevler çoktur, ağırdır. Bizden başka yapacak da yoktur.

Dünya proletaryasının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın kızıl bayrağını daha da yükseklere kaldırmak için ileri!

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

*

EK: (DAĞITILAN EL İLANLARI)

* YAŞASIN ENTERNASYONAL PROLETARYANIN DEVRİM ŞÖLENİ 1 MAYIS!
* KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!
* YAŞASIN PERU'DAKİ HALK SAVAŞI!
* YAŞASIN FİLİSTİN HALKININ ŞANLI MÜCADELESİ!
* YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
* KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ!
* YAŞASIN HALK SAVAŞI!
*BATI ALMAN EMPERYALİZMİ DEVRİMİN ALEVLERİ İÇİNDE ÇÖKECEKTİR!
* FAŞİZME ÖLÜM! BAĞIMSIZ-DEMOKRATİK TÜRKİYE!

*

YAZI KURULUNUN DEĞERLENDİRMESİ

Bizce, TKP/ML'in iki kanadı ve TKP/ML Hareketi ile, DGB'li sendika önderlerinin başını çektiği yürüyüşten ayrı bir yürüyüş için eylem birliği sağlanmış olması olumludur. Ama bunda Rheinhausen'in özel

durumunun oynadığı rol unutulmamalıdır. DGB'li sendika ağalarının yürüyüş için Rheinhausen'i seçmemiş olması, hem bu Türkiyeli gruplar açısından, hem de Rheinhausen'de yürüyeş güçlerin büyük çoğunluğu açısından, Rheinhausen'de ayrı yürüyüş düzenlemenin belirleyici faktörüdür. Bunun bilinmesi, olumlu olan eylem birliğinin benzerlerinin ilerde gerçekleştirilebilmesi için ne yönde çalışma yapılması gerektiğini doğru tespit etmek için gereklidir.

Eylem birliği yapan güçlerce ortak imzalanan ve birlikte dağıtılan şiarlarda bizim doğru bulmadığımız, kullanmadığımız şiarlar vardır.

Sözünü ettiğimiz şiarlar şunlardır:

– "Yaşasın Peru'daki Halk Savaşı"

şiarı bizim kullandığımız bir şiar değildir. Peru'da "Işıklı Yol" örgütünün, devlet güçleri ile yürüttüğü savaşın Halk Savaşı biçiminde değerlendirilmesi bizim değerlendirmemiz değildir. Halk Savaşı değerlendirmesi, savaşın gerçekten halk yığınlarının savaşı olması yanında, komünist önderliğin varlığı vb. olguların da varlığını içeren bir değerlendirmedir. "Halk Savaşı" yalnızca "kırlardan şehirlere" coğrafi gelişme yönünü gösteren bir ifade değildir. TKP/ML'in gerek "Maocu" kanadı, gerekse DABK kanadı için Peru'da Halk Savaşı şiarı, tam da Peru'da yürüyenin gerçek anlamda bir Halk Savaşı olduğunu savunan bir değerlendirmeye dayanılarak savunulmaktadır. (TKP/ML Hareketi açısından nasıl savunulduğu bizim için gizdir.) Bizim açımızdan ise böyle bir değerlendirme sözkonusu değildir. O halde bu şiarın altına imza atmamız; bunu birlikte savunmamız, bizim açımızdan yanlış bir şiarın altına imza atma; bu konudaki oportünist bir değerlendirmeyi eleştirisiz kabul etmek demektir.

– "Kahrolsun Komprador Patron Ağa Devleti!
Yaşasın Halk Savaşı!"

şiarları alt alta, bütünlük içinde ele alındığında, doğrudan Türkiye için atılan, ve Türkiye'de sosyo-ekonomik yapının "yarı-sömürge yarı-feodal" olduğu (Çin gibi! yarı-sömürge yarı-feodal) ve yapı böyle olduğu için de, devrimin yolunun (Çin'deki gibi) Halk Savaşı olduğu anlayışının ifadesi olan şiarlardır. Bu şekli ile bu şiarlar bizim savunduğumuz şiarlar değildir. Bu noktada da bu şiarlar altına bizim adımıza atılan imza, oportünist görüşlerin onayı anlamına gelmektedir.

– "Faşizme Ölüm! Bağımsız-Demokratik Türkiye!"

şiarı yürüyüşlerde, kolay atıldığı için, alışılmış olduğu için vb. çokça sözlü olarak atıldığı halde, yine bizim şiarımız değildir. Şiarın ikinci yarısındaki "Bağımsız-Demokratik Türkiye" bölümü, bağımsızlık ve demokrasinin nasıl kazanılacağını (devrimle!) ve demokrasinin hangi sınıf özüne sahip olması gerektiğini (İşçi-Köylü Diktatörlüğü; işçi sınıfı önderliğinde halk diktatörlüğü) açıkta bırakmaktadır.

Biz, bütün bu şiarların altına imza atılmış olmasını yanlış; eylem birliğini sağlamak açısından mutlak gerekli olmayan tavizler olarak görüyoruz.

Her şeyden önemlisi de, değerlendirme yazısını kaleme alan yoldaşlar yaptıkları değerlendirmede, "sloganlardan biri veya ikisi için verilemeyecek hesabımız yoktur" diyerek, aslında imzalanan şiarların bir veya ikisinin bizim tarafımızdan savunulmayan şiarlar olduğunu görmediklerini ortaya koymaktadırlar.

Sorun bu yanlış şiarları, bizim de yaygınlaştırdığımız sorunudur. Bu olumsuzdur. Bu olumsuzluktan öğrenmek, eylem birliği için "ortak noktalar bulmak" konusunda daha dikkatli olmak, zorlamalara girmemek gerekir. Kuşkusuz, bu şiarların birlikte imzalanmaması, onun ötesinde ajitasyon-propaganda serbestliği içinde herkesin kendi doğru bulduğu şiarları savunması, ajitasyon-propagandayı yapması doğru olur, bizim eylem birliği çizgimiz ve uygulamamızla uyum içinde olurdu.

---

1 Mayıs 1988'de B. Berlin'de TKP/ML(B) taraftarlarının da katıldığı 6000 kişilik bağımsız bir devrimci 1 Mayıs yürüyüşü yapıldı. Ne yazık ki bu yürüyüşe ilişkin rapor elimize geçmediği için yayınlayamıyoruz.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ VE SENDİKAL MÜCADELE

Mart 1988 içinde Bolşevik Partizan çevresinden bir kısım yoldaşın katıldığı "Türkiye'de gelişmekte olan işçi sınıfı hareketi ve sendikal mücadele" konusu üzerine bir tartışma toplantısı yapıldı.

Tartışma toplantısının gerçekleştirilmesinde, Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun, Bolşevik Partizan çevresine toplantı öncesinde ulaştırdığı ve tartışma toplantısında yürütülen tartışmalarda temel alınan bir yazısı esas rolü oynadı.

BOLŞEVİK PARTİZAN'ın ortaya çıkışından 1987 Haziranına kadarki dönemin kısa bir değerlendirmesini yapan Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun bu yazısında ortaya konulan düşünceler ve gelecek faaliyetler için öneriler şunlardı:

Yoldaşlar,

BOLŞEVİK PARTİZAN Yazı Kurulu'nda çalışmakta olan bizler, yaptığımız ilk toplantılardan birinde, bir Komünist Partisinin inşasına hizmet eden bir yayın organının işçi sınıfının sınıf hareketinin sorunları ile ilgilenmesi ve sınıf hareketine yol ve yön gösterecek bir siyaseti işçi sınıfının sınıf hareketi içine taşımanın aracı olması; bugün Türkiye'de gelişmekte olan ve komünistlerin içinde çok güçsüz olarak yer aldığı sınıf hareketi içindeki bu çok güçsüzlük durumunun ancak bilinçli çabalarla aşılacağının bilincinde olarak, bundan sonraki her sayıda düzenli olarak işçi sınıfı hareketinin somut gelişmesi ve sorunları üzerine tavır takınan makaleler yazma ve yayınlamanın doğru olacağı sonucuna vardık.

Bu bağıntıdaki tartışmada bizler, Bolşevik Partizan'ın yayın siyaseti içinde işçi sınıfının sınıf hareketinin gelişmesi, bu hareketin ilkesel (mesela sendikalarda çalışma, Kızıl Sendikalar konusunda tavır vb.) ve somut (mesela 1982 Anayasasının işçiler açısından ne getirip ne götürdüğü, bugünkü örgütlenme durumu vb) sorunları konusunda yeterli bir çaba gösterilmediğini tespit ettik. Kuşkusuz bunda işçi sınıfı içinde çalışma taktikleri vb. konulardan daha önemli teorik sorunların çözülme önceliği (mesela diyelim ki bir "devrim aşaması" konusundaki tartışma, işçi sınıfı içindeki çalışmanın taktikleri konusundaki tartışmaya göre daha öncelikli bir sorundur) rol oynamıştır.

Bunda işçi sınıfı hareketinin 1980 12 Eylülü sonrasındaki bastırılmışlığı rol oynamıştır.

Bunda çalışmanın yurtdışı ağırlıklı bir çalışma durumunda olması, Türkiye'de geçmiş dönemden 12 Eylül sonrasına bizim açımızdan (yani Menşeviklerden ayrılan Bolşevikler açısından) kalıcı bir sendika faaliyetinin ve Türkiye işçi sınıfının sınıf hareketi içinde bunun dışında elle tutulur bir faaliyetin aktarılmamış olması rol oynamıştır.

Ama bütün bunların yanında bize göre geçmişin bir bağıntıdaki "ideolojik önderlik" düşüncesine uygun anlayışlarından sağlam bir özeleştiri ile köklü bir kopuş olmaması (bunu bu yönde atılmış çok önemli olumlu adımların olduğunu reddetmek için söylemiyoruz), Bolşevik bir Partinin yaratılması faaliyetinin başında olan bir Partinin gücünü mutlaka işçi sınıfı içinde yoğunlaştırması gerektiği yönündeki çağrı ve anlayışlarımızın pratik sonuçları konusunda yeterli bir açıklığa sahip olmama gibi faktörler de bunda rol oynamıştır.

Yukarıda yaptığımız: "İşçi sınıfının sınıf hareketinin gelişmesi, ilkesel ve somut sorunları konusunda yeterli bir çaba sarfedilmediği" tespitine, 1987 yılı başına kadarki yayın faaliyetlerimizi gözden geçiren tüm yoldaşların kolaylıkla katılacağına inanıyoruz. Bu kesin bir olgu tespitidir.

Bizim tespit edebildiğimiz kadarı ile BP 1 Mayıs 1987 özel sayısına kadar; çıkan 6 sayı dergi; 38 sayı normal BP ve bir dizi özel sayı BP içinde doğrudan işçi sınıfının sınıf hareketinin ilkesel sorunlarıyla özel olarak uğraşan bir makale yoktur.

(Burada, yayınlanan binlerce sayfalık Marksist-Leninist polemik yazısının her birinin tabii ki işçi sınıfının sınıf hareketi ile bağı olduğu; diyelim ki, bir Mao değerlendirmesi, bir Stalin savunması, bir Çin Devrimi değerlendirmesi vb.nin işçi sınıfının sınıf hareketini ilgilendirdiği gerçeğini elbette reddetmiyoruz. Bunların bir anlamda işçi sınıfının sınıf hareketinin ilkesel sorunları olduğunu elbette reddetmiyoruz. Söylemek istediğimiz, bu tip ilkesel sorunlar dışında; somut kendiliğinden hareketin doğrudan ilkesel sorunlarıdır. Yukarıda örnek verdik: Sendikalarda çalışma sorunu gibi.)

İşçi sınıfı hareketinin somut gelişmesi

ile ilgili olarak söylenenler, daha çok Türkiye'de genel gelişmeleri değerlendiren makaleler içine serpiştirilmiştir. Özel olarak bu hareketin gelişmesini inceleyen bir yazı/makale, 1 Mayıs 1987 BP özel sayısına kadar yoktur. Son dönemde bu yönde atılan bazı adımlar ise, bizzat hareketin kendisinin kendini getirip gündeme koyması ile olmuştur. Olumludur, ama yeterli değildir.

Geçmişte Partizan döneminde mesela sendikalarda çalışma konusunda üretilen siyaset; ve bunun pratik uygulaması ile köklü bir hesaplaşma yapılmış değildir. Birçok alanda olduğu gibi, bu alanda da özeleştiri görevi yerine getirilmediği için, doğrular geliştirilip, yanlışlardan köklü kopuş gerçekleştirilmemiştir.

Bugün hala 1978 Birinci Konferansında sendikalarda çalışma hakkında yapılan tespitler resmi çizgidir. Çünkü bunlara izim tarafımızdan getirilmiş köklü bir eeştiri yoktur. Ama bu birçoğumuzun bilincinde de değildir.

1987 1 Mayısına kadar, durum bizim tespitlerimize göre —ki bunlar fazla derinlemesine inceleme yapmadan yaptığımız kaba tespitlerdir—böyledir.

Bu duruma gelinmesinde, yukarıda saydığımız ve rol oynadığını söylediğimiz unsunların ne ölçüde rol oynadığını bulup çıkarmak, bizim saydıklarımız dışında hangi unsurların rol oynadığını, ne kadar rol oynadığını bulup çıkarmak; bu konuda geçmişin bir değerlendirmesini tam olarak yapmak; sağlam bir özeleştiri çıkarmak; bunun yanında bugünkü somut harekete somut perspektifler gösteren somut bir siyaset tespit etmek; yoldaşları bu siyasetin hayata geçirilmesi doğrultusunda seferber etmek, kuşkusuz bir bütün olarak Partinin görevidir.

Bu bağıntıda bizim söylemek istediğimiz şudur:

Bu görev; "güçleri işçi sınıfı içinde", "sanayi proletaryası içinde" yoğunlaştırma doğru tespitleri gözönüne alındığında ertelenemez, en acil görevlerden biri olarak tespit edilmesi gereken bir görevdir.

Bu görev genel olarak özeleştiri görevinin ilk sıralarda ele alınması gereken alanlarından biri; evet bizce, Parti Öğretisi konusundaki özeleştiriden sonra ilk sırada ele alınması gereken alandır.

"İşçi sınıfı içinde çalışma"; şimdiye dek bu alanda yapılanların/yapılmayanların doğru dürüst bir bilançosu çıkarılmadan ve bunun bir değerlendirmesi yapılmadan ciddi bir biçimde "esas" alınamaz. Ya da bu esas alınma sağlam temellere oturtulmuş bir esas alınma olmaz.

Açıktır ki, işçi sınıfı içindeki geçmişteki çalışma, Marksizm-Leninizmin bu alandaki teorisi ışığında değerlendirilmek zorundadır. Ama bu alanda da önemli eksikliklerimiz vardır.

O halde bu alanda bizim teori ve pratiğimizin gözden geçirilmesi ve değerlendirilmesi için, Marksizm-Leninizmin bu alandaki teori ve deneyimlerinin incelenmesi ön koşuldur.

Bu alanda Marx-Engels-Lenin-Stalin'in yazdığı temel yazıların, Parti konusunda yapıldığı gibi toparlanarak bir derleme olarak yayınlanması; bunun yanında Komünist Enternasyonal'in ve Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin bazı temel yazılarının yine çevrilip derlenerek yayınlanması, bunların incelenmesi temelinde genel perspektifin bir kez daha değerlendirilmesi gereklidir.

*

Gerek özeleştiri görevi, gerek Marksist-Leninist temel ilkelerin incelenerek kavranması görevi içiçe, birbirine bağlı olan, amaçları bugünkü harekete yol ve yön göstermek, işçi sınıfının sınıf hareketi ile Komünizmi birleştirmek olan görevlerdir.

Ama bu, bu görevler yerine getirilinceye kadar, bugün gözümüzün önünde gelişmekte olan sınıf hareketinin içine girmeyelim, onun içinde çalışmayalım, ona elimizden geldiğince doğru perspektifleri göstermeyelim anlamına gelmiyor.

Biz bu görevleri çözmek için, görevleri eldeki güce göre dağıtmalı; ve bunların çözümü yönünde somut adımlar atmalıyız. Ama bugünkü sınıf mücadelesinin gelişmesi konusunda somut tavırlar takınmayı da, bu görevlerin çözümüne ertelememeliyiz. Böyle bir yaklaşım bizi ilerde de sınıf mücadelesinin kıyısında bırakacak akademist bir yaklaşım olur. Biz bu görevleri ele alıp çözerken, paralel olarak bugünkü sınıf mücadelesinin somut gelişmesini izlemeyi ve ona bugünkü perspektiflerimizle yol göstermeyi de bir görev olarak kavramalı; somut siyasetin ancak somut gelişmeler içinde yer almak ile mümkün olacağının bilincinde davranmalıyız.

*

Görüldüğü gibi, her alanda olduğu gibi bu alanda da görevler çoktur. Biz ancak bu alanın bizim açımızdan en hayati, en önemli alan olduğunu düşünüyoruz.

"İşçi sınıfı içinde çalışmaya gücümüzü yoğunlaştırmamız gereklidir" tespiti-anlayışı-çağrısı ciddiye alınıyorsa, bunun böyle olduğu hepimizce tespit ve teslim edilmek zorundadır.

Bu konuda yapılması gerekenler şun-

lardır:

* İşçi sınıfı içinde çalışma konusunun önemi, bu konuda tartışma ile somut olarak bilinçlere çıkartılmalıdır.

* Bunun için bu yazının yayınlanması; bu yazı üzerine tartışma açılması bir başlangıç olabilir.

* Bu görevin çözümü gündeme alınmalı, ve somut olarak planlanmalıdır.

* Daha şimdiden, işçi sınıfı içinde çalışma ile ilgili olarak somut görevlendirmeler ve işbölümü yapılmalıdır.

(Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun bünyesinde bu alanda belli bir işbölümü yapılmıştır. Ama bu yeterli değildir. Diğer çalışma alanlarında da bu konuda yoldaşlar görevlendirilmelidir.)....

Yazı Kurulunun bu yazısı ve yazıda değinilmeyen birkaç sorun daha üzerinde canlı bir ön tartışma yürütüldü.

Tartışmalar daha çok:

- Yazı Kurulu'nun: "İşçi sınıfının sınıf hareketinin gelişmesi, ilkesel ve somut sorunları konusunda yeterli bir çaba sarfedilmediği"; 1987 başına kadar çıkan 6 sayı dergi, 38 sayı normal BP ve bir dizi özel sayı BP içinde "doğrudan işçi sınıfının sınıf hareketinin ilkesel sorunlarıyla özel olarak uğraşan bir makale yoktur" şeklindeki tespitlerinin doğruluk derecesi üzerine;
- Sendikal çalışmanın genel komünist örgütlenme ve pratik faaliyet açısından önemi üzerine;
- Türkiye'de sınıf sendikacılığı ya da sendikal çalışmanın biçimi, faşizmin sendikal çalışmada komünist taktiklerde değişiklik gerektirip gerektirmediği, faşizmin birlik sendikacılığı çizgisini zorunlu kılıp kılmadığı üzerine;
- Türkiye'de Türk-İş/DİSK alternatifleri karşısında bugün tavır takınıp takınamayacağımız, tavır takınabileceksek bu konuda bizim savunacağımız alternatifin ne olması gerektiği üzerine;
- Sendikal çalışma konusunda geniş bir araştırma ve çizgimizin olmadığı bugünkü şartlarda, bu alanda şu ya da bu soruna tavır takınmamızın doğru ve mümkün olup olmadığı üzerine yoğunlaştı.

Toplantıya katılan bütün yoldaşlar, yürütülen tartışmaları ileriye yönelik bir başlangıç; bu alanda daha aktifleşmemiz için olumlu bir adım olarak değerlendirdiler.

Toplantı, nüve halinde de olsa, tartışılan sorunlarda yaklaşım ve anlayış farklılıklarının olduğunu ortaya çıkardı.

Bundan sonraki bu yönde atılacak adımların ve yürütülecek tartışmaların daha hazırlıklı, daha geniş kapsamlı olması gerektiği tespit edildi.

(16. Sayfadan devam)

TD"K"P MK'NİN M. ASAL HAKKINDAKİ AÇIKLAMASI ÜZERİNE...

Herhangi bir örgüt veya kişinin "karşı-devrimci" olduğunu söylemek için, o kişi ve örgütün, hakim sınıflarla birleştiğini; düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini ispatlamak gerekir.

8. Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı "karşı-devrimci" değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir.

9. Saldırıya uğrayan örgüt ya da kişi açısından tutulması gereken yol; saldırana aynı şekilde cevap vermek olmamalıdır. Tutulması gereken yol, en geniş devrimci kamuoyu içinde teşhir ve tecrit yolu olmalıdır.

10. Bu konuda eğitime önem verilmeli, devrimciler arasında, kamuoyu önünde —en ağır ve fakat gerçekten temelli polemiği de içeren— açık ideolojik mücadelenin ve eylem birliğinin önündeki engeller yıkılmaya çalışılmalıdır."

Bu anlamda bizim, bir devrimci örgütün, kendinden ayrılanlara karşı saldırıları karşısında tavrımız açıktır.

Biz böyle tavırları kınıyor, bu tavırların karşı-devrime hizmet ettiğini açıklıyoruz; açıkladık. Sorun şurda ki, dışımızda Sosyalizm-Komünizm adına konuşan grupların hemen hemen hepsi açısından bu noktalarda tavrı belirleyen ilkeler değil, faydacı, durumdan duruma değişen tavırlardır. "Sosyalist İşçi" açısından da yaptığı çağrı, konjonktüre uygun bir çağrıdır.

Biz bu çağrıyı da devrimci sorumluluk duygusu ile yapılmış bir çağrı olarak kavramıyoruz.

MAYIS 1988.

TKP/ML(BOLŞEVİK)
MERKEZ KOMİTESİ

TKP/ML MENŞEVİKLERİ İDEOLOJİK MÜCADELE KAÇKINLARI OLDUKLARINI BİR KEZ DAHA KANITLADILAR!

TKP/ML Menşeviklerinin III. Konferansçı kesiminin, III. Konferansları sonrasında yayınladıkları yazılar ve yaptıkları "Konferans kararlarını tanıtma toplantıları", iflah olmaz revizyonist bir hatta dolu dizgin ilerlediklerini ortaya koymuştur.

Biz Bolşevikler, eski yol arkadaşlarımızın gelinen yerde ulaştıkları revizyonist çizgi ile hesaplaşmak düşüncesiyle merkezi bir tartışma toplantısı düzenlemeyi uygun gördük. Bu konuda ne düşündüğümüzü de bir mektup ile TKP/ML Menşeviklerinin III. Konferansçı yeni önderliğine ilettik. Bu mektuptan da görülebileceği gibi, Marksizm-Leninizm adına konuşan TKP/ML Menşeviklerine açık ideolojik mücadele çağrısı yapılmaktaydı. Yani, bu somun pehlivanları ideolojik güreş minderine davet ediliyordu.

Fakat, Menşeviklerimiz, 1981-87 arası ideolojik mücadeleden kaçma "tutarlı politikaları"na bir yenisini ekleme becerisi göstererek, böyle bir toplantının Yurtdışı örgütleri ile ilişki kurma yoluyla ve Yurtdışı örgütleri "buna gerek duyarsa" yapılabileceğini belirttiler.

Bize böyle bürokratik manevralarla cevap verip işin içinden sıyrılmaya çalışanlar, "İşçi-Köylü Kurtuluşu" sayı 82'de yazdıkları bir yazıda ise yalancı pehlivanlar olduklarını sergilemenin ötesinde, devrimci sorumluluktan zırnık nasibini almamışlara özgü kahve politikacısı diliyle sözde tavırlar takındılar.

Bize karşı yürütmeleri gereken ideolojik-siyasi mücadeleden nasıl kaçtıklarını II. Merkez Komitesi 5. Toplantı kararlarında açıkça dile getiren bu kişiler, o günden bu yana da aynı tavrı sürdürmekte bir sakınca görmediler. Çünkü karşımızda savunacakları çizgi Marksist-Leninist değil, revizyonizmin sadece bir kanadıdır.

Bu kişilerin sözünü ettiğimiz rezil tavrını da gösteren yazışmaları devrimci kamuoyunun bilgisine sunan Bolşevikler, 27 Şubat tarihinde yaptıkları merkezi toplantıda, menşevik III. Konferansın aldığı revizyonist kararlar ve varılan çizgiyi tezler halinde ele alarak Marksizm-Leninizm bilimi terazisinde tartıp sorgulamışlar; III. Konferansçı menşeviklerin artık iflah olmaz revizyonistler olduğunu bir kez daha vurgulamışlardır.

Bu toplantıya bir tek III. Konferansçı menşevik gelmeyerek, merkezi önderliklerinin "bu toplantıya katılınmayacak" kararını hayata geçirmede ve örgüt disiplinine uymada(!) "örnek bir tavır" daha sergilemişlerdir.

Toplantıya Bolşevikler dışında, çeşitli siyasi akım ve çevrelerin toplantı yapılan şehirdeki taraftarlarından da katılanlar oldu.

Bunlar arasında yeralan TKP/ML Maoist merkez taraftarı bir kişi, tartışma bölümünde söz alarak hışımla mikrofon başına geçip, duvarda asılı olan İbrahim Kaypakkaya yoldaşın resmini derhal indirmemizi talep etti. Çünkü bu çok "Kaypakkaya'cı" efendiye göre, biz Bolşevikler İbrahim Kaypakkaya'ya "revizyonist-oportünist" demekteymişiz. Ve bu nedenle ona layık insanlar değilmişiz, vb. vb.

Bu kişinin ateşli bir konuşmayla böyle bir tavır takınması toplantıyı biraz daha canlandırarak tartışmaları daha ilgi çekici hale getirdi.

Fakat işin ilginç yanı; toplantı salonu duvarında İbrahim Kaypakkaya'nın resmi dışında Marx-Engels-Lenin-Stalin'in de resminin asılı durmasına karşın, sözü edilen kişinin sadece İbrahim'in resminin indirilmesi talebidir. Bu çelişki, konuşmacı arkadaşlar tarafından da dile getirilerek, "Kaypakkaya'ya sahip çıkıp Marksist-Leninist-Maoist olma" iddiası ile yaygara yapanların siyasi-ideolojik zavallılığı gösterildi.

Yaklaşık 10 saat süren toplantıda konuşmacı yoldaşın tezler halinde ortaya koyduğu ve 4 saat süren konuşmasında dile getirdiği Marksist-Leninist görüşleri burada aktarmayacağız. Çünkü Bolşeviklerin toplantıda ortaya koyduğu Marksist-Leninist çizgi merkezi bir broşür olarak yakında devrimci kamuoyuna sunulacaktır.

Bir genel değerlendirilmesi yapıldığında, tartışma toplantısı III. Konferansçıların yokluğu nedeniyle bir ölçüde cansız ve tekyanlı geçmesine karşın, esas itibarı ile yoldaşlarımızı eğiten, devrimci unsurların ilgisini çeken, siyasi-ideolojik mücadele alanında Bolşeviklerin kendilerine duydukları güveni pekiştiren bir toplantı olarak olumludur.

- KAHROLSUN OPORTÜNİZM-REVİZYONİZM!
- YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
- YAŞASIN BOLŞEVİZM!

*

GELİNE OYNA DEMİŞLER, YERİM DAR DEMİŞ!. YERİ AÇMIŞLAR... YENİM DAR DEMİŞ!...

TKP/ML MK'NE GÖNDERİLEN MEKTUP...

TKP/ML MK'ne

Arkadaşlar,

TKP/ML III. Konferansınızı yaptınız. Konferansınızın aldığı kararları K. sayı 14'te ve İKK sayı 81'de yayınladınız. Ve yurtdışında çeşitli alanlarda konferansınızı tanıtma toplantıları yaptınız, yapıyorsunuz.

Biz bu toplantıların pek çoğuna katılarak, bize tanınan süre ve imkanlar çerçevesinde konferansınızı, sizin "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin zaferi" olarak ilan ettiğiniz revizyonist kararlarını ve çizgisini teşhir etmeye çalıştık. Bundan sonra da bu görevi yerine getireceğiz.

Bizler, Marksizm-Leninizmin, bizim revizyonist değerlendirdiğimiz görüşlerinizle ideolojik mücadeleyi görev olarak kavradığımızdan, bu görevi çeşitli araçlarla yerine getirmeye çalışacağız.

Bu bağıntıda, sizin III. Konferansınızın aldığı kararları ve anlayışlarının kapsamlı bir eleştirisini yapıp, bunu yayınlamayı planlıyoruz.

Buna bağlı olarak 13 Şubat'ta, Batı Almanya'da, TKP/ML III. Konferansının çizgisini değerlendirme içeriğine sahip bir merkezi toplantı yapmayı planlıyoruz. Sizlerle III. Konferans çizgisinin Marksist-Leninist olduğu, her türden "revizyonizme, oportünizme, troçkizme, vb. karşı Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin zaferi" olduğu iddiasında olan sizlerle, böyle bir toplantıyı ortak olarak yapmak, zamanı eşit bir biçimde bölüşerek birlikte tartışmak; sizin ve bizim tabanımızın, görüşlerin eşit şartlar altında doğrudan çatıştırılması temelinde eğitimine katkıda bulunmak için fırsat sağlamak istiyoruz.

Açıktır ki, eğer böyle bir toplantıyı ortak yapmak konusunda ilkesel olarak hemfikir iseniz, çeşitli teknik konularda somut olarak görüşüp, anlaşmamız mümkündür.

Eşit şartlarla ortak bir toplantıya —hangi nedenle olursa olsun— eğer karşı iseniz, o zaman biz sözünü ettiğimiz toplantıyı her halükarda tek başımıza yapacağız. O zaman da size, sizin bize "tanıtma toplantılarımızda" verdiğiniz kadar söz hakkı vereceğiz.

Sizden talebimiz, bize en geç 10 Ocak 1987'ye dek, böyle bir toplantıyı birlikte yapmaya hazır olup olmadığınızı bildirmenizdir.

Devrimci selamlarla

27.12.1987, TKP/ML(BOLŞEVİK) a.

VE CEVABI...

TKP/ML(Bolşevik) Merkez Komitesine

Arkadaşlar,

27/12/1987 tarihli mektubunuzda yurtdışında, Partimizin III. KONFERANSI'nın kararlarını tartışmak için ortak bir toplantı öneriyorsunuz. Partimiz 3.KONFERANSI'yla ilgili yurtdışında sık sık toplantı yapmaktadır. Bu faaliyetler, Partimizin yurtdışı örgütü tarafından yapılmaktadır. Partimizin yurtdışı örgütüne başvurarak bunu sağlayabilirsiniz. Eğer yurtdışı örgütümüz buna gerek görürse yapabilir.

28/1/1988

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİ

AMA BİR BAŞKA CEVAP DAHA VAR:

"Partimizin özellikle bu durumundan tilki misali yararlanmaya çalışan, Türkiye'deki devrim mücadelesine katılmamaya yeminli, revizyonist, yarı-troçkist YDH'nin kendine "bolşevik" diyen "devrimci işgüzar" parçasıdır. Bunların tek yaptıkları iş partimizle uğraşmaktır. Partimizden ayrıldıktan sonra yedi yıldır partimizin belgelerini ve kendi içlerindeki şeflik tartışmalarını yazmakla uğraşmışlardır. Şimdi de ellerine yeni bir "malzeme"(!) geçti. Parti III. Konferansı'mızın belgeleriyle uğraşacaklardır. Eleştirmelerine birşey dediğimiz yok. Ancak Türkiye devrimine hizmet etmek için eleştirmiyorlar. Kendi entellektüel gereksinimlerini gidermek için beyin cimnastiği yapıyorlar. Bu mülteci revizyonizmi partimizi yurtdışındaki kitlelere "teşhir"(!) etmeyi kendisine görev seçmiş. Ne yazık ki, hiçbir zaman muradına eremeyecektir. Ellerindeki bazı devrimci insanların da devrimci özlerini kayıp etmelerine neden olacaktır, o kadar." (İşçi-Köylü Kurtuluşu, sayı 82, sayfa 7)

Görülen odur ki, menşevikler menşevik çizgileri ile uğraşmamızdan rahatsızdır! Ve eleştirilerimize cevap verecek yerde, kendi hayal alemlerinde yaşamayı tercih etmektedir.

Bizim sözümüz, batak içinde debelenmeyi meslek edinmiş revizyonist şeflere değil, tabandaki devrimcileredir:

Eleştirilerimizi inceleyin! Marksizm-Leninizm adına ortaya sürülen çizgiyi, Marksizm-Leninizm ile karşılaştırın!

Revizyonist safları terkedin! Bolşevizm bayrağı altında birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST(BOLŞEVİK) MERKEZ KOMİTESİ

FAŞİST TÜRK DEVLETİNCE KATLEDİLİŞİNİN 15. YILDÖNÜMÜNDE TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ KOMÜNİST ÖNDERİ

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ TKP/ML(BOLŞEVİK)'İN MÜCADELESİNDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!!!

Mayıs ayı Türkiye ve Kuzey kürdistan devrimi açısından, mücadele ile dolu olduğu kadar, acılarla da dolu bir aydır.

Faşist hakim sınıflar Mayıs ayı içinde onlarca komünist ve devrimciyi hunharca katlederek aramızdan almışlardır.

Mayıs ayı; Kocadağlar, Orhanlar gibi komünist savaşçıların katledildiği, Denizler, Yusuflar Hüseyinlerin idam sehpalarında faşizmi lanetlediği, Sinanlar, Alpaslanlar, Kadir Mangalar gibi nice yiğitlerin devrim kavgasında tohum olup toprağa düştüğü ve 1977'de önce kızıl bayraklarla kızıla boyanan Taksim 1 Mayıs alanının, yüreğine korku düşüp kuduran hakim sınıflar tarafından —sosyal-faşist sendika ağalarının, T"K"P'li sosyal-faşistlerin de yardımı ile— kana boyandığı aydır.

Ama Mayıs ayında yitirdiklerimizden biri vardır ki, onun yeri başkadır. O, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da Komünizmin/Marksizm-Leninizmin şanlı kızıl bayrağını 1972'de yeniden göndere çekmeye önderlik eden İbrahim Kaypakkaya'dır.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının önderi ve Partimizin kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bugün ölümünün 15. yıldönümünde Komünistlere yaraşır bir biçimde anılmasında; O'nu anma adına oportünist-revizyonist yüzlerine maske yapmak isteyen bir dizi eski yol arkadaşlarımızın gerçek yüzlerinin Türkiye proletaryasına gösterilmesi özel bir öneme sahiptir.

O KOMÜNİZMİN ŞEHİTLERİNİ ANMAK; ONLARDAN ÖĞ-
O RENMEK, DOĞRULARINA SAHİP ÇIKMAK VE GELİŞTİR-
O MEK; HATA VE EKSİKLİKLERİNİ AŞMAK İÇİN MÜCA-
O DELE ETMEK DEMEKTİR...

O KOMÜNİZMİN ŞEHİTLERİNİ ANMAK; KOMÜNİZM DAVASI
O İÇİN MÜCADELEYE BÜTÜN BENLİĞİ İLE DAHA SIKI SA-
O RILMAK DEMEKTİR...

O BUGÜN İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞI ANMAK; O'NUN
O DOĞRULARINI SAVUNMAK, HATALARINI AŞMAK, BAŞ-
O LATTIĞI YÜCE GÖREVİ SÜRDÜRMEK VE BUNUN GEREĞİ
O OLARAK DA ÖNCELİKLE KURDUĞU PARTİYİ BOLŞEVİK-
O LEŞTİRMEK, BOLŞEVİK BİR PARTİ YARATMAK DEMEK-
O TİR!

*

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, devrimde proletaryanın önderliği; ve devrimin durmaksızın sürdürülmesi için proletaryanın öncü müfrezesi Komünist Partisinin mutlak gerekliliğini, sözkonusu partinin işçi sınıfının partisi olması gerektiğini 1972'de en açık şekilde anlayan ve bu yönde de adım atan örnek önderdir.

O, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devletini devrimci şiddetle yıkıp, yerine demokratik halk diktatörlüğünü kurmak ve devrimi durmaksızın sürdürmek; proletarya diktatörlüğünü kurmak; proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmin inşasına atılmak ve komünizm hedefiyle hareket edebilmek için; öncelikle i l l e g a l bir Komünist Partisinin zorunluluğu ve gerekliliğini kavrayıp hareket eden komünist önderdir.

O, Komünist Partisini, işçi-köylü partisi olarak görüp gösteren Şafak revizyonizmine karşı; Komünist Partisinin işçi sınıfının partisi olduğu Marksist-Leninist düşüncesini parlak bir şekilde savunup geliştiren; devrimci çevrelerde moda olan foko teorisine karşı Parti düşüncesini savunan, komünist önderdir.

O, Şafak revizyonizminin legalist, laçka örgütlenme planı ve uygulaması karşısına; merkezinde meslekten devrimcilerin bulunduğu sağlam illegal örgüt Leninist planı ile çıkan komünist önderdir.

O, mevcut T.C. devletinin faşist niteliğini Kemalist diktatörlük şahsında tahlil edip dosta düşmana gösteren tek komünist önderdir. "Kemalizmle sosyalizm arasında Çin seddi yoktur" teorilerinin cirit attığı ve hakim olduğu bir ortamda, Kemalizmin faşizm demek olduğunu cesaretle savunan komünist önderdir.

Yine O, Büyük-Türk şövenisti düşüncelerin devrimcilik-komünistlik adına da pervasızca savunulduğu, hemen hiçbir ezilen ulus hareketinin olmadığı bir dönemde Türkiye'de ulusal sorunu Marksist-Leninist tarzda ele alıp, Kürt ulusunun varlığını ve ayrılma hakkını açık-seçik savunan, çözüm yollarını, uygulanacak temel politikaları ortaya koyan komünist önderdir.

O, her renkten revizyonizmin Marksist-Leninist olma adına devrimci kitlelerin bilincini reformizm karasıyla kararttığı bir dönemde, özellikle "Proleter Devrimci Aydınlık" revizyonistleri ile polemik içinde, devrimci düşünce ve tavrın ne olması gerektiğini en doğru biçimde Leninizm temelinde ortaya koyup, buna uygun davranan ve bugün biz Bolşeviklere devrimci rehber olan görüşleri devreden ölümsüz önderdir.

O, proletarya önderliğindeki devrimin ancak işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen bir örgütlenme ile sözkonusu olabileceği biçimindeki Leninist ilkeyi kendine rehber edinip, her türden burjuva kuyrukçusu revizyonist görüşü mahkum eden tek komünist önderdir.

O, örgüt içi ideolojik mücadelenin Leninist ifadesi olan açık ideolojik mücadeleyi kavrayıp buna uygun hareket eden ve PDA revizyonistlerinin kapalı kapılar ardında tezgâhladıkları komplolara rağmen tavizsiz bir biçimde ideolojik mücadelesini sürdürerek bu alanda da bizlere örnek olan komünist önderdir.

Ve O, dünya komünist hareketi içinde süren iki çizgi mücadelesinde Marksist-Leninist safta yer tutup, Türkiye'de modern revizyonizme karşı mücadeleye önderlik eden, o dönemin tek komünist önderi ve bu mücadelenin ürünü olan TKP/ML'in kurucusudur.

*

Burada sadece bazılarını özetlediğimiz Marksist-Leninist görüş ve davranışları şahsında toparlamış olan İbrahim Kaypakkaya yoldaş, bu görüşleri ve ideolojik kararlılığının bir ifadesi olarak, düşman eline düştüğünde görüşlerini tavizsiz savunup düşmanla savaşı işkence altında da sürdürerek, "ser verip sır vermeyen" önder olma tavrıyla devrimci saflarda bayraklaşırken, düşmanlarına bu tavrı ile de korku salmayı bilmiş örnek önderdir.

O, yanılmaz, hiç hatasız bir aziz değil, hunharca katledildiğinde henüz 24 yaşında olan genç komünist bir önderdi. Esası doğru olan düşüncelerinin yanısıra bazı yanlış düşünceleri de vardı. Bu yanlışlar, siyasi tespitlerinden örgütsel çalışmasına kadar çeşitli alanlarda ifadesini buldu ve TKP/ML'in aldığı ilk yenilginin ağırlığında rol oynadılar.

O'nun gerçek takipçileri olan bizler, devrettiği kızıl bayrağı onun kurduğu partiyi bolşevikleştirerek daha da yükseltmek için savaşırken, hem İbrahim Kaypakkaya yoldaş dönemini ve hem de sonrası 15 yılı gözönüne alarak Marksizm-Leninizm bilimi süzgecinden geçirdiğimizde, TKP/ML'in kuruluş dönemindeki çeşitli hatalarını gördük ve bunları aşmayı Marksist-Leninist bir görev olarak önümüze koyduk.

Biz şunu tespit ettik:

İbrahim Kaypakkaya yoldaş 1972'de TKP/ML'i kurduğunda; Kültür Devrimi sırasında savunulduğu biçimi ile Mao Zedung Düşüncesini Marksizm-Leninizmin bir üst aşaması olarak kabul etmiş; Mao Zedung Düşüncesi denen düşüncenin yalnızca modern revizyonizme karşı mücadele içinde mutlaka sahiplenilmesi gereken Marksist-Leninist devrimci özünü değil; onun bir dizi sapmasını da kendine temel almıştır.

Uluslararası planda doğru olarak modern revizyonizm ile Mao Zedung düşüncesi arasındaki saflaşmada Mao Zedung Düşüncesi yanında açık seçik yer alırken; Büyük Proleter Kültür Devriminin de ürünü olan genç komünist partilerin tümünün düştüğü hataya; Mao Zedung Düşüncesinin bir dizi sapmasını görmeme; bunları Marksizm-Leninizme katkı olarak kabul etme hatasına düşmüştür.

Bu şekilde, bir dizi Marksist-Leninist olmayan görüş de TKP/ML'in kuruluşuna temel olmuştur.

Bunlardan biri, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Leninist çağ tespiti yerine Lin Biao'cu çağ tespitini alması ve buna uygun adımlar atarak düşmanı taktik olarak küçümsemesi, Leninist devrimci durum öğretisinin ruhuna aykırı tespitler yapması, somut durumu da yanlış değerlendirmesidir.

Yanlışlardan bir diğeri, Çin somutunda uygulanan Halk Savaşı stratejisinin hiç ayrımsız tüm yarı-sömürgelerde mutlak geçerliliği savıyla, olduğu gibi devralınıp uygulanmak istenmesidir. Ve bu yapılırken de ÇKP tarihi yeterince incelenmeden sübjektif sonuçlar çıkarılmış, bunun bir sonucu olarak da Komünist Partisinin öncelikle sanayi proletaryası içinde örgütlenmesinin mutlak zorunluluğu gözden yitirilerek öncelikle yoksul köylülüğün içinde çalışıp, Komünist Partisinin ilk çekirdekleri buralarda yaratılmaya çalışılmıştır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, doğrudan Leninizmi temel aldığı her konuda Marksist-Leninist düşünceler üretip ona uygun adımlar atarken; Kültür Devrimi sırasında savunulduğu biçimi ile Mao Zedung Düşüncesinin Marksizm-Leninizmden sapma teşkil eden görüşlerinden etkilendiği yerlerde de

yanlış sonuçlar çıkartıp, yanlış uygulamalar içine girmiştir. Ancak, yanlışları ne kadar ciddi olursa olsun, İbrahim Kaypakkaya yoldaş bir bütün olarak değerlendirildiğinde Marksist-Leninist bir önderdir ve dünya komünist hareketinin ölümsüz bir parçasıdır. Bu nedenledir ki biz İbrahim Kaypakkaya yoldaşı bir bağıntıda, Lenin yoldaşın Rosa Luksemburg'u değerlendirdiği gibi değerlendiriyor ve dünya komünist hareketinin ölümsüz kartallarından biri; Türkiye Komünist Partisi'nin yeniden kuruluması ve inşasının gerçek önderi olarak niteliyoruz.

*

Biz komünistler İbrahim Kaypakkaya yoldaşı hatalarını aşma ve Marksist-Leninist görüşlerini rehber alıp geliştirme temelinde anarken, bazı eski yol arkadaşlarımız, şimdinin değişik renkten oportünist-revizyonist ekipleri, İbrahim Kaypakkaya'nın ve kurduğu Partinin ismi ardına gizlenerek çeşitli revizyonist örgüt çatıları altında onun nasıl anılamayacağının örneklerini sergilemektedirler.

– İbrahim Kaypakkaya yoldaş, bir dizi küçük-burjuva devrimcisi ile aynı kaba konularak ve "ser verip sır vermeme" tavrı onun en belirleyici özelliği imiş gibi gösterilerek anılamaz. Onun ser verip sır vermemesi, komünistliğinin doğal sonucudur. Fakat aynı tavrı işkencede sergileyen devrimciler de olmuştur. Ancak bu, onların komünist olmalarına yetmemektedir.

– İbrahim Kaypakkaya'ya önder derken, işkencede İbrahim Kaypakkaya'nın tavrını göstermeyip düşman karşısında intiharı tercih eden kadrolarına da "önder" diyerek, bir dizi ileri kadrosunu İbrahim Kaypakkaya ile aynı ve hatta sinsice daha ileri görüp gösteren bir uygulama ile İbrahim Kaypakkaya komünistçe anılamaz.

– O'nun hatalarına karşı olma adına Marksist-Leninist görüşlerine de saldırarak (Kemalizm, Milli Mesele vb.) ve kurduğu partiyi tasfiye etmeye kalkışılarak İbrahim Kaypakkaya anılamaz.

– Ve büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'a "küçük-burjuva," Büyük Proleter Kültür Devrimine "saray darbesi" dedikten sonra İbrahim Kaypakkaya'ya Marksist-Leninist demek en büyük siyasi sahtekârlıktır. Çünkü İbrahim Kaypakkaya sadece Marx-Engels-Lenin-Stalin'in değil, Mao Zedung'un da öğrencisi; kurduğu TKP/ML ise Büyük Proleter Kültür Devriminin de ürünlerinden biridir.

– İbrahim Kaypakkaya'nın emperyalizme ve sosyal-emperyalizme, yani bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı mücadele etmesi sözkonusu iken; sonuçta yalnızca "iki süper devlet"i emperyalist gören, Batı Almanya, İngiltere, Fransa vb. büyük emperyalist güçleri ısrarla sadece "kapitalist" diye niteleyen Arnavutluk Emek Partisi'ni kapıkulu gibi savunup, Arnavutluk'u "sosyalizmin kalesi" diye yutturmaya çalışarak İbrahim Kaypakkaya savunulamaz.

– İbrahim Kaypakkaya sosyal-emperyalistlere ve Türkiye'deki uzantılarına karşı tutarlı tavır takınırken, TKP(B) gibi sosyal-emperyalizmin yedek güçleri karşı-devrimcilerle ittifaklar içine girip anti-cunta faaliyetleri "anti-faşist mücadele" diye yutturmaya çalışarak İbrahim Kaypakkaya komünistçe anılamaz.

Bu ve benzeri bir dizi revizyonist politikayı Marksizm-Leninizm diye piyasaya süren "TKP/ML Hareketi" adlı oportünist-revizyonist çevrenin İbrahim Kaypakkaya savunuculuğu, tüm bunlardan ötürü karakterlerine uygun, ama komünistçe olmayan faydacı-sahte bir anmadır. Bu anmayı gerçekleştirenler, çağrı bildirilerinde İbrahim Kaypakkaya'ya bir dizi övgü dizerken; gerçekte ceset sömürücülüğü yapan burjuva bezirganlarının konumundadır.

Bu gibi bir anmayı gerçekleştirenler; İbrahim Kaypakkaya'yı kendi oportünist tekkeleri olan TKP/ML Hareketi'nin kurucusu ve önderi olarak gösterirken açıkça sahtekârlık yapmaktadırlar.

Hayır, İbrahim Kaypakkaya, ne idüğü belirsiz bir Hareket değil; açık seçik Marksist-Leninist PARTİ kurduğunu ilan etmiştir.

TKP/ML ismine Hareket ekini koyanlar; gerçekte İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğu TKP/ML'i Marksist-Leninist bir partinin ilk ve tek nüvesi olarak görmedikleri; TKP/ML dışında "Marksist-Leninist hareketler olduğu" ve bunlarla birleşmek gerektiği düşünceleri ile, bunları açık-seçik savunarak koyan, TKP/ML'in Marksist-Leninist mirası ile ilişkisi kalmayan tasfiyeci oportünistlerdir.

Şimdi bu tasfiyecilerin, kendileri içinden çıkan başka aşırı tasfiyecilere karşı İbrahim Kaypakkaya'yı yeniden keşfetmeleri; burjuva-faydacı ilkesiz bir siyasetin ürünüdür. Dolayısıyla biz komünistlere düşen görev, ne kadar gürültülü "anma" programları yapsalar da bu oportünistlerin gerçek yüzünü ve niyetini ortaya serip teşhir etmektir.

Diğer yandan esasta İbrahim Kaypakkaya'nın hatalarını kendilerine eylem kılavuzu edinip, özellikle de son sekiz yılda eleştirilere rağmen daha da geliştirip sistemleştiren, değişik menşevik grupların İbrahim Kaypakkaya savunuculuğu ve onu anmaları da sahte ve revizyonistçedir. Çünkü bu revizyonist menşevikler, özellikle de III. Konferansçı kesim, keskin palavralar ardına gizlenerek "İbrahim Kaypakkaya'yı savunma ve aşma" şiarları atarken; "Halk savaşını Türkiyelileştirme", "Mao Zedung Düşüncesi Marksizm-Leninizmin yeni bir aşamasıdır" diye diye, "Maoist" kardeşlerle omuz omuza İbrahim Kaypakkaya sömürücülüğü yapmakta şampiyonluğu kimseye kaptırmak istemeyen iflah olmaz revizyonist bir hatta yürümektedirler.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın hatalarını sistemleştirerek; ortaya esasta hataların sistemleştirilmesinden oluşan bir "Kaypakkayacılık" çıkarıp; bunu savunma konusunda birbirleri ile yarışa girenler; kartal karşısında tavuk konumundadırlar.

O "KARTALLAR DA BAZEN TAVUKLARIN SEVİYESİNE
O İNEBİLİR; AMA TAVUKLAR HİÇBİR ZAMAN KARTAL-
O LARIN SEVİYESİNE YÜKSELEMEZ!"

Bugün İbrahim Kaypakkaya savunuculuğunu kimseye kaptırmayan; kendi aralarında İbrahim Kaypakkaya savunuculuğu konusunda yarış eden menşevik kanatların İbrahim Kaypakkaya'yı anması sahtekârcadır. Çünkü İbrahim Kaypakkaya'nın Marksist-Leninist görüşlerini revize etmenin ötesinde (Milli Mesele, İttifaklar, Reform-Devrim vb.), dünya komünist hareketinin geçmişine, Stalin şahsında ustalara ve genelde Marksizm-Leninizm bilimine saldırarak İbrahim Kaypakkaya anılamaz.

Biz komünistlere düşen görev; bu revizyonistlerin de gerçekte İbrahim Kaypakkaya'nın sadece şapkasını savunan sahte savunuculuklarını teşhir edip, gerçek yüzlerini göstermektir.

Biz Bolşevik Komünistler TKP/ML(Bolşevik)'i inşa ederek İbrahim Kaypakkaya yoldaşı mücadelemizde yaşatıyoruz, yaşatacağız!

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Marksist-Leninist özünü savunan, onun Marksist-Leninist mirasını yaşatmak isteyen her kişi bunu yapmak; TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST(BOLŞEVİK) saflarında günün esas görevi olan Bolşevik Partiyi yaratma-inşa çalışmasına katılmak zorundadır!

İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI SAVUNMAK, BOLŞEVİZMİ SAVUNMAK DEMEKTİR!

MAYIS 1988

*

İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI DAHA GENİŞ BİR ŞEKİLDE DEĞERLENDİRİŞİMİZ İÇİN BKZ. BOLŞEVİK PARTİZAN ÖZEL SAYI, 18 MAYIS 1985.

Faşist katillerce katledilişinin 10. yıldönümünde
Türkiye işçi sınıfının komünist önderi

İBRAHİM KAYPAKKAYA MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

Y.İ.Ş.d.P.: M.Korkmaz 11 Stanley Road Leeds LH8 England

Gorbaçev'vari Ekim Yorumu

Yenilikçi, açıklıkçı şef revizyonist Gorbaçev, Ekim Devriminin 70. yıldönümünde SBKP Merkez Komitesi, Sovyetler Birliği Yüksek Sovyeti önünde "Ekim ve Dönüşüm: Devrim Sürüyor" başlıklı bir konuşma yaptı.

Üç bölümden oluşan bu konuşma, Gorbaçev revizyonizminin temel tezlerini ve bakış açısını ortaya koyması açısından önem taşıyor.

Aşağıda bu konuşmada bize önemli görünen bazı noktaları tanıtmaya çalışacağız:

*

Konuşmanın 1. bölümü: "Ekimin Yolu: Yol Açanların Yolu" başlığını taşıyor.

Bu bölümde Ekim'in yolu üzerine konuşulurken, kaçınılmaz olarak bu yolun "şiddete dayalı devrim"in kurtuluşun tek gerçek yolu olduğunu gösteren bir yol olduğu öğretisinin savunulmak zorunda olduğunu sananlar yanılır. Gorbaçev efendi, Ekim'in yolundan konuştuğu, sayfalarca döktürdüğü yerde, tek kelime ile şiddete dayalı devrim'in biricik yol olduğunun propagandasını YAPMAMA, bu konuda tek laf etmeme revizyonist becerisini(!) gösteriyor.

Bu bölümde Gorbaçev revizyonistinin tüm çabası, Marksizmin ilkelerinin küçümsenmesi, ve 'dogmatizme' karşı olma özelliğinin Marksizmin esas özelliği olarak gösterilmesi üzerine kurulu.

Şöyle diyor Gorbaçev efendi:

"Ekim günlerinin çok önemli, ilkesel bir dersini daha bugün hatırlamak önem taşımaktadır:

Zamanımızda, hayat ve devrimci eylemden ortaya çıkan soruya verilen Leninci cevap olağanüstü günceldir. Söz konusu soru, Sosyalizm yolunun teorik 'model'i ile real sosyalist inşa arasındaki ilişki sorusudur. Marksizm-Leninizm yaratıcı bir öğreti olarak hazır reçetelerin ve doktriner kuralların toplamı değildir. Marksist-Leninist öğreti, dar kafalı dogmatizmin düşmanı olarak yol açıcı teorik düşüncelerin pratik ile, devrimci mücadelenin gelişmesi ile birbirlerini etkin bir biçimde karşılıklı etkilediklerini kabul eder. Büyük Ekim bunun için ders dolu bir örnektir." (agy, APN, Almanca, s.11)

Bu bölümün devamında daha bir çok yerde, "Marksizmi dogmatik ve dar kafalı" yorumlayanlara, "Bu öğretide en önemli olanı, devrimci diyalektiği kavramayanlara" karşı (s.11) tavır takınılıyor.

Leninizmin, devrimci pratikten çıkartılmış ve devrimci pratikte sınanmış bir dizi ilkesel öğretisinin evrensel ilkeler olarak savunulmasına, bunlardan yola çıkılmasına karşı olan tüm revizyonistlerin eskimiş numarasıdır, "dogmatizme karşı" olmayı Leninizmin esas özelliği imiş gibi göstermek. Leninizmin dogmatizme karşı'lığı, Marksizmde eskimiş olan, ve içinde yaşanılan çağda geçerli olmayan birtakım önerilerinin ilke olarak savunulması sahtekarlığına karşı olma biçiminde bir dogmatizme karşı'lıktır. Modern revizyonistlerin dogmatizm dediği ise, birçok halde, Leninizmin bütün emperyalizm çağı boyunca geçerli olan bir dizi öğretisinin ilke olarak savunulmasıdır. Ama bu dogmatizm değil, Marksizm-Leninizmin savunulmasıdır.

Bu bölümde daha sonra, 1917'den sonra 70 yıl içindeki gelişmeler hakkında kabaca bir tavır takınılıyor.

Bu tavrın belirleyici noktaları özetle şöyle:

- Yeni Ekonomi-Politika, Lenin önderliğinde ortaya konan doğru bir politika idi.
- Lenin'in ölümü yeri doldurulamaz bir boşluk bıraktı.
- Lenin sonrasında 20'li-30'lu yıllarda sosyalizmin inşasının temelleri yaratılmak zorunda idi. Ağır sanayie ağırlık vermekten başka çare yoktu. (s.23)
- Özellikle sanayinin hızlandırılması döneminde, emekçi köylülere karşı yeterli duyarlılık gösterilmedi.

Bu bölümde söylenenler, modern revizyonistlerin şimdiye kadar söylediklerinin —bu arada ÇKP'nin de kabul ettiğinin— bir tekrarı niteliğinde.

Yine de bu bölümde Buharin'in ve Troçki'nin, ama en azından Buharin'in itibarının geri verilmesini bekleyen "Batılı gözlemciler", konuşmanın bu bölümünden "hayal kırıklığına" uğradılar. Ve Gorbaçev'in 70. yıl konuşmasında Buharin'in Yeni Ekonomik Politika'nın devam ettirilmesi yönündeki tavrını desteklememesini, reformcu kanat ile "tutucu kanat" arasın-

daki mücadeledeki denge durumuna bağladılar.

Daha sonraki dönem için, yine modern revizyonistlerin şu eleştirisi tekrarlanıyor:

"Bu dönemde düşman sömürücü sınıflara karşı kullanılmak zorunda kalınan yöntemler, barışçı sosyalist inşa döneminde de mekanik olarak uygulanmaya başlandı. Ülkede hoşgörüsüzlük, düşmanlık, kuşku atmosferi gelişti. Ondan sonraki dönemde bu siyasi uygulamalar daha da genişletildi ve bu, yanlış olan "Sosyalist inşa sürecinde sınıf mücadelesinin sertleşmesi teorisi" ile gerekçelendirildi." (s.26)

Modern revizyonizme göre, sınıf mücadelesinin sosyalist inşa sürecinde sertleşmesi teorisi yanlış bir teoridir. Onlar, yok olmakta olan burjuvazinin ölüm-kalım mücadelesi içinde her türlü melaneti yapacağını reddeden, ve sınıf mücadelesinden gerçekte hiçbir şey anlamadıklarını gösteren budalalar konumundadır. (Bu konuda bkz. "Stalin'e Karşı Tavır, Marksist-Leninistlerle Her Türden Oportünistleri Ayıran Temel Kıstaslardan Biridir", BP 14/4, s.62)

Daha sonra Stalin'in değerlendirilmesi yapılmakta ve XX. ve XXII. parti kongrelerindeki "kişiye tapmaya karşı tavır" savunulmaktadır. (s.28) Bu tavrı bizim değerlendirmemiz SBKP XX. Parti Kongresi Raporunu değerlendirmemizde vardır. Bunun için üzerinde durmayı gereksiz görüyoruz. Her halükarda bu tavrın Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur. (Bkz. Kara Eğitim Malzemesi: Eleştirisiyle Birlikte SBKP XX. Parti Kongresi Raporu, s.LXXI)

İkinci Dünya Savaşı dönemi, Gorbaçev revizyonisti tarafından bir bütün olarak savunulmaktadır.

Bu alanda da modern revizyonistlerin tavrı açısından yeni birşey yoktur. Ama bir "deli", "cani", "manyak"ın önderliğinde; sosyalizmin savunulması, faşizme karşı muazzam bir savaş yürütülmesi gibi acayip bir durum sözkonusudur.

Bu noktada revizyonistler, XX. Parti Kongresine Kruşçev'in sunduğu "Gizli Rapor"u yok sayarak bu çelişkinin içinden sıyrılmaya çalışıyor. Ama gerçekler inatçıdır. Buradaki sorun, II. dünya Savaşını yaşamış milyonlarca insanın bugün hâlâ yaşadığı; ve bunlara Stalin hakkında anlatılacak "cani", "manyak" değerlendirmelerinin hala önemli tepki ile karşılaşma ihtimalinin varlığı sorunudur.

Kruşçev dönemi hakkında Gorbaçev'in değerlendirmesi, bu dönemin iyiye doğru bir dönüşüm olduğu, yine de bazı iradeci hataların yapıldığı şeklinde. O, Kruşçev'in devrilmesini de bu öznelci-iradeci hatalara bağlıyor. Bu söylenenlerden, anlaşılan odur ki, Gorbaçev, ideolojik bakımdan kendi doğrudan öncülü olan Kruşçev'in aceleciliği ve dikkatsizliği yüzünden devrildiğini düşünmektedir. (s.35)

Brejnev dönemi için Gorbaçev şu değerlendirmeyi yapıyor:

"L.I. Brejnev'in hayatının son dönemindeki ilerlemenin yeni yolları araştırması, birçok halde alışılmış formüllere ve şemalara takılıp kalma engeline takıldı. Bunlar yeni gerçekliklere uymuyorlardı." (s.36)

O Ve o şimdi tuttukları yolu, Ekim Dev-
O rimine layık "devrimci bir yol" (s.37)
O olarak değerlendiriyor. Kapitalizmin un-
O surlarını resmen ekonomiye sokmak, re-
O vizyonizmi çok daha açık savunmak,
O dogmatizme karşı mücadele adına Mark-
O sist-Leninist ilkelere saldırmak, emper-
O yalizmle işbirliği, devrim düşüncesini
O açıkça bir kenara koymak vs... bütün
O bunlar "devrimci yol" oluyor. Bu yeni
O yol'un gerçek devrim ile ilgisi olmadığı
O açıktır. Olan karşı-devrimci sosyal-em-
O peryalist klikler arasında bir iktidar
O dalaşmasıdır.

*

Konuşmanın ikinci bölümü, "Gelişmekte Olan Sosyalizm ve Dönüşüm" başlığını taşıyor.

Bu bölümde Gorbaçev kendi "dönüşüm" programının amacının "teoride ve pratikte Leninist sosyalizm planını yeniden gündeme getirmek" olduğunu söylüyor. (s.41)

Bu amaç ilanı göz boyamaktan başka bir şey olmadığı gibi, aslında Lenin sonrasında bu planın uygulanmadığı tezini de içererek, tarihi çarpıtıyor.

Devamen şu tespiti yapıyor Gorbaçev:

"Toplumsal gelişmenin iki anahtar sorunu dönüşümün kaderini belirliyor. Bunlar tüm toplumsal yaşamın demokratikleştirilmesi ve radikal bir iktisadi reformdur." (s.41)

Burada Gorbaçev henüz Sovyetler Birliği'ndeki revizyonist klikler arasındaki dalaşın kaderinin belirlenmemiş olduğunu vurgulayarak, kendi programına destek istiyor.

Gerçekten de son gelişmeler dramatik bir biçimde, bu mücadelenin henüz kesin sonuca varmadığını gösteriyor.

5 Mayıs'ta Pravda'da "reform yanlıları" yığınları reformları savunmaya çağırıyor. SBKP olağanüstü kongreye çağrıldı. Bu kongre, iktidar mücadelesinde kanatlar

arasındaki dengenin bugünkü şeklini açıkça ortaya koyacak. Ama görülen odur ki, bürokrat burjuva kliklerinin dalaşmasında, Gorbaçev kliğine karşı, oldukça güçlü bir klik direnmektedir.

"Tüm toplumsal yaşamın demokratikleştirilmesi", gerçekte Parti ve devlet aracı içinde pek güçlü görünmeyen Gorbaçev kliğinin, kitlelere dayanarak yerini sağlamlaştırma planında ihtiyaç duyduğu ölçüde bir "demokratikleştirme"dir.

"Radikal iktisadi reform" ise, kokuşmuş bürokrat tekelci kapitalizmin yöntemleri yerine, "pazar ekonomisi"nin açık rekabet yöntemlerini geçirmektir. Üreticiler açısından bunun getireceği sadece daha fazla yıkım olacaktır.

Gorbaçev bu bölümün devamında, "tutucu güçler" dediği güçlerin durumu hakkında şu değerlendirmeyi yapıyor:

"Kendi egoist çıkarlarının ve amaçlarının dönüşüm tarafından tehdit edildiğini gören tutucu güçlerin direnişlerini belli bir anlamda güçlendirdiklerini görmezlikten gelmek yanlış olur. Bu yalnızca şu veya bu yönetim kademesinde değil, çalışma kollektiflerinde de görülüyor. Tutucu güçlerin bizim her zorluğumuzdan yararlanmaya çalışacaklarından kuşku duyulmamalıdır... Bazıları kolları sıvayıp eksiklikleri giderecek yerde, eksiklikleri saymakla yetiniyor. Tabii ki kimse dönüşüme karşı olduğunu söylemiyor. Hayır, tersine bunlar tehlikeleri gösterip, dönüşüm için savaşanlar olarak ortaya çıkıyor." (s.52)

Bütün bunlar, iktidar dalaşının hala tam sonuçlanmadığını gösteren tespitlerdir.

*

Üçüncü bölüm, "Büyük Ekim ve Bugünkü Dünya" başlığını taşıyor.

Bu bölümde Gorbaçev, Büyük Ekim'in en önemli derslerinden biri olarak "barış içinde birarada yaşama"yı gösteriyor. Barış içinde birarada yaşamanın Ekim'in en önemli derslerinden biri olduğu —hem de revizyonistlerin anladığı biçimde "emperyalizmle uzlaşma anlamında birarada yaşama"nın!!— revizyonistlerin uydurmasıdır. Ama bundan ilginci, bu bölümde Gorbaçev revizyonistinin, Marksist-Leninist bazı ilkelere, şartlar değişti gerekçesiyle cepheden saldırısıdır.

Gorbaçev şu sorunlarda Leninist teorinin yeniden sorgulanması gerektiğini söylüyor:

– Emperyalizmin özü sorunu...

Bu bağıntıda Gorbaçev revizyonistine göre "En büyük savaş tehlikesinin emperyalizmin özünde yattığı" sözkonusudur. Ama, diyor o, "İçinde bulunduğumuz aşamada bu öze, bu özü bloke edecek biçimde etki mümkün müdür sorusu tartışılmalıdır." Bu soruya onun verdiği cevap açıktır. Sorun sağduyulu yeni bir politika sorunudur. Ona göre, emperyalizmi "genel insani çıkarların ve dünya bütünlüğünün çıkış noktası" alınması doğrultusunda etkilemek mümkündür. (s.62)

Ona göre tartışılması gereken, yeniden cevaplanması gereken diğer önemli sorular şunlardır:

– Kapitalizm, kendini militarizmden kurtarabilir mi? (s.62)

– Kapitalist sistem yeni sömürgecilik olmadan yaşayabilir mi?

Gerçekte Leninizmin açıkça olumsuz yanıtladığı bu sorular, gelişmeler karşısında Gorbaçev revizyonistine göre, yeniden sorulup, cevaplanması gereken sorulardır.

Ve o esasında kendisi açısından bu sorulara olumlu cevap vermiştir de. Bütün bunlar olur; tek "yeni politika" hakim olsun!

Gorbaçev revizyonisti, Kruşçev revizyonistinin başladığı noktadan alarak, Marksizm-Leninizmi geliştirmek adına onun emperyalizm ve emperyalizm çağında proleter dünya devrimi teorisini iğdiş etmektedir.

Kendisi emperyalist olanların, emperyalist sistemin niteliğinin özünün değiştiği teorisini yaymaları, aslında mantıki gelişmedir.

Bu teorileri savunanların, Ekim Devrimine sahip çıkar görünmeleri büyük bir sahtekarlıktır.

EKİM DEVRİMİ, emperyalistlere, revizyonistlere değil,

KOMÜNİSTLERE, uluslararası işçi sınıfına, işçi sınıfı önderliğinde, ezilen halklara aittir.

Ve, EKİM'in silahları ile, emperyalist dünya er geç parçalanacaktır!

* * *

V.i.S.d.P.: M. Korkmaz,
11 Stanley Road,
Leeds LH 8, England

Yazışma Adresi: PLK Nr.
106 606 C
8000 München 32

Fiyatı: 400 TL; 4 DM; 12 FF; £1,25
30 ÖS

EMEKÇİ KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ!
DEVRİM OLMADAN EMEKÇİ KADINLAR KURTULAMAZ!

YAŞASIN 8 MART ENTERNASYONAL PROLETER KADINLAR GÜNÜ!

Mart ayında, yurtdışında, Bolşevik Partizan'ın merkezi bir ajitasyon-propaganda toplantısı yapıldı. Bu toplantı, ideolojik-siyasi ve örgütsel olarak, Bolşevik Partizan çevresindeki çeşitli kadın grupları tarafından aktif bir şekilde hazırlandı ve yürütüldü. Toplantıya katılanların yarısı kadındı. Toplantıya, özellikle bütün dünyada hakim sınıflar tarafından zindanlarda katledilen devrimci kadınların anısına yapılan saygı duruşuyla başlandı.

Mücadeleci ve canlı bir tartışma atmosferinde, Bolşevik Partizan'ın kadınların kurtuluşu sorunundaki çizgisinin propagandası, devrimci kültürle birleştirildi. Bu birleşim, toplantının propaganda etkisini daha da artırdı. Koronun sunduğu canlı devrimci türkülerin ve coşturucu folklorun yanısıra bir de şiirli dia gösterisi sergilendi.

Salon pankartlar ve çeşitli yazılarla süslenmişti. Ayrıca, Türkiye ve çeşitli ülkelerde kadınların durumu ve mücadeleleri, ve uluslararası komünist kadın hareketinin tarihi üzerine bir fotoğraf sergisi hazırlanmıştı.

Her tartışma bölümünden önce sunulan konuşmalar, çok kapsamlı, teorik olarak çok dolu ve uzundu. Bundan şu sonuç çıkarılmalı: Bir dahaki toplantılar belli bir konuyla sınırlanmalı, ve tartışmaya sunulan konuşma metinleri kısa tutulmalı.

Toplantıya diğer örgütlerden yalnızca "Mücadele Bayrağı" örgüt olarak gelmişti. "Partizan"dan gelenler de vardı, ama örgüt adına konuşmadılar. Partizan'dan konuşan biri, yalnızca "Feminizm üzerine" olan son gündem maddesinde söz aldı ve konuştu. Konuşmasında, ayrımsız ve toptancı bir şekilde, feminist örgütlerin ve eylemlerin desteklenmesini savundu. "Mücadele Bayrağı" temsilcisi ilk tartışma bölümlerinde söz almasına karşın, feminizm üzerine tartışmada tavır takınmadı.(*)

Toplantıda herşeyden önce Bolşevik Partizan saflarından bazı kadın ve erkek yoldaşların ortaya attığı bazı merkezi tartışma konuları üzerine yoğunlaşmak istiyoruz.

KADINLARIN GERÇEK KURTULUŞU ANCAK SOSYALİST DEVRİMLE MÜMKÜNDÜR!

Tartışmalar içinde bazı yoldaşlar, kadın sorununun, milli mesele gibi, demokratik devrimin sorunu olduğunu savundular. Bu yoldaşlara göre, gerçi "en demokratik ülkelerde" bile kadınlar tam eşitliğe kavuşmamışlardır, fakat diğer demokratik taleplerde de olduğu gibi, sorunun özü bu değildir. Bunlara göre sorunun özü, "ilkesel olarak, burjuvazinin iktidarı altında kadınların erkeklerle eşitliğinin mümkün olup olmadığıdır. Bu sorun, burjuvazinir bunu gerçekten yapıp yapmayacağı sorunu ile karıştırılmamalıdır." Burjuvazinin bu sorunun çözümünde neler yapacağı sınıf mücadelesine bağlıdır.

(*) "Mücadele Bayrağı" temsilcisinin konuşmalarının içeriği daha çok, "Mücadele Bayrağı"ndan bazı kişilerin "Leninizm mi? Feminizm mi?" gibi birtakım yazılarına "legal olarak yayınlanmadığı halde" atıfta bulunulmasından, o ismin değil de bu ismin kullanılmasından şikayetlenmelerdi. İçerik tartışmasından kaçmak için ileri sürülen bu iddialar geri çevrildi. Çünkü bugünkü "Mücadele Bayrakçıları", zamanında Bolşevik Partizan içindeki azınlığı oluştururken, bizzat kendileri örgütsüz sempatizanların da yeraldığı bir toplantıda "Leninizm mi? Feminizm mi?" adlı broşürü dağıtmışlardı. Sözkonusu broşürün yazarı, legalde kullanılan iki ismi de daha önce kullanmıştı, vb.

Bu görüşler birçok açıdan temelden yanlış bir yaklaşım tarzını sergiliyor, ve Marksizm-Leninizmden sapma oluşturuyor.

Kadınların cinsiyet olarak ezilmesi ve sömürülmesi, bu anlamda "kadın sorunu", burjuva toplumunun ortaya çıkmasıyla bağıntılı değildir, bilakis çok çok gerilerden başlar. Engels bunu, "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni"nde şöyle koyar:

O "Tarihte ilk sınıf karşıtlığının ortaya
O çıkışı, tek eşli evlilik içerisinde kadın-
O erkek uzlaşmaz karşıtlığının gelişmesi
O ile, ve ilk sınıf baskısının ortaya çıkı-
O şı da, kadın cinsinin erkek cinsi tara-
O fından baskı altına alınmasıyla aynı za-
O mana rastlar." (Engels, Ailenin, Özel
O Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, Marx/
O Engels Eserler, cilt 21, s.68, Almanca)

Engels devamen, bu baskı altına alınmanın, kadının ekonomik durumundan kaynaklandığını ortaya koyar ve kapitalist toplumdaki modern tek eşli evlilikle ilgili olarak şunu söyler:

O "Modern tek eşli evlilik, kadının açık
O veya kapalı ev köleliği üzerine kurul-
O muştur ve modern toplum bir sürü tek
O eşli aile moleküllerinden oluşan bir küt-
O ledir." (age, s.75)

Daha ilerde Engels, burjuva toplumunun, bayrağına ancak ve ancak kadının erkekle hukuken eşitliğini yazabileceğini söyler ve bunun ama kapitalist üretim ilişkileri altında kadının ekonomik olarak ezilmesinin ve erkege göre eşitsizliğinin nedenlerini değiştiremeyeceğini teşhir eder. Tersine bu, yalnızca, kadının eşitsizliğinin daha açık, daha berrak ortaya çıkmasına yolaçar:

O "Ama sanayi dünyasında, proletaryayı
O ezen iktisadi baskının özgül niteliği,
O kendini bütün sertliğiyle, ancak kapi-
O talist sınıfın bütün yasal ayrıcalıkları
O kaldırıldıktan ve iki sınıf arasında tam
O bir hukuksal eşitlik kurulduktan sonra
O gösterir; demokratik cumhuriyet, iki
O sınıf arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı yok
O etmez; tersine, bunlar arasındaki sava-
O şımın, üzerinde yapılacağı alanı ilk ha-
O zırlayan odur. AYNI BİÇİMDE, erkeğin
O kadın üzerindeki egemenliğinin özel ni-
O teliği, bu iki cins arasında gerçek bir
O toplumsal eşitlik kurma zorunluluğu ve
O bunun yolu, bütün bunlar, kendilerini
O ancak, ERKEKLE KADIN TAMAMEN E-
O ŞİT HUKUKSAL HAKLARA SAHİP OL-
O DUKLARI ZAMAN APAÇIK GÖSTERE-
O CEKLERDİR." (age, s.75/76, BHBY)

Ve devam ediyor:

O "Üretim araçlarının ortak mülkiyete geç-
O mesiyle birlikte, tekil aile, toplumun ik-
O tisadi birimi olmaktan çıkar. ÖZEL EV
O EKONOMİSİ TOPLUMSAL BİR SANAYİ
O HALİNE DÖNÜŞÜR. ÇOCUKLARIN BA-
O KIMI VE EĞİTİMİ KAMU İŞİ HALİNE
O GELİR..." (age, s.77, BHBY)

Özetlersek, Engels, burjuva egemenliği şartlarında kadının erkekle hukuksal eşitliğinin mücadeleyle elde edilebileceğini, fakat gerçek toplumsal eşitliğin önkoşulunun burjuvazinin mülksüzleştirilmesi, özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete geçirilmesi olduğunu savunuyor. Bu, kadının kurtuluşu sorununun, temeli itibariyle, ancak sosyalist devrimle mümkün olacağı demektir, başka birşey değil.

Kadın sorununun özünün demokratik olduğunu söyleyen, onu demokratik devrimin çözeceği bir soruna indirgemek isteyenler, bu sorunda burjuva-oportünist alan içerisinde hareket etmekte ve kadınlar üzerinde varolan baskının boyutunu ve kökenini küçültmektedirler. Ve dolayısıyla kaçınılmaz olarak, kadınların kurtuluşu için mücadele görevlerini de küçültmek, olduğundan küçük göstermek zorundadırlar. Bunun ideolojik kaynağı burjuva-erkek şövenisti düşünce tarzıdır.

Ortaya koyduğumuz Marksist yaklaşım, Lenin ve Stalin önderliğindeki SBKP'nin tüm teori ve pratiğine temel olmuştur:

O "Kadının durumunu ele alalım. Dünya-
O nın hiçbir demokratik partisi, en ileri
O burjuva cumhuriyetlerin birinde olsun,
O egemenliğimizin hemen ilk yılında bu
O bakımdan yaptıklarımızın yüzde birini
O bile onyıllarda yapmamıştır. Kadının
O hak eşitsizliği ile, boşanmanın sınırlan-
O ması ile, boşanmanın bağlandığı çirkin
O formaliteler ile, evlilik-dışı çocukların
O tanınmaması, babaların araştırılması ile
O vb. ilgili alçakça yasalardan, bütün
O uygar ülkelerde burjuvazinin ve kapi-
O talizmin yüzkarası olan sayısız kalıntı-
O ları bulunan yasalardan, sözcügün en
O gerçek anlamında taş üstünde taş bı-
O rakmadık. Bu alanda yaptıklarımızdan
O övünç duymak bin kez hakkımızdır.
O Ama toprağı eski burjuva yasaların ve
O kurumların molozlarından ne kadar çok
O temizlediysek, bunun yalnızca toprağın
O işlenmek üzere düzlenmesi olduğunu,
O ama hanez toprağı işlemenin kendisi ol-
O madığını o kadar iyi anladık.
O Kadın, bütün özgürleşme yasalarına
O karşın, eskisi gibi ev kölesi olarak ka-
O lıyor; çünkü onu mutfağa ve çocuk o-
O dasına bağlayan ve onun yaratma gü-
O cünü düpedüz barbarca üretken olma-

O yan, bayağı, sinir törpüleyici, köreltiO ci, yıpratıcı bir çalışmayla boşa harcaO tan ev ekonomisinin ayrıntılarıyla eziliO yor, köreliyor, aşağılanıyor. Kadının O gerçek özgürleşmesi, gerçek komünizm, O ev ekonomisinin ayrıntılarına karşı, ya O da daha doğrusu, sosyalist büyük ekoO nomi için onun kökten değiştirilmesi O uğruna (devlet çarkının başındaki proO letaryanın yönetiminde) yığın savaşımı O nerede ve ne zaman başlarsa, ancak O orada ve o zaman başlayacaktır." (LeO nin, Büyük Başlangıç, 28.6.1919, EO serler, cilt 29, s.418-419, Almanca)

Yine bir başka yerde:

O "Elbette, yasalar yalnız başlarına yetO mez, ve yalnız kararnamelerle asla yeO tinmiyoruz. Ama, yasama alanında, kaO dını erkekle eşit kılmak için yapabileO ceğimiz herşeyi yaptık, ve bundan haklı O olarak övünç duyabiliriz. Sovyet RusO ya'da şimdi kadının durumu öyledir ki, O en ileri devletlerin bakış açısından bile O idealdir. Ama bunun tabii ki ancak başO langıç olduğunu biliyoruz.
O Kadının tüm zamanını ev işleri aldıkO ça, durumu her zaman sıkıntılı kalır. O Kadının tam kurtuluşu için ve erkek O ile gerçek eşitliği için toplumsal kuO rumlar gerekir, kadının genel üretken O çalışmaya katılması gerekir. Kadın o O zaman erkekle eşit konuma gelecektir." O (Lenin, Sovyet Cumhuriyetinde ProleO ter Kadın Hareketinin Görevleri ÜzeriO ne, 22.3.1919, Eserler, cilt 30, s.26, O Almanca)

Bunlara eklenecek birşey yoktur. Bizim için bu şu anlama gelir: Türkiye'de demokratik devrimde biz, kadının erkekle tam eşitliği için mücadele edeceğiz. Bu mücadele, üretim aletlerini toplumsallaştıracak, özel mülkiyetin toplumsal ortak mülkiyete geçmesini sağlayacak, kadınların kurtuluşunda özsel adımları atacak olan proletarya diktatörlüğü için mücadeleye emekçi kadınların katılması için en iyi koşulları yaratacaktır.

Açıktır ki, ideolojik ve sosyal kurtuluş için mücadele bundan sonra da devam edecektir. Fakat o zaman, kadınların üzerindeki tarihsel baskıların temellerini yok etmek için maddi temeller atılmış olacaktır.

EMEKÇİ KADINLAR
KATILMADAN
DEVRİM OLMAZ!
DEVRİM OLMADAN
EMEKÇİ KADINLAR
KURTULMAZ!

(İlkönce şunu belirtmek istiyoruz: Bir yanlışlık sonucu, toplantı salonuna "Emekçi Kadınlar Katılmadan Devrim Olmaz! Devrim Olmadan Kadınlar Kurtulmaz" pankartı asılmıştı. Bu slogan bizim merkezi sloganımız değildir. Sloganın ikinci bölümündeki "Emekçi" sözcüğü bir yanlışlık sonucu atlanmıştır. Pankartı bu biçimiyle asmak elbette ki yanlıştı.)

"Kadınlar Katılmadan Devrim Olmaz! Devrim Olmadan Kadınlar Kurtulmaz!" sloganı bizim tarafımızdan 1979 sonuna dek kullanılmış, ve Mücadele sayı 39'dan itibaren doğru gerekçelerle "Emekçi Kadınlar Katılmadan Devrim Olmaz! Devrim Olmadan Emekçi Kadınlar Kurtulmaz!" şeklinde değiştirilmişti. Bölünmeden sonra, menşevikler bu sloganı tekrar "Emekçi" ekini çıkartarak kullanmaya başladılar ve kullanıyorlar.

Tekrar değiştirmelerine gerekçe olarak öne sürülen ise şu:

> "Bu ek bizce herşeye sınıf bakış açısıyla bakma çabasının bir ürünü değil, kadınlar sorununun ne olduğunun kavranmamasının ürünü olan bir ektir. Çünkü, kökü burjuva-proletarya çelişkisinden çok daha eskilere dayanan cinsiyet eşitsizliği (kadının ezilmişliği) sorunu, salt emekçi kadınlar sorununa indirgenerek, sorunun tarihi kökleri yadsınmış ve boyutları daraltılmıştır." (Mücadele, sayı 89)

Menşeviklerin getirdiklerine benzer yanlış eleştiriler zamanında eski "azınlığımız" (şimdi "Mücadele Bayrağı") tarafından da gelmişti ve şimdi de saflarımızdaki bazı yoldaşlardan gelmektedir.

Özellikle bir yoldaşın toplantıda dile getirmiş olduğu şu yanlış anlayış bize önemli görünüyor: Yoldaş, kadın sorununda tayin edici olanın cinsel baskı olduğunu, ve buna tüm kadınların maruz kaldığını defalarca vurguluyor. Bunun yanısıra, sınıf baskısı ve milli baskının var olduğunu, ve bunun erkek ve kadınları aynı şekilde kapsadığını söylüyor. Görüşümüzce bu yoldaş soruna korkunç derecede şematik yaklaşıyor.

Eğer emekçi kadınlar, örneğin emperyalist ülkelerde üretim içerisinde sözüm ona "hafif ücret" grubuna dahil ediliyorlarsa, ve aynı iş için erkek işçilerden çok daha az ücret alıyorlarsa, o zaman bu bir kere ekonomik baskıdır. Ve bu ekonomik baskı, kadın oldukları için erkek işçilere göre daha ağırdır. Bu örnek, kadın işçi üzerindeki ekonomik baskının, kadın olduğundan dolayı, erkek işçiden daha ağır olduğunu göstermektedir. Öyleyse, çeşitli

baskı biçimlerinin arasında karşılıklı diyalektik ilişki vardır ve bunlar kesinlikle tek tek ve birbirinden ayrı ele alınamazlar ve bunlara karşı mücadele birbirinden koparılarak verilemez. Ancak bu temelden hareket edilirse, komünistlerin basit bir "kadın sorunu"ndan hareket etmedikleri, kadın sorununun özü olarak tarihsel baskıyı görmeleri anlaşılır olur.

Proleter kadın hareketi, sadece ve sadece, tüm komünist önderler tarafından kadın sorununun sınıf sorunundan kopuk ele alınması reddedildiği için, en başından kadının kurtuluşu sorunu ile proletaryanın genel kurtuluş mücadelesinin ayrılmaz bağının tarihsel materyalist çözümlemesi ve propagandası temellerinden hareket edildiği için, kendini burjuva kadın hareketinden ayırarak gelişti.

Clara Zetkin bunu 1896'da şöyle formüle ediyordu:

O "Proletaryanın kadınları için bir kadın
O sorunu vardır, orta burjuvazinin, ay-
O dınların ve yüksek onbinin kadınları
O için (bir kadın sorunu —ÇN) vardır;
O BU KATMANLARIN SINIF KONUMUNA
O GÖRE O DEĞİŞİK BİÇİMLERE BÜRÜ-
O NÜR." (Clara Zetkin, Sosyalizm Ancak
O Proleter Kadınlarla Zafere Ulaşacaktır!,
O 16 Ekim 1896)

Ve bundan çıkartılan sonuç:

O "Bu yüzden proleter kadının kurtuluş
O mücadelesi, burjuva kadınınınki gibi
O kendi sınıfının erkeğine karşı olamaz;
O tersine, onun mücadelesi kendi sınıfı-
O nın erkeğiyle kapitalistlerin sınıfına
O karşı mücadeledir."

Bir başka yazıda:

O "Komünist Partisi, kadın sorunundaki
O ilkesel görüşünü herhangi bir şekilde
O gözden geçirmeyi düşünmemektedir. O,
O kadın sorununun, 'esas itibariyle' ka-
O pitalist ekonominin zemini üzerinde ve
O burjuva düzeni içerisinde kadın cinsi-
O yeti lehine reformlarla çözümlenebile-
O cek bir sorun olmadığı görüşünü sıkı
O bir şekilde muhafaza ediyor. Görüşü-
O müzce, kadın sorunu büyük toplumsal
O sorunun yalnızca bir parçasıdır, ve
O ancak proletarya, cinsiyet ayrımı gö-
O zetmeksizin bütün sömürülenlerin ve
O ezilenlerin ortak mücadelesi içinde ka-
O pitalizmi parçaladığında ve komünizmi
O inşa ettiğinde, bu büyük sorunla bir-
O likte çözülebilir." (Clara Zetkin, Ko-
O münist Partisi ve Kadın Sorunu, 7.12.
O 1920)

(Kadın sorununun özü nedir, sorunuyla ilgili olarak burada ifade edilen açık programatik görüşe dikkat çekmek istiyoruz.)

Gelelim slogana. Sloganın birinci bölümüyle, yani ancak emekçi kadınlar katıldığında devrim zafere ulaşacaktır, ifadesiyle ilgili olarak, sınıflardan bağımsız genel kadın mücadelesini savunan tüm burjuva-feminist görüşleri kesin bir şekilde geri çeviren Clara Zetkin'in şu alıntısı dikkatle incelenmelidir:

O "İçinde bulunduğumuz an, tarihin bize
O öğrettiklerini onaylamaktadır. Bu da,
O özel mülkiyetin, kadın cinsiyetinin az
O haklara sahip olmasının son ve en sağ-
O lam kökü olduğu ve ancak özel mülki-
O yetin ortadan kaldırılmasıyla kadının
O tam toplumsal ve tam insani özgürlük-
O leri elde edebileceğidir. Özel mülkiyet
O varlığını sürdürdüğü sürece, bütün
O burjuva kadın hakları savunuculuğu,
O en geniş kadın yığınlarının, emekçi
O halkın kadınlarının, ya mesleki çalışma
O sayesinde erkekten ve aileden ekono-
O mik bağımsızlığını elde edebileceği, ama
O sınıf zıtlıklarından ötürü sömürülen o-
O larak bir kapitalistin sömürüsü ve bo-
O yunduruğu altına, tüm kapitalist top-
O lumun boyunduruğu altına gireceği,
O ya da ama karı olarak aileye ekonomik
O bağımlılık içinde kalacağı gerçeğini as-
O la değiştirmez. Ancak ve yalnız komü-
O nist toplum, özel mülkiyeti ve böyle-
O likle bir insanın diğer bir insan tara-
O fından egemenlik altında tutulmasının,
O haklardan yoksun bırakılmasının ve sö-
O mürülmesinin temellerini ortadan kaldı-
O rır. Yalnızca komünist toplum, eşit hak
O ve eşit yükümlülüklere sahip bir kişi
O olarak, kadına da toplumsal ekonomiye
O katılmanın yolunu, toplumsal kültürün
O bütün alanlarında faaliyet gösterme
O yolunu açar. Çünkü hem yetişkin bir
O kadının hem de yetişkin bir erkeğin
O kişiliğinde bulunan tüm güçler, tüm
O yetenekler, tüm değerler topluma ya-
O rarlı hale getirilmeden, komünizm ger-
O çekleştirilemez. Kadın, tam ve tüm in-
O sanlığını elde etmek için, yalnızca ko-
O münizmi canıgönülden istemekle kalma-
O malı, aynı zamanda onun gerçekleşme-
O si için tüm gücüyle mücadele etmelidir.
O Ama biz birşeyi biliyoruz: Kadını kur-
O tarabilecek tek düzen olan komünist
O düzen, şimdi ve hiçbir zaman, sınıf
O farkı gözetmeksizin tüm kadınların er-
O keğin hak önceliği ve ayrıcalıklı konu-
O munu yok etmek için mücadelede işbir-
O liğinin ürünü olmayacaktır. Komünizm,
O cinsiyet farkı gözetmeksizin, ve sınır-
O ları aşarak milliyet ve ırk ayrımı gö-

O zetmeksizin, tüm ezilenlerin ve sömü-
O rülenlerin ortak mücadelesinin ürünü
O olacaktır. Nasıl ki, tam insanlığa su-
O samış kadın, komünist kadın olarak
O kendi kurtuluşu için mücadele etmek
O zorundaysa, diğer yandan proletarya
O da kendi hayati çıkarlarından ötürü,
O kadını aydınlanmış, özverili ve eyleme
O hazır komünist savaşçı olarak kendi
O saflarına çağırmak zorundadır." (age)

Sloganın ikinci bölümüne, yani "Devrim Olmadan Emekçi Kadınlar Kurtulmaz!" bölümüne, 'diğerlerinin kurtuluşu dıştalanıyor' şeklinde gelen eleştiri, kadının kurtuluşu sorununa sınıfsal yaklaşımı anlayışsızlıkla karşılamaktadır. Burjuva kadını sermayenin egemenliği altında da gerçekten kendini kurtarabilir. Çünkü onun talepleri, sadece kadının hukuki-siyasal eşitliği ile ilgilidir. Proleter kadın çifte sömürüden ancak proleter devrimle kurtulabilir. Ama cinsel baskı, ailedeki ve toplumdaki konum burjuva kadını için de geçerli olduğu için, o da bir açıdan — istese de, istemese de— sosyalist devrim ile kurtulacaktır. Mücadele'de yapılan açıklamada ifade edildiği gibi: "Sosyal devrim; maddi temeli özel mülkiyet olan bu tip kadın türünü de ortadan kaldıracak ve bu anlamda onları 'kurtarmış' olacaktır."

ENTERNASYONAL KADINLAR GÜNÜ — ENTERNASYONAL PROLETER KADINLAR GÜNÜ DEĞİL Mİ?

Bu yıl 8 Mart'ta kullandığımız propaganda şiarına da, yukarıda sözü geçen slogana gelen eleştiriye benzer, sınıf uzlaşmacı bir pozisyondan hareket eden eleştiriler geldi. Bu pozisyon esas olarak "Mücadele Bayrağı" temsilcisi tarafından savunuldu. Bu yıl kadın günü için kullandığımız şiar, "Yaşasın Enternasyonal Proleter Kadınlar Günü" idi. Bu şiar, 8 Mart'ın uluslararası kadın günü olduğu, bu adla ilan edildiği, ve bizim bu orijinal adı değiştirdiğimiz şeklinde eleştirildi. Ve bizim kullandığımız şekliyle, propaganda ve ajitasyonda proleter kadınlar dışındaki tüm kadınların dıştalandığı iddia edildi.

8 Mart'ın bundan 72 yıl önce Uluslararası Kadınlar Günü olarak ilan edildiği doğrudur. Ama bilindiği gibi, kadınların kurtuluşu mücadelesinin seyrinde, hem 1914'ten itibaren, yozlaşan sosyal-demokrasi, hem de doğrudan burjuvazi bu güne sahip çıkmışlar ve kendi emelleri uğruna kullanmaya başlamışlardır. Bu yüzden, çeşitli dönemlerde, burjuva ve oportünist kadın hareketlerinden kendilerini ayıran komünist akım ve partiler, kadınlar gününün öncelikle sosyalist, komünist veya proleter karakterini öne çıkarmışlardır.

II. Enternasyonal'den ayrıldıktan sonra, 1915'te "Gleichheit" (Eşitlik)'te Clara Zetkin'in 8 Mart makalesi "Enternasyonal Sosyalist Kadınlar Günü" başlığıyla yayınlanmıştır. 1931'de Komintern gazetesinde 8 Mart makalesi "Enternasyonal Komünist Kadınlar Gününe" başlığıyla yer almıştır.

Başka zamanlarda "Enternasyonal Kadınlar Günü" (1930) veya "Emekçi Kadınların Enternasyonal Devrim Günü" propagandası yapılmıştır. Ne zaman hangi şiarı kullanıldığı, Komünist Partilerin kadın sorununda hangi mücadele aşamasında bulunduklarıyla bağıntılıydı. Örneğin 8 Mart 1930'da, Komünist Partisinin sosyal-demokratlarla Fransa'da birlik cephesi döneminde "Yaşasın Enternasyonal Kadınlar Günü" şiarını atması, komünist kadınlarla, henüz sosyal-demokrasinin etkisi altında bulunan kadınların ortak yanlarını öne çıkarmak için kullanılmış olması akla yatkındır.

Eğer biz, 8 Mart 1988'de "Yaşasın Enternasyonal Proleter Kadınlar Günü" şiarını atıyorsak, bu bizim ağırlığı bugünkü temel görevlerimize verdiğimiz anlamına gelir. Bütün dünyada olduğu gibi, ülkemiz Türkiye'de de, oportünist-revizyonist ve feminist güçlerin 8 Mart'ı iğdiş ettikleri ve proleter kadın hareketinin Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da henüz rüşeym aşamasında olduğu bir dönemde, sınıf uzlaşmacı hezeyana karşı biz, kadın sorununun gerçek çözümünün ancak proleter ideoloji çıkış noktası alındığında mümkün olacağını ve bizim için kadın sorununun merkezinde proleter ve emekçi kadınların durduğunu vurgulamak istedik. "Mücadele Bayrağı"nın 'işte bu diğer kadın katmanlarını dıştalar' propagandası çok ucuz propagandadır.

Proletarya, tüm diğer sömürülen ve ezilenlerin çıkarlarını da savunan tek sınıftır.

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE 1936'DA KÜRTAJIN YASAKLANMASI KADININ KURTULUŞU ÖNÜNDE ENGEL Mİ?

Tartışmaların yoğunlaştığı bir başka nokta, Sovyetler Birliği'nde 1920'de kürtajın serbest bırakılması ve 1936'da yeniden yasaklanması sorunu oldu.

Feministlerin/sosyalist-feministlerin özellikle 1936 Yasasına yapışarak, bu yasanın "erkek cinsinin üstünlük ideolojisi"nden kaynaklandığını iddia ettikleri, ve bunu "sosyalizm şartlarında da bağımsız kadın hareketi gerekli" tezlerini temellendirmek için kullandıkları ortaya konuldu.

Tartışma bölümünde, tek tek kişiler de çeşitli gerekçelerle, 1936 Kararnamesi'nin yanlış olduğunu savundular. Bir arkadaş, "yeniden yasaklamanın" kadınların en doğal demokratik haklarının gaspedilmesi olduğunu savunurken; bir diğer arkadaş, sosyalizm şartlarında "kadın sağlığını korumanın" yasalarla düzenlenmesini doğru bulmadığını söyledi. "Partizan"dan bir kişi ise, kürtajın yasaklanmasının, Stalin'in sosyalizmin inşasına ilişkin yanlış anlayışının bir ürünü olduğunu, bu yasanın birey olarak hamile kadına baskı ile çocuk doğurtma anlamına geldiğini, yani özgürlükleri kısıtlama olduğunu, bu kararnamenin savunulmasının zorlama olduğunu ileri sürdü.

Bu pozisyonlara karşı çıkanlar, iki yasa arasında yaklaşımda bir farklılığın olmadığını; her iki yasada da sorunun toplumsal bir sorun olarak ele alındığını ve soruna kadının sağlığı açısından yaklaşıldığını savundular.

Üzerinde çok gürültü koparılan 1936 kararnamesinin ilkesel olarak 1920 yasası ile uyum içinde olduğu, her iki yasanın gerekçelendirilmesi karşılaştırıldığında görülecektir. (Bunun için bkz. "Kadının Kurtuluşu Sorununda Bugünkü Görevlerimiz, Geçmişimizin Değerlendirilmesi" adlı broşür. Bolşevik Partizan Yayınları, Nisan 1988)

1) Her iki yasada da "kürtaj" diye bilinen, hamileliğin yapay olarak sona erdirilmesi operasyonu, toplumsal bir kötülük olarak nitelendirilir.

2) Her iki yasa da özünde, kadının ve toplumun sağlığını tehlikeye atan "kürtaj" ile mücadele yasasıdır.

Nedir ki, birinde kürtaj serbest bırakılmış, diğerinde yasaklanmıştır.

Peki, nasıl oluyor da, özde bir yaklaşım tarzıyla, birinde serbest bırakılıyor, diğerinde ise yasaklanıyor?

İşte, yasaların çıkarıldığı dönemin koşullarını gözönünde tutmayanlar, soruna anti-diyalektik yaklaşanlar, birbirine "zıt" iki yasanın, özde aynı yaklaşıma sahip olabileceğini anlayamamaktadırlar. Bunun için ikisinin birbiriyle "ilkesel" olarak çeliştiğini iddia etmekte ve hatta "yanlış sosyalizm anlayışı"na götürebilmektedirler.

1920'de kürtaj serbest bırakılırken, bunu gerekli kılan koşullar yasa metninde şöyle dile getirilmektedir: "Fakat bugüne kadar geçmişin geleneklerinin yaşaması ve bugünkü ağır ekonomik koşullar, birçok kadını bu operasyona başvurmaya zorlamaktadır."

Ve bu nedenle, çok doğru bir şekilde, kürtaja başvurmaya zorlayan bu şartlar değişmedikçe, "baskı yöntemlerinin tamamıyla işe yaramaz olduğu"; bu şartlar altında, baskı yöntemlerinin, ancak ve ancak bu ciddi operasyonun gizlice yapılmasına yolaçacağı ve böylelikle kadının sağlığını daha fazla tehlikeye atacağı tespit edilmektedir.

Başka bir deyişle, o günkü koşullar altında kürtaja karşı mücadelede tek uygun yöntem olarak onun serbest bırakılması öngörülmektedir. 1936'da ise, yukarıda sayılan "zorlayıcı şartlar" önemli ölçüde değişmiştir.

O "...insanın insan tarafından sömürülme-
O sinin olmadığı ve kadının toplumun eşit
O bir üyesi olduğu, emekçilerin maddi re-
O fahının sürekli iyileşmesinin toplumsal
O gelişmenin bir yasasını oluşturduğu Sos-
O yalizm koşulları altında, kürtaja karşı
O mücadeleyi gerek yasaklayıcı yasalar ve
O gerekse diğer araçlarla ciddi bir şekilde
O örgütlemek mümkündür.
O SSCB'nde kapitalist sömürünün orta-
O dan kaldırılması, emekçilerin maddi re-
O fahının artması ve siyasi ve kültürel se-
O viyesindeki muazzam artış, Sağlık ve
O Adalet Halk Komiserliklerinin 18 Kasım
O 1920 tarihli kararının gözden geçirilmesi
O sorununu ortaya atmayı mümkün kılmak-
O tadır." (adı geçen broşür, s.133)

"Yanlış sosyalizm anlayışı"ndan dem vuranlara, 1920 yasasından küçük bir alıntı:

O "İşçi-Köylü Hükümeti, bu olayın (kas-
O tedilen kürtajdır —BN) sosyalizmin in-
O şasıyla giderek ortadan kalkacağını ön-
O görmektedir." (agb, s.130)

Gelelim, birey olarak hamile kadının "özgürlüğünün kısıtlanması" sorununa. Bu yasayı böyle yorumlayanlar, hatta bir dizi feministin iddia ettiği gibi, bunu kadının kurtuluşunun engellenmesi olarak görenler, kadının çocuk doğurmasının toplumsal bir gereklilik olduğunu kavramayan, ve kadının ezilmişliğini onun biyolojik yapısında arayan konumdadırlar.

Kadının ezilmişliğinin kökeninde yatan, onun "ana olabilme" özelliği değil, özel mülkiyettir. Kadının gerçek kurtuluşu, özel mülkiyetin ortadan kaldırılması, ev işlerinin, çocuk bakımı ve eğitiminin de bütünüyle toplamsullaştırılması ile mümkün ola-

caktır. Bu, çocukların, ana-babasının malı olmadığı; çocuğu dünyaya getiren ana-babanın, kendi bağımsız bir varlık olan çocuk üzerinde tasarruf hakkı olmadığı anlamına gelir. Çocuklar varolan toplumun, toplum olarak varlığını sürdürmesi için mutlaka gerekli olan, toplumun kendi kendini yeniden üretmesinin, toplumun varlığının sürmesinin vazgeçilmez önşartı olan toplumsal varlıklardır. Zaten toplumun çocuk bakımı ve eğitimini üstlenme zorunluluğunun bir temeli budur.

Topluma yeni bir üye kazandırma veya kazandırmama, hamile kalan kadın açısından, kendi bireyini çıkış noktası aldığında, yalnızca kendi bireyini ilgilendiren bir sorun olarak görünse de, bu aynı zamanda toplum çıkış noktası alındığında toplumsal, bireyin yaşadığı, emeği ile katkıda bulunduğu ama aynı zamanda onun yarattığı çeşitli imkanlardan da yararlandığı, ona bir anlamda muhtaç olduğu toplumu da ilgilendiren, ve onun da üzerinde söz söyleme hakkına sahip olduğu bir sorundur. Ve toplumun içinde bulunduğu durum ve şartlara göre, nüfus siyaseti tespit edilir. Ve bu siyasete göre toplum, daha çok çocuk doğurmayı teşvik eder, veya tersi!

İşte bu noktada, toplum çeşitli yol ve yöntemlerle hamile kadının işine "burnunu sokar". Eğer içinde bulunulan şartlar, kürtajın yasaklanmasını gerektiren şartlar ise, bu burun sokma evet bu yolla da olabilir. Bunun ilkesel olarak reddedilmesi, bunun "sosyalizm-demokrasi" anlayışı ile çeliştiğinin söylenmesi; kesinlikle tek tek bireyi toplumun üzerine çıkaran bir anlayışın ifadesidir.

OKUYALIM!
İNCELEYELİM!
TARTIŞALIM!

Burada tartışılan bazı içerik sorunlarında tavır takındığımız toplantı bir bütün olarak ele alındığında başarılı, kadın sorununa ciddi Marksist-Leninist yaklaşımımızı sergileyen, yer yer coşkulu bir toplantı oldu.

İçerik açısından kadın sorununda Marksist-Leninist çizgimizin nasıl derinleştirildiğini gösteren bu toplantı, bu sorunun oportünizme-revizyonizme karşı mücadele içinde çözüleceğini bir kez daha kanıtladı.

Kadın sorununda da:
BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

BP Kadın Sorumlusu

8 Mart Enternasyonal Proleter Kadınlar Günü Toplantısı

BATI BERLİN'DEKİ ENTERNASYONAL KADIN YÜRÜYÜŞÜ ÜZERİNE

TÜM EZİLEN, SÖMÜRÜLEN EMEKÇİ KADINLARLA DAYANIŞMA İÇERİSİNDEYİZ!

OO "BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETER KADINLARI! KAPİTALİZME VE ONUN YALANCI
OO DEMOKRASİSİNE KARŞI, POLİTİK İKTİDARI ELE GEÇİRME MÜCADELESİ İÇİN,
OO PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜ VE SOVYET DÜZENİNİ KURMAK İÇİN KOMÜ-
OO NİST ENTERNASYONAL'İN BAYRAĞI ALTINDA TÜM ÜLKELERİN PROLETERLERİ
OO İLE BİRLEŞİN! PROLETER KADINLAR, ŞU SÖZLER SİZLER İÇİN PROLETER ER-
OO KEKLER İÇİN OLDUĞUNDAN ÇOK DAHA GEÇERLİDİR: ZİNCİRLERİNİZDEN BAŞ-
OO KA KAYBEDECEK BİRŞEYİNİZ YOK, FAKAT KAZANACAĞINIZ KOCA BİR DÜNYA
OO VAR!" (Clara Zetkin)

Çeşitli milliyetlerden devrimci kadınların, yabancı ve Alman kadınların birlikte 8 Mart'ta baskı, ırkçılık ve pederşahiliğe karşı yürüyüş düzenlemeleri, Enternasyonalizmi pratikte gösterme açısından önemli bir adımdır. Bu eylembirliğinden çok geç haberimiz oldu ve dolayısıyla zamanında müdahale edemedik. Eylem ve eyleme çağrı bildirisi ile ilgili tavrımızı bu bildiri yoluyla tartışmaya sunmak istiyoruz. Bugün yapılan eylemin enternasyonal niteliği, eylemin doğru ve önemli bir yanıdır. Eğer çağrı bildirisinin temel pozisyonlarına bazı ilkesel itirazlarımızı getiriyorsak, bu bizim açımızdan mücadeleci bir enternasyonal dayanışmanın da gereğidir.

Çağrı bildirisi baştan sona tamamen sınıf uzlaşmacı bir tutum içerisindedir. Çağrı sürekli olarak salt "kadınlar"dan sözetmekte ve bunun karşısına düşman olarak, erkek iktidarı olarak emperyalizmi ve sermayeyi koymaktadır. Biz, hangi sınıfa mensup olduğuna bakmaksızın "tüm kadınlarla" "dayanışma"yı sınıf uzlaşmacı ve burjuva-feminist bir tavır olarak red ve mahkum ediyoruz. Çağrının kendisini dayandırmaya çalıştığı 8 Mart geleneği, bambaşka bir gelenektir. 8 Mart, bütün dünyanın sömürülen, ezilen emekçi kadınlarının hakları ve yaşamları için, sömürünün, baskının ve cinsiyet köleliğinin yokedilmesi için mücadelesinin geleneğidir.

Kadının ezilmesine karşı mücadelemiz, öncelikle bir sınıf mücadelesidir. Amacımız, erkeklerle eşit bir şekilde s ö m ü r ü l m e hakkını elde etmek veya kadınların kadınlar tarafından sömürülmesi ve ezilmesi hakkını elde etmek değildir. Tersine amacımız, HER TÜRLÜ SÖMÜRÜNÜN VE BASKININ TAMAMEN YOKEDİLMESİDİR. Bizim bir bayan Thatcher, bayan Süßmuth, bayan Ecevit, bayan Aquino, bayan Reagan veya bir bayan Gorbaçev ile hiçbir ortak yanımız yoktur. Onlar kadın da olsalar, hakim emperyalist-kapitalist sistemin temsilcileri ve parçasıdırlar. Onlar hakim sınıfların temsilcileri olarak, aynı zamanda kadınların ezilmelerinin de sorumlularıdırlar. Biz Marksist-Leninistler için kadınların kurtuluşu mücadelesi, tüm ezilen ve sömürülen sınıfların, hepsinden önce de proletaryanın emperyalizmin iktidarına karşı sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Kadınların kurtuluşunun temelini ancak emperyalist sistemi şiddetle parçalayarak yaratabiliriz. Çağrı bildirisi tüm bu sorunları "atlıyor" ve burjuva kadınların "kadın mücadelesi"nden kendini ayırmadığı ölçüde, emperyalizm altında cinsiyetlerin de sınıflara bölünmüşlüğüne ilişkin tavır takınmadığı ölçüde, "sınıflarüstü" "nötr" bir kadın mücadelesi öğütlüyor!

Emperyalist sistemi yoketme mücadelemizi, kadınların kurtuluşu mücadelemizi, zafere ulaşmak istiyorsak, SINIF KARDEŞLERİMİZLE BİRLİKTE yürütmeliyiz. Çağrı bildirisine ikinci eleştirimiz bu noktadadır. Çağrı bildirisinin hiçbir yerinde, devrimci erkeklerin 8 Mart'taki konumlarının ne olacağı, ve onlara karşı devrimci kadınların tavrının ne olacağı sorununa değinilmiyor. Çağrı, olgu olarak, devrimci erkeklerin "kadın mücadelesi"ne katılmasını reddediyor. Eyleme erkeklerin katılmalarına "izin" verilip verilmeyeceğini pratikte göreceğiz. Çağrı bu sorunu tartışmıyor. Biz bu tavrı kökten yanlış, zararlı ve kadının ezilmesine karşı gerçekten mücadeleci bir birliği son derece zedeleyici buluyoruz

8 Mart, ezilen kadınları kendi kaderlerini ellerine almaya, cesaretle hakları ve talepleri uğrunda mücadele etmeye, seslerini yükseltmeye ve pederşahi-emperyalist sistemin ve sömürülen kadından esirgediği herşeyin hesabını sormaya ve mücadele ile elde etmeye çağrı meşalesidir. Ama 8 Mart aynı zamanda, bütün ülkelerin ezilen erkeklerine, proleter ve emekçi erkeklerine, baskı ve sömürüye karşı mücadelelerini, ancak bütün ülkelerin ezilen, sömürülen proleter ve emekçi kadınlarıyla birlikte yürüttüklerinde, kadın

cinsinin üzerindeki özel sömürü ve baskıya karşı mücadele bayrağını kaldırdıklarında, zafere ulaştıracaklarına dair bir uyarı çağrısıdır.

Biz Marksist-Leninist kadınlar, tam da 8 Mart'ta, erkek yoldaşlarımızla birlikte, kadınların her türlü cinsiyet baskısından kurtuluşunu da içeren yeni bir dünya için mücadele azmimizi, umut ve cesaretimizi göstermemiz gerektiğini düşünüyoruz.Ve eğer devrimci örgütlerin pekçoğunda erkek şövenizmi hakimse, eğer çoğu zaman "saflarda" hala ortak mücadelenin gerekliliği ve kadınların kurtuluşu için mücadelenin önemi affedilmez biçimde küçümseniyorsa, bu mücadele "kadınların işi" olarak görülüyorsa, bunu kabullenmemeliyiz, bilakis daha enerjik bir şekilde, gerekli olan ortak mücadeleyi talep etmeliyiz. Nasıl ki, Zencilerin Apartayd ve ırk ayrımına karşı mücadelesi, ezilen halkların emperyalist hakimiyete karşı mücadelesi, ezilen halkların büyük-güç şövenizmine ve ulusal baskıya karşı mücadelesi yalnızca kendilerinin sürdürdükleri bir mücadele değilse, aynı şekilde kadınların ezilmesine karşı mücadele de yalnızca ezilen kadınların kendilerinin sürdürdükleri bir mücadele değildir!

Tüm sömürülen, ezilen, köleleştirilen insanlar, hangi renkten, hangi cinsiyetten, hangi milliyetten olursa olsunlar, mücadelelerini ANCAK BÜTÜN ÜLKELERİN EZİLENLERİYLE BİRLİKTE ENTERNASYONAL DAYANIŞMA İÇİNDE YÜRÜTTÜKLERİNDE ZAFERE ULAŞABİLİRLER! Komünistlerin mücadele çağrısı budur: UYAN ESİRLER DÜNYASI! Tüm bu mücadeleler, emperyalizmin sınıf iktidarına karşı büyük mücadelenin parçalarıdır ve kadınların kurtuluşu mücadelesi ancak bu mücadelelerin bir parçası olarak devrimci bir şekilde yürütülebilir. "Kadın mücadelesi"ni yalnızca kadınların mücadelesi olarak, sınıflarüstü/sınıflar karşısında tarafsız bir şekilde ve "erkekler olmaksızın" yürütmek istemek, burjuva hakimiyet sistemi çerçevesi içinde kadınların durumunda bazı iyileştirmeler için mücadele vermek demektir, başka birşey değil!

Çağrının bir başka temel yanlışı, dünyanın pekçok ülkesinde kadınların korkunç berbat durumuna değinirken, bir dizi ülkeyi bilinçli bir şekilde dışarda bırakmasıdır: Bu çağrıda, Etyopya, Afganistan, tüm Varşova Paktı ülkeleri ve Sovyetler Birliği'nde ezilen kadınların durumu üzerine hiçbir şey yoktur. Bu ülkelerde kadınların durumu, Batılı emperyalizmin hakimiyeti altında bulunan emperyalist, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki kadınların durumundan hiçbir şekilde temelde farklı değildir. Yoksa Batı Berlin ve Batı Almanya'daki emekçi kadınlar gibi çifte baskı altında olan, örneğin Etyopya'da feodal bir şekilde ezilen kadınlarla, Doğu Almanya'daki emekçi kadınlarla dayanışma içinde değil midir Enternasyonal Kadınlar Yürüyüşü?? Suriye ordusu tarafından Lübnan'daki kamplarda açlığa terkedilen, kurşuna dizilen Filistinli kadınlarla —Suriye "kardeş sosyalist ülke" olduğu için— dayanışma içinde değil midir yürüyüş?? (Filistinli kadınlara çağrıda elbette değiniliyor, ama yalnızca İsrail'in işgali altındaki bölgelerdeki güncel durumla ilgili olarak.) Her kim ki, daha önceleri sosyalist, bugün sosyal-emperyalist bir devlet olan Sovyetler Birliği'nin, bugün revizyonist, kapitalist-emperyalist olan Varşova Paktı devletlerinin, onların ekonomik ve politik hakimiyeti altında bulunan ülkelerin "sosyalist", yani sömürüden ve cinsiyet baskısından özgür olduğunu söylüyorsa, o ancak kadınların ezilmesinin bir başka BİÇİMİ için savaşıyor demektir, AMA O ASLA KADINLARIN HER TÜRLÜ SÖMÜRÜDEN VE BASKIDAN GERÇEKTEN KURTULUŞU İÇİN MÜCADELE EDEMEZ!

BOLŞEVİK PARTİZAN
Çevresindeki Kadın Grubu

Mart 1988

V.i.S.d.P.: M. Korkmaz, 11 Stanley Road, Leeds LH8, England.

BATI ALMANYA'DA YAPILAN BİR KADIN TOPLANTISI ÜZERİNE

Nisan ayında Batı Almanya'da yapılan kadınlar toplantısına bizler de katıldık. Toplantı yerine gittiğimizde, 11'de başlaması gereken toplantının 13'te başlayacağı bildirildi. Baktık, toplantının geç başlamasının nedeni, tertip komitesinin gündemde anlaşamaması imiş. Nihayet toplantı başladığında, önce yaklaşık 2 saat gündemin ne olacağı üzerine tartışıldı, uzun uzun oylamalar yapıldı.

Gündem üzerine yapılan tartışmalarda, toplantıya katılan 160'a yakın kadının önemli bir bölümünün "Göçmen kadınların sorunları" üzerine tartışmak amacıyla geldiği ortaya çıktı. Sonuçta iki gündem önerisi üzerine oylama yapıldı:

I. 1. Deney ve tecrübe aktarımı
2. Göçmen kadınların sorunları
3. Türkiye'de kadın sorunu
4. Genel anlamda kadın sorunu
5. Öneriler, bu toplantının geleceği.

II. 1. Genel anlamda kadın sorunu
2. Göçmen kadınların sorunları ve deneyler
3. Türkiye'de kadın sorunu
4. Geleceğe ilişkin perspektifler, öneriler

İkinci öneri oy çokluğuyla kabul edildi. Londra kadın grubundan bir kadın, 1. gündem maddesinde, "Kadın ve Aile" üzerine hazırladığı bir metni aktardı. Kadın sorununun sınıfsal bir sorun olduğunu, ancak toplumun köklü değişimiyle, çözümü yönünde adım atılabileceğini, kapitalist toplumda reform talepleri uğruna mücadeleyi devrim mücadelesine tabi kılmadıkça ve kadın-erkek birlikte mücadele etmedikçe, bunun mümkün olmadığını ortaya koydu.

Sosyalist Vatan Partisi'nden gözlemci olarak gönderildiğini söyleyen bir kadın, bir bildiri okudu. Son derece ajitatif olmasına özen gösterdiği bir havayla okuduğu bildiride, Türkiye'de demokratik kadın derneğinin mücadele ettiğinden, 8 Mart'ın uluslararası "DEMOKRATİK" kadınlar günü olduğundan dem vurdu.

Bu gündem maddesi üzerine yapılan tartışmalarda, konuşan kadınların büyük çoğunluğu, kadın sorununun hangi sınıftan gelirse gelsin, tüm kadınların ortak sorunu olduğunu, esas meselenin salt kadın olma temelinde kadınlar üzerindeki baskılara karşı mücadele etmek olduğunu, cinsiyetçiliğe karşı mücadelede sınıf meselesini işin içine katmamak gerektiğini vurguladılar. Bu toplantıdan beklediklerinin, örgütler ve sınıflar üstü bir kadın hareketi, bağımsız bir kadın hareketi oluşturmak için bir başlangıç yapılması olduğunu belirttiler.

Bizler de dahil, tek tek bazı kadınlar, kadın sorununun sınıfsal bir sorun olduğunu, çözümünün tüm ezilen ve sömürülen sınıfların kurtuluşuna bağlı olduğunu ortaya koymaya çalıştılar.

Londra'dan gelen bir kadın, Darwin'ci teorilerin eskidiğini, bilimin her gün yeni şeyler bulguladığını, anaerkil toplumun yaşanmadığını söyleyecek ve Engels'i eleştirecek kadar işi ileriye götürerek, esas tartışılması gerekenin cinsiyetçi baskılar üzerine ne düşündüğümüz olduğunu, ancak bunu tartışarak bir örgütlenme perspektifine varılabileceğini getirdi.

"Sol" hareket içinden gelen birçok kadın, geçmişte Türkiye'de sol örgütlerin kadın sorununa hiç kafa yormadıklarını, kadınlara devrimci örgütlerde ancak çaykahve pişirmek, daktilo vb. gibi ayak işlerinin düştüğünü, artık geldikleri yerde kadın olma durumlarını sorguladıklarını, sol hareket içinde kadın sorunu konusunda mücadele etmenin bile mümkün olmadığını, bağımsız bir kadın hareketi örgütlemenin tek çıkar yol olduğunu söylediler. "Elbette ki sınıf bilinci çok önemlidir. Ama kadın sorunu, sınıf sorununun önünde gelir" diyorlardı.

Toplantıya Londra, İsveç, Hollanda, İsviçre, Fransa ve Almanya'dan, ayrıca üç kişi Türkiye'den olmak üzere yaklaşık 160 kadın katılmıştı. Bunların arasında Avrupa'da yaşayan, 2. kuşaktan Türkiyeli kadınlar da vardı. Geri kalanların büyük çoğunluğu, 12 Eylül döneminden sonra Türkiye'den ayrılmak zorunda kalmış, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde siyasi mülteci olarak yaşayan kadınlardı. Ortak özellikleri, hemen hepsinin "sol" örgütler içinden gelmiş ve bugün feminizmde buluşmuş olmalarıydı. Söz alıp konuştuklarında, siyasi bakımdan hiç de geri düzeyde olmadıkları, bazılarının 12 Eylül faşist darbesinden sonra hapishanede yatıp çıktıkları görülüyordu. Özellikle bu unsurlar ve açıkça sosyalist-feminist olduklarını

söyleyen ve Avrupa'da yaşayan Türkiyeli kadınlara, "12 Eylül sonrasında Türkiye' de kadın hareketlenmesi" üzerine bilgi vermek amacıyla, "büyük zorluklara" rağmen kalkıp ta Türkiye'den gelen kadınlar, bizler kadın sorununda Marksist-Leninist bakış açısını ortaya koyduğumuzda, son derece rahatsız oluyorlardı. Sonuçta, hatta bazıları tarafından "Burada Marksistler ağırlıkta" çığlıkları atıldı. Oysa gerçekten Marksist-Leninist pozisyonları savunanların sayısı çok azdı.

*

Feministler (her türden) özetle şu görüşleri getirdiler:

- İçinde yaşadığımız sistem, cinsiyetçiliğin en önemli dayanağıdır. Bunun boyutunu tek tek bireylerde de görmek mümkündür.
- "Özel olan, politiktir." Bu slogan, verilen mücadelenin iktidar mücadelesi olduğu anlamına gelir.
- Cinsiyetçilik meselesi, kadınların erkeklere ait iktidar alanlarını sorgulamalarıyla başlamıştır.
- Şimdiye dek kadınlar toplumsal mücadelelerde işçi ve ana olarak yeraldılar. Sırf kadın olarak, üstümüzdeki baskılara karşı mücadele edelim.
- Cinsiyetçiliğe karşı mücadele ederken, sınıf meselesini işin içine katmamak gerekir. Bir işçi kadınla bir burjuva kadın aynı baskı altında yaşıyor. Kadın olma sorunlarını sırf işçi kadınlar yaşamıyor.
- Sadece düzenin değişmesi, kadınları kurtarmaya yetmez.
- Sınıf mücadelesi sorunlarını erkek arkadaşlarımızla tartışmayı tercih ederiz. Kadın sorunu farklıdır.
- Feminizm, kadının kadın olarak ezilmişliğine karşı çıkmasıdır.
- Feminizmi en iyi sosyalistler savunur.
- Feminizmin çeşitliliği, kadınların toplum içindeki nesnel yapı ve konumlarından kaynaklanıyor.
- Kadınlık sorunlarımızın çözümünü sosyalizme erteleyemeyiz.
- Amacımız kadınlar üzerine değil, kadınlar için birşeyler yapmak!
- Feminizm kadın insanın kimliğidir.
- Güçlü bir feminist hareket, güçlü bir sosyalist hareketi olumlu yönde etkileyecektir.

*

Tartışma bölümünde, geçmişte ve bugün, devrimci hareket içerisinde kadınların ve kadın sorununun küçümsendiğini gördüğümüzü, ve bizim de böyle pratikler yaşadığımızı dile getirdik. Devrimci hareket içerisinde varlığını sürdüren bu tavırları red ve mahkum ettik, bunun Marksizm-Leninizmden değil, bu hareket içerisinde varlığını koruyan erkek-şövenisti sapmalardan kaynaklandığını ortaya koymaya çalıştık.

Var olan bu objektif durumdan yola çıkılarak seçilen "bağımsız" ayrı kadın örgütlenmesini yanlış gördüğümüzü, seçilmesi gereken yolun, gerçekten Marksist-Leninist olan örgüt içerisinde bu ideolojik sapmalara karşı mücadele etmek olduğunu düşündüğümüzü açıkladık. Bizim böyle bir yolu seçtiğimizi, ve pratikte değişikliği gördüğümüzü söyledik.

Bizim bu tavrımız, birçok kadın tarafından, "Siz de feministsiniz, fakat farkında değilsiniz", "Feminizmi en iyi sosyalistler savunur" şeklinde tezahüratla karşılandı. Bu bize şunu gösterdi: Toplantıya katılan kadınların en azından bir bölümü için, Marksist-Leninist pozisyonları savunduklarını açıklayanların, böylesi tavır takınmaları anlaşılır değildir. Ve bu acı gerçek, kendine Marksist-Leninist diyenlerin ve ama kadın sorununda oportünizmin batağında olanların hanesine yazılmak zorundadır.

*

Uzun tartışmalar ve oylamalardan sonra, 2. gündem maddesine geçildi. Göçmen kadınlar meselesinde birtakım yazılar okundu. Avrupa'da yaşayan 2. kuşaktan kadınlar, sorunlarını anlattılar. Göçmen kadın gruplarında kadın çalışması yapanlar, bol bol örneğin Alman kızkardeşlerinin kendilerine nasıl elinden tutup yardım edilmesi, yol gösterilmesi gereken zavallılar olarak baktıklarından yakındılar! Sosyal danışmanlar çıktı sahneye! "Türk(!) kadınları"nın yabancı ülkelerde karşılaştıkları sorunları anlattılar. "Bir türlü entegre olamıyoruz, katı katı direniyoruz. Çünkü barbar bir toplumdan geliyoruz" denildi. Sosyal çalışma içinde, üst düzeyde sloganlardan, bulutlardan yere inip, tabandaki insanlarla diyalog kurduklarını, devrimci kadınlarla pratik sosyal çalışma yapanların çelişki içinde olduklarını anlatanlar oldu. Milliyetçilik ve reformizm rüzgârları esiyordu!

*

Türkiye'de kadın sorunu, 3. gündem maddesi idi. Büyük gürültü koparak, Türkiye'den gelenleri dinlemek istedi toplantının çoğunluğu. Bizler de "Türkiye kadın hareketi" yaftası altında, iliklerine kadar burjuva bir kadın hareketinin temsilcileri olan sosyalist-feminist "kızkardeş-

lerimizi" dinledik. "1980 sonrası Türkiye'de kadın hareketlenmesi"ni, dayağa karşı kampanyayı, feminist örgütlenmeleri, açtıkları duvarları mor boyalı kadın kahvelerini, islamcı feministler ve trans-seksüellerle olan ilişkilerini, çıkardıkları yayınları anlattılar uzun uzun.

*

Türkiye'den gelenler 2 saati aşkın bir süre konuştuktan sonra, büyük gürültüyle, 3'er dakikalık söz hakkı koparabildik.

Tartışma bölümünde, feminist/sosyalist-feministlere karşı şu pozisyonları savunduk:

* Türkiye'de feminizm tartışmalarının 12 Eylül sonrası başlamasının tesadüf olmadığı doğrudur. Neden tesadüf değil, sorusuna verilen cevap ise feministlerin anti-Marksist yüzlerini bir defa daha açığa çıkarmıştır. Toplantının başından beri "yemin billah" Marksist olduklarını söyleyen sosyalist-feministler, feminizm tartışmasının 12 eylül sonrasında "sol" hareket içerisindeki kadınların geçmişlerini yargılamalarıyla başladığını söylemektedirler. Gizlemeye çalıştıkları ve fakat gizleyemedikleri şey ama, onların "geçmişin yargılanması" adına, kendilerine Marksist-Leninist, sol diyen örgütlerin teori ve pratiklerindeki hatalarından yola çıkarak, bu uygulamaları reddedeceklerine, bu hataların kaynağını Marksizm-Leninizmde aramaları ve Marksizm-Leninizmi reddetmeleridir. Ki bu, çok açık bir şekilde kendilerini sosyalist-feminist olarak adlandırmalarında ve toplantıda çeşitli defalar dile gelen, kadın sorununun açımlanması ve çözümüne Marksizmin cevap vermediği, buna cevap verenin feminizm olduğu şeklindeki pozisyonlarda açıkça sergilenmiştir.

Feminizm burjuva ideolojisidir. Her kim ki feminizm ile Marksizmin birbirini dıştalamadığını iddia ediyorsa, o anti-Marksist konumdadır. "Sosyalizm" eki buna paravanadır!

* Kadın hareketinin geçmişine sahip çıkalım derken kastettiğiniz hangi kadın hareketidir; burjuva kadın hareketi mi, sosyal-demokrat kadın hareketi mi, komünist kadın hareketi mi? Biz komünist kadın hareketinin geçmişine sahip çıkıyoruz. "Ben sahip çıkabildiğime çıkarıp, sen sahip çıkabildiğine..." şeklinde laf atıldı.

Feminizme/sosyalist-feminizme bizim dışımızda tavır takınanlar ise şu pozisyonları savundular:

* Türkiye'de salt Türkler yaşamıyor. Sınıfsal ve cinsel baskıya ek, bir de milli baskı altında ezilen azınlık milliyetlerden kadınlar, örneğin Kürt kadınları hakkında tek laf etmediniz. Türkiye'deki kadın hareketlenmesi Kürt kadınları hakkında ne düşünüyor? Bu konuda ne yapıyorsunuz?

* Faşizmin hapishane ve işkencehanelerinde binlerce kadın var. Bunlarla ilgili neler yaptınız?

"Türkiye kadın hareketi"nin temsilcilerine bu sorular yöneltildiğinde ve söz ettikleri hareketin bir burjuva kadın hareketi olduğu ortaya konulduğunda, toplantının havası son derece kızıştı. Bu görüşleri getirenleri neredeyse kadın haini ilan ederek "Burada Marksistler ağırlıkta" çığlıkları attılar.

*

Bu elektrikli hava içerisinde son gündem maddesine geçildi. Konuşanların büyük çoğunluğu bu toplantının çok büyük bir potansiyel taşıdığını, bu birliği dağıtmak değil geliştirmek, düzenli bir şekilde benzer toplantılar örgütleyerek, katılan kadın grupları ve tek tek kadınlar arasındaki bağları düzenli ve sürekli kılarak, giderek bağımsız bir kadın hareketi örgütlemek ve kurmak gerektiğini söylediler.

Biz de böylesi toplantıların düzenlenmesinden yana olduğumuzu, fakat bu toplantıların çeşitli pozisyonların, ayrılıkların berraklaşması amacıyla düzenlenmesi gerektiğini savunduk.

Sonuçta, bir komisyon kurulması kararlaştırıldı.

*

Toplantıda tartışmalardan çıkarabildiğimiz kadarıyla, önemli sayıda TKP/İKD'li kadın vardı. Bunların tavrı, kesinlikle kendilerini gizleme ve eğer ortak birşeyler yapılacaksa, bunlardan paye toplamak için, her ne pahasına olursa olsun uzlaşmaydı. Birçok kez, açık karşı-devrimci yüzlerini ortaya çıkarmak için kışkırtmaya çalışmamıza rağmen, "Gorbaçev'i tartışmıyoruz" şeklinde laf atmayla yetinerek, itinayla kendilerini gizlediler.

Toplantıya katılan kadınların önemli bir bölümü tartışmalara aktif olarak katılmadı. Bu bir taraftan söz hakkı sorununun iyi organize edilmemesinden; diğer taraftan da tahminimizce, bir bölümünün "önce bir bakalım" anlayışıyla gelmesinden kaynaklanıyordu.

Toplantıya katılmak bizler için çok öğretici oldu. Canlı ideolojik mücadele içerisinde kendimizi tartma ve feminizmle Marksizm-Leninizm arasındaki ideolojik uçurumu pratikte yaşama olanağına sahip olduk. Bundan sonra da bu tip etkinliklere daha güçlü bir biçimde katılmalı, feminizme karşı Marksizm-Leninizmin propagandasını yapmalı, mücadele alanlarını feminizme terketmemeliyiz.

Bir grup BP taraftarı kadın

Paris Komünü Şehitlerine

Proletarya bundan 117 yıl önce ilk kez bu şehirde burjuvaziye hükmetti. Paris proletaryasının şahsında dünya proletaryası, Fransız burjuvazisinin şahsında uluslararası tufeyli tayfasına 70 gün boyunca diktatörlük uyguladı. Thiers'in 70 gün boyunca Versaille'da döktüğü ter, tufeyli tayfasının ecel teriydi...

Fakat ne yazık ki, tarih sahnesine yeni çıkmış toy bir sınıfın parçası olan Paris proletaryası ciddi deneyim birikiminden ve gerçek sınıf bilincinden yoksundu. Tarih devrini tamamlamamıştı. İlahlara kurban gerekiyordu... Verildi. Sonuçta Paris proletaryası en baştan mahkum olduğu yenilgiyi 70 günlük iktidarını kaybederek yaşadı. Bu proletaryanın ilk büyük yenilgisi, olumsuz deneyimi oldu. Aslında bu yenilgi nihai zafere doğru atılmış bir adımdı. Çünkü proletaryanın yüce öğretmeni Karl Marx, proletaryanın sınıf bilincinin çekirdeği olan proletarya diktatörlüğü öğretisini bu olumsuz deney ile, bu acı yenilginin sonuçlarıyla derinleştirip geliştirdi.

Burjuvaziye karşı verilen iktidar mücadelesinin son neferleri bu duvarın önünde, savunmasız bir halde hunharca kurşuna dizildiler. Versaille'lı burjuvalar yaş ve (başka alanlarda pek düşkün oldukları halde) cinsiyet ayrımı yapmadan; aralarında çocuk, kadın ve yaşlıların da bulunduğu yüzlerce proleteri buraya topluca gömdüklerini ve erken gelen komünizm "heyulasından" kurtulduklarını zannettiler. Ama heyhat! Fena halde yanıldılar. Çünkü Komün şehitleri, gerçekte buraya değil, dünya proletaryasının yüreğine gömüldüler! O günden bu yana Komün şehitlerinin soylu utkusu dünya proletaryasının yüreğinde harlanarak korlaştı...

Emperyalistleri, sosyal-emperyalistleri ve bütün gericileri, zil takıp oynatacak derecede kendinden geçirten; dünya komünist hareketinin birkaç onyıldır derinleşerek süregelen bunalım ortamında bizi buraya çeken, proletaryanın yüreğindeki Paris Komününe ilişkin coşkulu sevinç ve dinmez sızıdır. Proletaryanın sevinci sevincimiz, sızısı bizim de sızımızdır! Bunalımın lanetli karanlığından ürkmeden haykırıyoruz: Emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve bütün gericiler, proletaryanın demir yumruğu altında ezilecek, Komün şehitlerinin yüce utkusu mutlaka ve ebediyen gerçekleşecektir! Bizim sarsılmaz inancımız odur ki; yakın gelecekte, Bolşevizmin parlak güneşi yerküreyi yeniden aydınlatacak, bunalımın ağdalı karanlığını dağıtarak proletaryanın mazlum onurunu ısıtacak, bilincini alevleyip kanını tutuşturacak ve işte o zaman son gülen iyi gülecektir!

Komün şehitlerinin kutsal anıları önünde yenilginin karamsarlığına kapılmadan, 70 gün de sürse zaferin sevincini öne çıkartarak coşkulu bir saygıyla eğilirken; Komün deneylerini en iyi şekilde kavrayarak bunları Bolşevik Partimizin inşa harcına katmak için üzerimize düşeni layıkıyla yerine getireceğimizi ısrarla vurgularız!

Komün'ün yiğit savaşçıları Türkiyeli Bolşeviklerin tükenmez esin kaynağıdır! And olsun ki sizlere, Türk

hakim sınıflarına ve Kemalist faşistlere karşı savaşırken sizin savaşkanlığınızla öyküneceğiz!

Paris Komünü'nü anmak, Komün şehitlerinin yüce utkusuna sadık kalmak; Marksizm-Leninizmin yüce ideolojisine sımsıkı sarılmayı ve siyasal iktidara giden yolda proletaryanın sınıf hareketinin sorunlarına (bugün) özellikle güncel sorunlarına çözüm bulmayı zorunlu kılar.

Paris Komünü'nü anmanın güncel anlamı, dünya proletaryasının ideolojik baş düşmanı Kruşçev modern revizyonizmine ve onun lanetli ürünleri sosyal-emperyalizme ve sosyal-faşizme karşı zırnık ödün vermeden, kıyasıya amansız bir mücadele demektir!

Burada onların kutsal anıları önünde yeminle vurguluyoruz: Kruşçev modern revizyonizminin Türkiye ve dünya proletaryası üzerindeki afyonkeş etkisi kırılacak, sosyal-emperyalizmin ikiyüzlü saltanatı yıkılacak, sosyal-faşist yarasalar Bolşevizmin güneşiyle kavrulacak; Bolşevizm ebediyen muzaffer olacaktır!

Komün şehitlerinin yüce utkusuna sadık kalmanın güncel anlamı, Leninist örgütlenme anlayışının evrensel geçerliliğe sahip iki aşamalı parti inşası ilkelerine göre, proletaryanın Bolşevik Partisini inşa etmeyi zorunlu kılar!

Partimizin ilk aşamasının inşa harcını, bilincimizi Partimizin Marksist-Leninist çarkında bileyerek kavradığımızı, tufeyli tayfasına karşı savaşmayı TKP/ML(B) önderliğinde bilinçli bir kin ve hınçla öğrendiğimizi, burada Komün şehitlerinin yüce katında kıvançla vurguluyoruz!

Komün şehitlerinin yüce utkusunu gerçekleştirme doğrultusunda verilen ideolojik-siyasi mücadelede sorunları devrimci kamuoyu önünde dobraca bir açıklıkla tartışmaktan sakınarak, proletaryaya gizlilik adına gizemciliği öğütleyenler; örgüt çıkarlarını sınıfın genel çıkarlarının üstünde tutarak devrimci irade özgürlüğünü baskı altına alıp yok edenler; Komün şehitlerinin yüce utkusuna ulaşmak için katedilmesi gereken onurlu yolda tepelenmesi gereken gerici birer engelden başka birşey değildirler!

Komün davasına sadık kalmanın güncel anlamı, ideolojik-siyasi sorunları devrimci kamuoyu önünde dobraca bir açıklıkla tartışma ilkesini içerir!

Arnavutluk Emek Partisi'nin Komün şehitlerinin yüce utkusuna giden onurlu yoldan saptığını görüp göstermek, bu yüce utkuya sadık kalanların güncel, ivedi görevi arasındadır!

- YAŞASIN KOMÜN ŞEHİTLERİNİN YÜCE UTKUSU!
- FRANSIZ EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!
- KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!
- ŞAN OLSUN MARKSİZM-LENİNİZMİN YÜCE İDEOLOJİSİNE!
- KOMÜN ŞEHİTLERİ, DÜNYA PROLETARYASININ YÜREĞİNDE, VE TKP/ML(B)'NİN DOKUSUNDA YAŞAYACAKTIR!
- YERKÜRE EMPERYALİSTLERE, SOSYAL-EMPERYALİSTLERE VE BÜTÜN GERİCİLERE MEZAR OLACAK!
- BOLŞEVİZM EBEDİYEN MUZAFFER OLACAKTIR!

TKP/ML(B) Paris taraftarları

ÇKP REVİZYONİSTLERİNİN VARDIĞI YER

Bazı pratik tavırlar, olaylar vardır ki, herhangi bir şeyin, kişinin, vb. niteliğini yüzlerce sayfa teorik açıklamadan çok daha açık bir şekilde ortaya serer.

Geçen ay içinde Reuter haber ajansının Pekin'den geçtiği bir haber, Çin Komünist Partisi'nin bugünkü yöneticilerinin revizyonist, karşı-devrimci niteliklerini ortaya seren böyle bir olguyu sergiliyor.

Çin Komünist Partisi'nin merkez yayın organının bugünkü yazı kurulu başkanı Su Zing, bu habere göre Temmuz ortasından itibaren, ÇKP'nin merkez yayın organı "Kızıl Bayrak"ın (30. çıkış yıldönümünde) yayınının durdurulacağını açıklıyor.

Aynı açıklamada Su Zing, bu yayın organının yerine, "Okuyucuların ihtiyaçlarına daha iyi cevap veren" "Gerçeği Arama" adlı bir magazin-derginin çıkarılacağını duyuruyor.

1958'de Mao Zedung tarafından kurulan ve revizyonistlere karşı bir mücadele aracı görevini yerine getiren Kızıl Bayrak, zaten kızıl bir bayrak olarak görevini, 1976 sonrasında tamamlamıştı. Ondan bu yana bu bayrak, revizyonistlerin pembe bayrağı haline gelmişti. Bu anlamda bu derginin çıkarılmasının durdurulması, duruma uygun bir tavırdır.

Ama bu tavır, gelinen yerde, kapitalist menejerlikte ustalaşmayı esas problem sayan Çin'in bugünkü yöneticilerinin isimde bile kızıl'lıktan rahatsız olduklarını gösterdiği noktada; onların durumunu yüzlerce sayfa teorik açıklamadan daha iyi ortaya seren bir tavırdır.

OKUYUCU MEKTUPLARI

● Değerli arkadaşlar ●

Bilindiği gibi Türk-İş eylemleri ve genel grev çalışmaları ile ilgili çalkantılar ve özellikle son dönemlerde öğrenci gençliğin kıpırdanışı yoğunluk kazanmış bulunmaktadır. Her gün korkunç derecede artan hayat pahalılığına rağmen, çalışanlara ödenen gülünç ücretler, bir yandan büyük talan ve vurgunların açık açık yapıldığı ve hemen onun yanıbaşındaki sefaletin derinleşerek büyük boyutlara vardığı böyle bir ortam, burjuva kliklerinin bazı kesimlerinin dahi uykusunu kaçırmış bulunmaktadır. Kendi basınlarında timsah gözyaşları dökerek "bu zamlar karşısında bu ücretler yetmez" vs. diyerek, mevcut durum karşısında ne kadar tedirgin olduklarını gizlememektedirler. Burjuva parlamentosundaki muhalefet partileri SHP'den DYP'ye her kesim işçi dostu, emekçi dostu, demokrasi havarisi kesilmekte, sorunlar karşısında duyarlı olmanın gerekli olduğunu vurgulamakta, hayat pahalılığının ciddi(!) sorunlar yaratacağını, bu koşullarda halkın sokağa dökülmemesi karşısında hayretlerini gizlemeyerek, Özal hükümetini parlamento kürsüsünde sorunun ciddiyeti(!) karşısında uyarmaktadırlar. Halkın çeşitli katmanlarında; zor geçim koşullarından doğan önemli derecede bir hoşnutsuzluk ve nefret vardır. İşte muhalefet partileri, özellikle SHP ve Türk-İş —tabii çeşitli oportünist ve revizyonist gruplar da— bu hoşnutsuzluk ve nefreti bir an önce kedi potalarında eritebilmenin çabası ve telaşı içindedirler. Bununla ilgili sihirli formül hazır: "Bu işlerin bu hale gelmesinin tek sorumlusu Özal hükümetidir." En sağdan en sola kadar, biçim ve görünüşte farklı da olsa, özde konaklanan yer, öttürülen borazan aynıdır. Çünkü hepsinin gösterdiği esas hedef Özal hükümetidir. Türk-İş bir yandan yemek boykotları(!?), mitingler, vs. yaparak her gün burjuva basınında boy göstererek güya aktif mücadele yürüttüğünü tabana göstermekte, diğer yandan çeşitli işyerlerinde grevlerle ilgili "danışma, tartışma" toplantıları düzenleyerek "Grev yapmalı mıyız?", "İşçilerin durumu ne alemde?", "Sağcı-solcu demeden biraraya gelebiliyor muyuz?", "Aktif direnişler, grevler mi yapalım, yoksa pasif direnişler mi?", "Aman gereksiz tahriklere kapılmayalım!" şeklinde çeşitli işyerlerinde yapılan ve yapılmakta olan toplantılar düzenlemektedir. Biz bunları bizzat izledik. Buradan çıkardığımız ve çıkarmamız gereken tek ders görüşümüzce: Türk-İş işçilerin bugün bulundukları bilinç seviyesini ölçme toplantıları düzenleyerek nabzı elinde tutmanın derslerini çıkarmaya çalışmaktadır. İşin diğer yanları tek deyimle DANIŞIKLI DÖĞÜŞ'tür.

Çeşitli oportünist ve revizyonist grup ve partiler ile onların güdümündeki legal "sol" basına detaylı bakıldığında kendiliğindenci hareketlerin önünde nasıl secdeye kapandıklarını, değişik renk ve yapılarda olsalar da aynı koroda şarkı söylediklerini görmek hiç zor değil. Gerek adı geçen "basın", gerekse de burjuva basını izlendiğinde ve bunlarla yetinilirse, Türkiye'de devrimci mücadelenin yükseldiğini, büyük boyutlara vardığını ya da varmak üzere olduğunu çıkarmamız, hatta bizim çok geç kaldığımız izlenimine dahi kapılmamız mümkün. Görüşüme göre gerçek durum şöyledir:

A) İşçi sınıfı içinde:

Bugün Türkiye'de gelişen işçi hareketlerinin ESAS talepleri —yapılan kitle katılımlı mitingler, direnişler, grevler ve bugün birçok işyerinin kapısına asılan grev ilanları... yapılanların ve yapılma hazırlığında olunanlar için esas talep— günlük yaşam koşullarının düzeltilmesi, daha fazla kötüleşmemesi, "bugünkü hayat pahalılığında bu parayla geçinilmez"in mücadelesidir, en iyi halde şu anda verilen mücadele burjuva demokratik haklar için mücadeledir. Onun ötesinde birşey kesinlikle değildir. Çeşitli alanlarda —mahalli birimlerde, çeşitli işyerlerinde, sendikalarda, SHP "işçi komisyonları"nda, 4 ay üzerinde grev sürdürenlerle —Migros grevi gibi—işçilerle yaptığımız görüşmelerde bizim gördüğümüz, gördüklerimiz şöyle:

İlk bakışta, bu düzen sınırları içinde sorunlarının çözümlenemeyeceğine kesin inandıklarını söyleyerek daha ileri sağlıklı adımlar atmanın mutlak gerekli olduğunu belirten bu ileri işçiler, ilk noktada, ilk adımda çok ileri, doğru Marksist formülasyonlar ileri sürerken, sorunun özüne inilmeye başlandığı andan itibaren, biraz önce ileri sürülen doğru olan şeylerin özünün ne anlama geldiğinin kesinlikle kavranmadığı görülüyor. Çünkü başta umut vadeden bu ileri şeyleri savunan, daha doğrusu ileri sürenlerle öze indiğimizde gördük ki, iyi şeyleri ileri sürmek, onu

savunmaya çalışmanın ömrü 3-5- dakika olurken, ardından aynı insanlar tarafından öyle şeyler savunuluyor ki, kesinlikle çok geri, en iyimser bir bakışla reformist talepler saatlerce savunulabiliyor. Bu konumda belirleyici durumda bulunan birçok insanda NİYET olarak devrimi istediklerinden en ufak bir kuşkum yok. Ancak bugün; reform için mücadele = devrim için mücadele noktasının kesinlikle ilerisinde olmadıkları açıktır. Burada görev, Marksizm-Leninizm adına konuşanlara değil, Marksist-Leninistlere düşmektedir. Bugün Marksizm-Leninizm adına konuşan çeşitli renk ve boydaki oportünist ve revizyonistler bence layıkıyla görevlerini yerine getiriyorlar. Bugün içinde bulunulan noktanın sahipleri bunlardır. Bu eser onlara aittir. Bu nedenle de onlar ya kıyısında-kulağında kendilerinin de bulunduğu ya da kendiliğinden gelişen hemen hemen her hareketi içinde bulunduğu durumdan farklı —gerçek durumdan farklı— gösterip, şapkalarını çıkarıp göğüslerine yapıştırarak selam ve secdeye kapanmakta ve o şapkalarıyla aslında işçilerin gerçek hedeflerini görebilmenin önünü perdeliyorlar.

Marksist-Leninistler bilinçli çabalarıyla Marx-Engels-Lenin-Stalin'in ölümsüz eserleri Marksizm-Leninizm bilimini rehber edinerek, onun gereklerini tüm noktalarda kesinlikle yerine getirecek, sınıf mücadelesi içinde onunla donanarak, gittikçe gelişecek ve işçi sınıfına önderlik ederek, bugünkü durumu aşacak ve sınıfa doğru hedefi mutlaka göstereceklerdir. Bu görev bizlere aittir. Bu eser de bize ait olacak!

16 Mayıs 1988 İstanbul'dan bir işçi

● ÇANAKKALE ●

Bazı sorunlarımızın çözümü için 28 Mart'ta açlık grevine gittik. 27 Nisan günü olduğunda, sorunlarımızın önemli bir bölümü çözüldükten sonra açlık grevini bıraktık. Bundan böyle dışardan sivil elbise alabileceğiz. (Birer takım ya da birer adet ceket ve pantolon.) Mahkeme ve hastaneye sivil elbiselerle gidebileceğiz. Açık ziyaretlerimizi yemekhanelerde ve havalandırmada yapabileceğiz. (Koğuş kapıları kilitli.) Kapalı görüşler uzatılacak ve çocukları içeri alabileceğiz. Ailelerimizin getirdiği yiyecekler içeri alınabilecek. Koliyle gelen yiyeceklerimizi de alabileceğiz. Radyo-teyp isteğimiz ise karşılanmadı. Ama ayrı bir odada yabancı dil öğrenimi için Walkman'i dinleyebileceğiz.

Normal yaşama döndükten sonra sağlığımız hızla düzeliyor. Herhangi bir rahatsızlığımız yok. Daha sonra ayrıntılı yazışmak üzere hepinize sevgi ve selamlarımı iletirim.

11 Mayıs '88

*

OKUYALIM!
İNCELEYELİM!
TARTIŞALIM!

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin
17. Yıldönümünde
DEVRİMDE ÖNDER: İŞÇİ SINIFI!
İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU
KENDİ GÜÇLÜ ELLERİNDEDİR!
Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden işçi sınıfı
devrimde önderlik rolünü
Bolşevik Partisi önderliğinde birleşerek
gerçekleştirecektir!

Marksizm-Leninizm adına konuşan
çeşitli örgütlerin 15/16 Haziran direnişini
ve bugünkü işçi sınıfı hareketini
değerlendirmesi üzerine

*

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN ~ JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

15 Xêve 1988
400 TL
Nº 43

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

DI BİRANİNA QADİ MIHEMED

Xaki Kurdıstan bı qurban pır cıwan u paqıj i
Xwin rıjandın pır kurên te wa lı her ali rıji
Mılletê kurd ta ku sax e ew jı vê rê nageri

Aferi, aferi
Qadi mıhemed aferi

Ev ne şerm e têne kuştın em dı rêça pêşketın
Da Tırûman zanıbi em xweş nıjad û mıllet ın
Dê bıkın em tım bı wire dıjmınahi, berberi

Aferi, aferi
Qadi mıhemed aferi

Qembera zerra atomi zereyek nabın jı dıl
Serxwe neji mılletê kurd ta ku ev zencir lı mıl
Kes bı lavlav û bı dilek vi beri nabın seri

Aferi, aferi
Qadi mıhemed aferi

Ey Tırûman kuştına Qadi mehemed ka çı ye
Qey edalet tım wısa ye, hukmê dimuqratı ye
Lê bı kuştın û bı zından milletê kurd namıri

Aferi, aferi
Qadi mıhemed aferi

C E G E R X W İ N

15/16 HAZİRAN ŞANLI İŞÇİ DİRENİŞİNİ MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!